

ဇာတ်လမ်းအသစ်လေးတစ်ခုစမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘဲ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဇာတ်လိုက်လုပ်တော့မယ်၊ ဒါမှ ကိုယ်တကယ် ဖြစ်နေသလို ခံစားရလို့၊ ရွာသူများထဲက မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တဲ့သူတွေကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်လာ အင်တာဗျူး ကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ရွာသားတွေကိုတော့ ဇာတ်လမ်း အရ အနောက်က ဖြတ်လျှောက်တဲ့ အခန်းတွေမှာ အလျင်းသင့်သလိုဘဲ သုံးသွားမှာပါ။ ဟီး ဟီး။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ ဇာတ်လမ်းဆုံးမှ ပေးတော့မယ်။

+++++

“သူပြောပြတဲ့ သူ့အကြောင်း”

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က တော်တော်ချူချာတယ်၊ ချူချာဆို နေပူထဲ နဲ့ထွက်ရင်လဲ ဖျားတယ်၊ မိုးလေးနဲ့မိရင်လဲ ဖျားတယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရင် လေစိမ်းအတိုက်ခံရင်တောင် အခန်းမသင့်ရင် ဖျားချင်တယ်၊ အဖျားနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်ဘဝကရေစက်လဲတော့မသိဘူး၊ အမြဲ တတွဲတွဲနဲ့၊ ဒါကြောင့် မိဘတွေ ကျွန်တော့်ကို သူများ ခလေးတွေ ဆော့သလို အပြင်မှာ အချိန်ပြည့် မဆော့ရဘူး၊ ကျွန်တော် ဖျားရင်သူတို့လဲ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဖျားရင် ဆန်ပြုတ်လဲ မသောက်ချင်ဘူး၊ ဆေးလဲမသောက်ချင်ဘူးဆိုတော့၊ ကျွန်တော့်ကို မဖျားအောင်ဘဲ ဂရုစိုက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တဖြေးဖြေးအသက်သာကြီးလာပေမဲ့ လူက ညောင်နာနာ ပိန်ကပ်ကပ် နဲ့ အိမ်တွင်းကုတ် အခြောက်လေးလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊

အိမ်မှာက အမေရယ်၊ အဖေရယ်၊ အမေရဲ့ အဖေ အဖိုးရယ် ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒါဘဲရှိတာ၊ အဖေက မြို့ထဲက ဈေးကြီးတခုမှာ ပိတ်စတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ အမေက ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေကို ရွှေပေါင် ပိုက်ဆံ ချေးတဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်၊ တခြားပစ္စည်းတော့ အပေါင်မခံဘူး၊ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ ရွှေဘဲ၊ အဖိုးလဲ ပင်စင်စားယူပြီး အမေနည်းတူ အနည်းဝန်းကျင်က လူတွေကို ငွေတိုးချပြီး သူ့ဝင်ငွေ သူရှာနေတာ၊ အဖိုးက မာနကြီးတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ အမေကို တင်ထားပေမဲ့၊ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လို့ ဆိုပြီး အိမ်ကို အမေကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အပြီးလွှဲပေးပြီး၊ ခု အမေဆီမှာ ထမင်း လပေးစားနေတာ၊ အိမ်က ၂ ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၊ ရှေးပုံစံ ဆိုတော့ ခုခေတ်လို စနစ်တကျ အခန်းဖွဲ့စည်းမှု မရှိ၊ အောက်ထပ်မှာက ဧည့်ခန်းရယ်၊ အိပ်ခန်းတခန်းရယ်၊ မီးဖို၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ အဲဒီ အောက်ထပ် အိပ်ခန်းမှာက အမေတို့ နေတယ်။ အပေါ် ထပ်မှာက အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းလောက် ကျယ်တဲ့ အိမ်ရဲ့ တဝက်နီးပါးလောက် အခန်းကျယ်ကြီး၊ နောက် နံရံတချပ်ခြားပြီး မီးဖိုခန်း အပေါ်တည့်တည့်လောက်မှာ နောက်တခန်း၊ အိမ်ရှေ့ ဘုရားခန်းလို အကျယ်ကြီးမှာ အနောက်ခန်းနံရံနဲ့ ဘုရားစင်ကြား ဘီဒိုတွေ စီကာ အခန်းဖွဲ့ပြီး အဖိုးနေတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီ အနောက်ခန်းမှာ တယောက်ထဲ နေတယ်၊ ခုအသက်နဲ့ ကြီးလာတဲ့ အထိ အမေက ကုတင် မဝယ်ပေးသေးဘူး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာဘဲ အိပ်ယာနဲ့ အိပ်တုန်း၊ များသောအားဖြင့် အမေဆွေမျိုးတွေက နယ်ကဆိုတော့ ဘာညာကိစ္စ မြို့တက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်တည်းတာ များပါတယ်၊ အဖိုးက အရင်တုန်းက နယ်ကလေ၊ နောက် အဖွားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး မြို့မှာ အစိုးရအလုပ် လုပ်တာ၊ ခု တော့ အဖွားဆုံးတာ အတော်ကြာပါပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ အဖွားအသုဘ ချတဲ့နေ့က ကျွန်တော် ၄ တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့၊ မှတ်မိသေးတယ် စာမေးပွဲ ပြီးပြီးချင်း အဖွားအသုဘ လိုက်ပို့ရတာ၊ ကျောင်းစိမ်း လုံချည်နဲ့။ ခုဆို ကျွန်တော်တောင် ရှစ်တန်းရောက်ပြီ၊ လူပျိုပေါက်ပေါ့။

တနေ့တော့ အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်လာတယ်၊ ဧည့်သည်က တခြားသူတော့မဟုတ်ဘူး၊ အမေရဲ့မောင် မိန်းမရဲ့ ညီမတယောက်၊ ရှုတ်သွားသလားတော့ မသိဘူး၊ အဖိုး ချွေးမ ရဲ့ ညီမ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနဲ့ တော့ အမျိုးမတော်ဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဖိုးနဲ့ သူ့အမေနဲ့က တမြို့ချင်းသားတွေကလဲ ဖြစ်ပြန်၊ ခမီးခမက်က လဲ တော်ပြန်ဆိုတော့ သူတို့ မြို့တက်ရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝင်တည်းတာပါဘဲ၊ ခုဟာကလဲ သူက သူ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ သင်တန်းလာတက်တယ်ပြောတာဘဲ၊ ၃ လလောက် ကြာမယ်တဲ့၊ သင်တန်းကို ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကဘဲ တက်မယ်တဲ့၊ အဲ သူက အပျိုကြီး၊ အသက်က ၂၅ ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ သွက်သွက်လက်လက်ပါဘဲ၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ကျွန်တော်နဲ့ အရပ်ချင်းယှဉ်လိုက်ရင် သူ့ကျွန်တော့်ထက် မြင့်မယ် ဆိုရင်တောင် နဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကတော့

တော်တော်ကွာတာပေါ့လေ။ အမေတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမဖြူလို၊ ခေါ်ပေါ့တဲ့၊ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ် ဦးလေး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတော့ ဆုံဘူးပါရဲ့၊ နောက်ပိုင်း မတွေ့တော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ သေချာ မမှတ်မိ၊ သူက တော့ တကယ်မှတ်မိတာလား၊ ဟန်ဆောင်တာလားတော့ မသိ၊ တွေ့တွေ့ချင်း
“ဟဲ့ မောင်ဇော်တောင် လူပျိုကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့လား” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပြီး ပါးလေးကိုဆွဲညှစ်လိုက်သေးတယ်။

ခါတိုင်း အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်ပြီဆို အပေါ်ထပ် ဘုရားစင် ရှေ့မှာ အိပ်ယာပြင်ပြီး ဧည့်သည်ကို နေရာပေးနေကြ၊ ခုလာနေတဲ့ ဧည့်သည်က ရက်ရှည်လများ နေမှာဆိုတော့ အမေတို့က လွယ်လွယ်ကူကူ မောင်ဇော် အခန်းမှာဘဲ နေဆိုပြီး ကျွန်တော့် အခန်းမှာ နေရာ ချပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းဆိုပေမဲ့ အခန်းရယ်လို့ တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မဟုတ်၊ ဟင်းလင်းပြင်ပါဘဲ၊ ဝင်ဝင်ချင်း တခါးဘက် အပေါက်မှာ တော့ အသုံးမလိုတော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ သံသေတ္တာ ၆ လုံးလောက် ၂ လုံးစီထပ်ပြီး စီထားတယ်။ တံခါးဘေး နားမှာတော့ မှန်တချပ်ချိတ်ထားပြီး အဲဒီနားမှာ ကျောက်ပြင်နဲ့ သနပ်ခါးတုန်းနဲ့ ချပေးထားတယ်။ ဧည့်သည်တွေ လာရင် သုံးလို့ ရအောင်ပေါ့၊ မေမေကတော့ သူ့အခန်းထဲက သူ့ပစ္စည်း သူ့သုံးတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းရင်းဘက်ခြမ်း မှာ အိပ်တယ်။ ကျွန်တော့် ခြင်ထောင် ကျွန်တော့် အိပ်ယာနဲ့ပေါ့၊ မိုးလင်းရင် ခြင်ထောင် ကို ခြင်ထောင်အမိုးကို ပင့်တင်လိုက်ရုံပါဘဲ၊ ည ကျတော့ ခြင်ထောင်အမိုးပေါ် တင်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်ကို ပြန်ချပြီး အိပ်ရုံဘဲ။

မမဖြူအတွက် အမေတို့က ကျွန်တော့် ဘေးမှာ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးတယ်။ ခြင်ထောင်တည့်တည့်အောက်မှာ ဖျာခင်း၊ ပြီးတော့ အပေါ်က ဝှမ်းကပ် အပါးလေး ထပ်ခင်းလိုက်တော့ အိပ်စရာ မွေ့ရာ ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ကျွန်တော့် အိပ်ယာကတော့ မွေ့ရာ၊ နဲ့နဲ့ပိုထူတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အိမ်သားဘဲဟာ၊ ဧည့်သည်လာရင် အိပ်ဘို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ဝှမ်းကပ်တွေရှိတယ်။ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သိမ်းရလွယ်ကူတာဆိုတော့ ဧည့်သည် ပြန်သွားရင် ခေါက်ပြီး သိမ်းလိုက်ရုံဘဲ၊ ဧည့်သည်လာရင် ထုတ်ပြီး ခင်းပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ အပေါ်က အိပ်ယာခင်းလေး ထပ်လိုက်ရုံဘဲ။

ပြောရရင် အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိသေး၊ ငတုံး၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်၊ အစကတဲက အပေါင်းအသင်းနဲ့ရတဲ့ ကြားထဲ နေတာက နာမည်ကြီး စည်းကမ်း အတင်းကြပ်ဆုံးကျောင်းဆိုတော့ ဘာညာတွေ နားမလည်၊ ကျောင်းက မိန်းခလေး၊ ယောက်ကျားလေး အတူတက်ရပေမဲ့ ငတုံးကျွန်တော်က ဒါတွေ နားမလည်၊ သင်ပြပေးမဲ့ ဆရာသမားကလဲ မရှိ၊ လီးတောင်တာတောင် သေးပေါက်ချင်လို့ ဆိုတာလောက်လေးဘဲ သိသေးတာ ဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဘေးက အိပ်ယာမှာ မမဖြူ လာအိပ်တာလောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထူးခြား။

တစ်ည၊ နှစ်ည၊ သုံးည ဘာမှမထူး၊ အဲ ထူးတာက ညဘက် မအိပ်ခင် ခြင်ထောင် ဟိုဘက် ဒီဘက် ကျွန်တော်နဲ့ မမဖြူ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောကြတယ်။ နံရံ တဖက်ခြားမှာ ဖိုးဖိုးက အိပ်ပေမဲ့ ဖိုးဖိုးက အသက်ကြီးတော့ နားလေးနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဟိုဒီပြောနေတာ ကြားမယ်မထင်၊ များသောအားဖြင့် မမဖြူက သူ့တို့ နယ်က အကြောင်းလေးတွေ ပြောပြတယ်။ နယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့် ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေ အကြောင်းပြောပြတယ်။ ကျွန်တော့် ကျောင်းက အကြောင်းတွေ မေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် ကြိုက်ရမဲ့ ကောင်မလေး ရှိပြီလားတဲ့၊ ကျွန်တော်က အာ မမဖြူကလဲ ဘယ်မိန်းမ မှ မကြိုက်ဘူး၊ ကြိုက်ပြီး ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆိုတော့ မမဖြူက ရီပြီး ရှိမှာပါ၊ မောင်ဇော် ရှက်လို့ မမဖြူကိုမပြောပြတာပါတဲ့၊ အဲဒီညက မမဖြူနဲ့ ကျွန်တော် မအိပ်ခင် ရှိမယ်၊ မရှိဘူး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညင်းမိသေးတယ်။

ကျွန်တော် ညဘက် အိမ်စာလုပ်ရင် အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာဘဲ လုပ်တယ်။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာက လေးပေမီးချောင်းနဲ့ လင်းလင်းထိန်ထိန်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းကလဲ မီးချောင်းနဲ့၊ တခါတခါကျတော့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှာ ကျွန်တော် အိမ်စာလုပ်တယ်။ များသောအားဖြင့် အောက်ထပ်မှာဘဲ လုပ်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီနေ့က အိမ်စာတွေလုပ်ပြီး အိပ်တော့မယ်ဆိုပြီး ခြေလက်ဆေး အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းဘဲ မမဖြူက ထမိရင်လျှားနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် တင်ပလင်ခွေထိုင်ရင်း သနပ်ခါး သွေးနေလေရဲ့၊ ခုဘဲ သူ့ရေချိုးပြီး အပေါ်တက်လာပုံရတယ်။ မမဖြူက ညဘက် မအိပ်ခင် ရေချိုးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူဟာသူ သနပ်ခါးလူးနေတာဆိုတော့ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အိပ်ယာပေါ်ကိုယ်ဝင်လှဲလိုက်တယ်။ သူက

ကျွန်တော့်ကို တချက်စောင်းကြည့်ပြီး အိပ်တော့မလို့လား မောင်ဇော်လို့ လှမ်းမေးလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က အင်း ဆိုပြီး ဖြေရင်း အမှတ်မထင် သူသနပ်ခါး လူးနေတဲ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ အခုထိ မိန်းခလေးတယောက် အဲလို သနပ်ခါးလူးနေတာ သေချာမတွေ့ဘူး၊ ၆၀ အားမီးလုံးဝါဝါအောက်မှာ မမဖြူက တော်တော်လှနေတာတော့ သတိထားမိလိုက်တယ်။ တကိုယ်လုံး လှုတ်တုတ် လှုတ်တုတ် နဲ့ သနပ်ခါးသွေးနေတာလေးက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တမျိုးလှုပ်ရှားမိသလိုဘဲ။ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ သေချာမသိ၊ ကြည့်လို့ကောင်းတာကတော့ အမှန်၊ ကြည့်လို့ကောင်းတော့ ဆက်ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့။ ကြည့်သင့်သလား မကြည့်သင့်ဘူးလား အဲဒီတုန်းက မတွေးမိ၊ မမဖြူကလဲ ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ မပြောတာလား၊ မသိတာလား မသိ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မမဖြူ သနပ်ခါးလိမ်းတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ အိပ်ယာပေါ် ဘေးစောင်းလှဲရင်း ကြည့်နေမိတော့တာပါဘဲ။

သနပ်ခါးသွေးပြီးတော့ မျက်နှာပေါ် သနပ်ခါးတွေ တိုပြီး ညီညီညာညာလေး လိမ်းတယ်။ ပြီးတော့ ဂုတ်ပိုးနဲ့ လည်တိုင်ကို လိမ်းတယ်။ ပြီးတော့ လက် ၂ ဘက်ကို လိမ်းတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး လက်ကျန် သနပ်ခါးကို ရင်ညွန့်ပေါ် ပွတ်တယ်။ ပခုံးနဲ့ ကျောကိုလဲ မှီသလောက်လေး ပွတ်လိုက်သေးတယ်။ အင်း အဟုတ်သား၊ ပြီးတော့ ထပြီး ကြိုးတန်းမှာ လှမ်းထားတဲ့ ညအိပ်ရင် ဝတ်တဲ့ ဘလောက်အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက်တယ်။ အင်္ကျီ ကိုယ်ပေါ် ရောက်သွားတော့ ရင်လျှားထားတဲ့ ထမီကို ဖြေပြီး ခါးမှာ စည်းလိုက်တယ်။ နောက် ကြိုးတမ်းမှာ လှမ်းထားတဲ့ ညအိပ်ထမီကို ယူပြီး ခြေထောက်က စွပ်ပြီး စောစောက နဲ့နဲ့စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ရေလဲ ထမီနဲ့ လဲလိုက်တယ်။ ကျွတ်ကျသွားတဲ့ ထမီကို ခြေရင်းက ကြိုးတမ်းမှာ ညီညီညာညာလေး ဖြန့်လှမ်းလိုက်တယ်။ ခုမှဘဲ မိန်းခလေးတွေ ညအိပ်ခါနီး ဘယ်လိုလုပ်လဲ ဆိုတာ အစအဆုံးကျွန်တော် သိသွားတယ်။ အင်း နေ့ခင်းဘက်ဝတ်သလို အောက်ခံတွေ တခုမှဝတ်တာမတွေ့၊ အင်းလေ ကျွန်တော်တောင် ညဘက်ဆို အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ ဝတ်မအိပ်တာဆိုတော့ သူတို့လဲ ဘယ်ဝတ်ပါ့မလဲ။

“ကဲ ပြီးပြီ မောင်ဇော် အိပ်ကြစို့”

သူ့စိတ်ထင် ကျွန်တော် သူ့ကို အိပ်ဘို့ စောင့်နေတယ် ထင်နေလားမသိ၊ မမဖြူက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းတခါး သွားပိတ်ပြီး ဂျက်ချလိုက်တယ်။ အရင် ကျွန်တော့် တယောက်ထဲ နေတုန်းကတော့ အဲဒီ တခါး ဘယ်တော့မှ မပိတ်။ သူစရောက်လာတဲ့ နေ့ကတဲက ညည သူ့အမြဲ တခါးပိတ် အိပ်တယ်။ တခါးဂျက်ချပြီးတော့ အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ တဆက်တည်းဘဲ ညအိပ်မီးကို ထွန်းလိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ ဖေဖေက ၅ တိုင်အား ညအိပ်မီးလေး တတ်ထားပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အိပ်ယာနား ဝင်ထိုင်ပြီး

“ဟိုဘက် နဲ့နဲ့တိုး မောင်ဇော်” ဟုဆိုရင်းကျွန်တော့်ဘေးလှဲချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘုမသိ ဘမသိ သူဝင်အိပ်တော့ တဖက်ကို တိုးပေးရင်း သူ့ကို နေရာပေးလိုက်တယ်။ သူလဲ သူ့အိပ်ယာပေါ်က ခေါင်းအုံးကို လှမ်းယူပြီး သူ့ခေါင်းကို ခုရင်း ကျွန်တော့်ဘက် ဘေးစောင်းလှည့်လိုက်တယ်။

“မမဖြူ သနပ်ခါးလိမ်းထားတာ မွေးလား” လှည့်ပြီးပြီးချင်း သူမေးလိုက်တယ်။

“အင်း မွေးတယ်” သဘောရိုးနဲ့ဘဲ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်မတောင် သနပ်ခါး နဲ့လေးကို မွေးလို့၊

“လာ မောင်ဇော် မမဖြူကို ဖက်ပြီးအိပ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့အနားတိုးပြီး သူ့ကို ဖက်လိုက်တယ်။ ရေချိုးပြီးခါစ မမဖြူ ကိုယ်လုံးက အေးအေးလေးနဲ့ မွေးမွေးလေး၊ စိတ်ထဲမှာ အရမ်း အရသာရှိသွားသလိုဘဲ။ သာယာကြည်နူးမှုတခု ပထမဆုံး အကြိမ် ရလိုက်တယ်။ မမဖြူကလဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်ပြီး

“အိပ်တော့နော် မောင်ဇော်” လို့ဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကျောကုန်းလေးကို အသာပွတ်ပေးနေတယ်။

ကျွန်တော်လား ဘယ်အိပ်ပျော်မလဲ၊ ရင်ထဲမှာလဲ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့၊ ဒီလို အရသာမျိုး တခါမှ မှမခံစားဘူးတာ။ အိပ်ပျော်သွားမှာတောင် ကြောက်နေသလိုလို၊ တော်ကြာ သူက မပေးဖက်တော့ရင် ဒုက္ခ ဆိုပြီး လူက လူတ်တောင် မလှုတ်ရဲ၊ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိ။

ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တာ သူ့သိသွားလို့လားမသိ၊ ခဏလေးကြာတော့ သူက နဲ့နဲ့ ခွာလိုက်ရင်း တိုးတိုးလေး

“မောင်ဇော် အိပ်မပျော်ဘူးလား၊ မမကို ဖက်မအိပ်ချင်လို့လား” တဲ့

ဖက်မအိပ်ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ဒီလောက်မွေးကြိုင် နုအိနေတဲ့ အရာကို၊

“အိပ်ချင်တာတာပေါ့ မမဖြူ၊ ကျွန်တော်က ခွပြီးတော့ပါ အိပ်ချင်တာ” စိတ်ထဲရှိသလိုဘဲ ပြောလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ မမဖြူကို ဖက်ခေါင်းအုံးလေးလို သဘောထားပြီး ဖက်အိပ်ချင်တာ။

မမဖြူက မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးအောက်မှာ ပြုံးသွားသလိုဘဲ၊ ပြီးတော့

“လာ ဒါဆို” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ဘေးစောင်းလေး ပြန်လှည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်ပြီး ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကိုပါ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးပြီး သူ့ကိုယ်လေးကို အားရပါးရဖက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ မျက်စိမှိတ်လိုက်တယ်။ အား . . . အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်သွားသလိုဘဲ။

ဖိုနဲ့မ ထိရင် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစက ကျွန်တော် တကယ်မသိ၊ လူကသာ ဘာမှ မသိတယ်။ မမဖြူကို ခွထားတဲ့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကြားက ဂျိုးလေးက အလိုလိုနေရင်း ထောင်လာပြီး မမဖြူ ပေါင်အရင်းသားလေးကို သွားထောက်မိတယ်။

ကျွန်တော်လဲ လန့်ငြောက်ပြီး သူ့ကို သွားထောက်မိတော့ လွတ်သွားအောင် ကျွန်တော့်ဖင်ကို နဲ့နဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို မမဖြူက ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားတဲ့ လက်နဲ့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့် ဖင်ကို သူ့ဘက်အတင်း ဆွဲကပ်လိုက်တယ်။

စောစော မထိတထိလေး ထောက်မိနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးက ခုမှ မမဖြူ ပေါင်နဲ့ ထိထိမိမိကြီး

ကပ်သွားတော့တယ်။ ပိုကပ်သွားအောင် သူ့ပေါင်တဖက်က ကျွန်တော့်ပေါင်ကြားထဲ ထိုးဝင်လာတယ်။ အဖြစ်က ဒီလို သူ့ပေါင်တဖက်က ကျွန်တော့် ပေါင်တဖက်ကို ခွ၊ ကျွန်တော့်ပေါင်နောက်တဖက်က အဲဒီပေါင်ကို ထပ်ခွထားတဲ့ အခြေအနေမျိုး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းက လဲ အိတ်စက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ၊ အဲလို ဇိမ်ရှိုရှိုလေး အိပ်ရက်တန်းလမ်း သူလက်က ကျွန်တော့် ကျောကို ပွတ်ပေးနေတော့၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူနည်းအတိုင်း သူ့ကို ဖက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် လက်တဖက်က သူ့ကျောကို အထက်အောက် အလိုလို ပြန်ပွတ်ပေးနေမိသလိုဘဲ။

ခဏလေးနေတော့ မမဖြူက “အိပ်တော့လေ မောင်ဇော်” လို့တိုးတိုးလေးဆိုပြီး ကျောကို ပွတ်နေတဲ့ လက်က ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်နေတာလား၊ ပြေနေတာလား မသိတဲ့ လုံချည် အောက်ကို နောက်ကျောက ဝင်လာပြီးတင်ပါးကို လာကိုင်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားတော့ သူက တင်းတင်းလေး ဖက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘာဖြစ်မှန်းမသိတော့ သူ့ကြောကိုပွတ်နေတဲ့ လက်က ရပ်သွားပြီ အလိုလို သူ့ကို တင်းတင်းလေး ပြန်ဖက်မိရက်သားလေး ဖြစ်သွားတယ်။

ခဏလေးပါဘဲ၊ အဲဒီ တင်းတင်းလေး ဖက်တာ လျော့သွားတာနဲ့ တင်ပါးပေါ်က လက်က ဗြဲတံဆိပ် အရှေ့ဘက် တိုးဆင်းလာပြီး ထောင်နေတဲ့ ဂျိုးလေးကို လာကိုင်တယ်။ စောစောက ဖက်အားလျော့သွားတဲ့ လက်က သူ့ကျွန်တော့်ဂျိုးလေးကိုင်မိလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် သူ့ကို တင်းတင်း ပြန်ဖက်မိရက်သား ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

ခေါင်းကလဲ နဂိုကတဲက တိုးစရာ မရှိတော့တဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထပ်တိုးသွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တခါမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ မမဖြူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သာယာမှုတွေက ဒီရေလို တိုးလာပြီး ဘာကိုဘာမှ မသိတော့။

မမဖြူက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သူ့ကိုယ်နဲ့ နဲ့နဲ့လေးကွာပြီး အလိုက်သင့်လေး လှုပ်ရှားရလွယ်အောင် ပြင်လိုက်ရင်း လက်က ကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဂျိုးလေးကို သာသာယာယာဘဲ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပွတ်ကစားပေးနေတော့တယ်။

ကျွန်တော်လဲ မျက်စိစုန်မှိတ်ရင်း သူ့ကို တင်းတင်းဖက်ရင်း တခါမှ မခံစားဘူးတဲ့ အရသာ တမျိုးကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ခံစားရင်း လူကအောက်ပိုင်းတခုလုံး ကော့လန်ပြီး ခဏနေတော့ ကျွန်တော့ ဂျိုးလေး ထိပ်က ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ အရသာနဲ့အတူ၊ တခုခု ထွက်သွားသလို ခံစားမိလိုက်တော့ ကမန်းကတန်း ဖက်ထားတဲ့ မမဖြူကို လွှတ်ပြီး လက်က ကိုယ့်ဟာကို ပြန်စမ်းမိတယ်။ လူကလဲ နဲ့နဲ့လန်သွားတယ်။

“ဟင် မမဖြူ ဘာတွေလဲ မသိဘူး ထွက်ကုန်ပြီ” လို့ မမဖြူကို ပြောတော့

“မောင်ဇော် ပီးသွားလို့ ထွက်သွားတဲ့ အရည်တွေလေ၊ ဒီမှာ မမဖြူ ထမိနဲ့သုတ်လိုက်မယ်” ဆိုပြီး သူ့ထမိနဲ့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို ဖွဖွလေး သုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ခဲလို့ ကောင်းလား မောင်ဇော်” သုတ်ပြီး သူက ကျွန်တော့် နားကပ် တိုးတိုးမေးလိုက်တယ်။

“အင်း အရမ်းကောင်းတာဘဲ၊ မနက်ဖြန်လဲ ဒီလို လုပ်ပေးအုံးနော် မမဖြူ”

“အင်း လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့နော်” မမဖြူက မှာတယ်။

“အင်း မပြောပါဘူး၊ မမဖြူ တကယ်လုပ်ပေးမှာနော်”

“အင်းပါ၊ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ခုအိပ်တော့နော်” ဆိုရင်း တင်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်ကို မမဖြူ ဆွဲချလိုက်တယ်။

ဒီနေ့ စောစောစီးစီး အိမ်စာလုပ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့တယ်။ မမဖြူ လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ခံချင်လှပြီလေ။ မရတော့၊ မအောင့်နိုင်တော့၊ တနေ့လုံး အောင့်ထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်စာ စလုပ်ကတည်းက မမဖြူ ရေချိုးပြီး အပေါ်တက်သွားတာ မြင်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် အမေတို့ကြားအောင် စာကို ကမန်းကတန်း အော်ဇာတ်၊ သချာ်ကို ကမန်းမတန်းတွက်၊ ပြီးတာနဲ့ အပေါ်ထပ်ပြေးတက်ခဲ့တယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမဖြူက ကျွန်တော့်အိပ်ယာပေါ်မှာလှဲလို့၊ ဝုန်းကနဲ ကျွန်တော့် သူ့ဘေးလှဲချလိုက်တယ်။ မမဖြူက ပြုံးပြီး သူ့ဘေးကျလာတဲ့ ကျွန်တော့် ပါးကို အသာလိမ်ဆွဲပြီး တခါးသွားထပ်တက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘေးထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ မောင်ဇော် ခံချင်နေပြီလား” တဲ့

ကျွန်တော် ခေါင်း သွက်သွက်လေး ညှိမ့်ပြလိုက်တယ်။ မမဖြူက ပြုံးတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မနာအောင်ခေါက်ပြီး “ခု ကောင်းမှန်းသိနေပြီလား” တဲ့

ပေါက်သင်ညှိလေး ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ ပက်လက်အိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော် လှဲချည်စကို အသာဖြည့်ပြီး

အောက်ဆွဲချလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေး ပေါ်လာတယ်။ အသာလေး လှမ်းကိုင်ပြီး

“မောင်ဇော် ဟာလေးက လူကြီးလေးလို ဒစ်လေး လန်နေပါလား” တဲ့

“အင်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက ရှုရှုမထွက်လို့ သားရေဖြာတ်ထားရတယ်လို့ မေမေတို့ ပြောတာဘဲ” ပြန်ပြောရင်းနဲ့ဘဲ သူ့ကိုလို့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးက မာလာတယ်။ သူက ဖွဖွလေး ကိုင်ပြီး မနေ့ကလို အထက်အောက် ပွတ်တိုက်ပေးတော့ လူက ကော့ကော့တက်လာတယ်။

“အဲလို လုပ်ပေးတာ ကောင်းလား မောင်ဇော်” တဲ့

ပြန်မပြောနိုင် ခေါင်းကို ဘဲ အခါတထောင်လောက် ညှိမ့်ပြနေမိတယ်။

“မမဖြူကိုရော အဲလို လုပ်ပေးမလား”

ခေါင်းညှိမ့်နေတာ မရပ်တော့။ ဒီအချိန်မှာ မမဖြူ ဘာပြောပြော ညှင်းနိုင်မယ် မထင်။ ကျွန်တော်ခေါင်းညှိမ့်ပြတော့ မမဖြူက သွက်သွက်လေး လေးငါးဆယ်ချက်လောက် ထပ်လုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ပိုကော့သွားတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေး ပက်လက်လေးအိပ်ချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်တဖက် ဆွဲယူပြီး သူ့ထမီစအသာဖြေလို ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်သင့် သူ့ဘက် ဘေးစောင်းလှည့်ရင်း ကျွန်တော့်လက်က သူ့လက် ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားတယ်။ ပြီတော့ သူဟာလေးပေါ် အုပ်ကိုင်ခိုင်းပြီး အထက်အောက် ပွတ်ပေးသလို လုပ်လိုက်တယ်။

“အင်း အင်း အဲလိုလေး ပွတ်ပေး မောင်ဇော်” ကျွန်တော် အသားကျလာတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပေါင်တချောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်လှမ်းတင်ပြီး ကားပေးတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သူ့ဟာလေးက တဖြေးဖြေး စိုရွဲလာပြီး ပွတ်လိုကောင်းလာသလိုဘဲ။

“အင်း မောင်ဇော် အဲဒီအကွဲကြောင်းလေးကြား ဖိဖိပြီးပွတ်ဆွဲ၊ အင်း ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်” တိုးတိုးလေး ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူပြောတဲ့ ကြားထဲ လက်ချောင်းလေး နှစ်နှစ်ပြီး ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့လက်က ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို တင်းတင်းကြီး ဆုတ်ထားပြီး မျက်စိလေးမိုတ်ပြီး ဇိမ်ယူနေသလိုလဲ။ ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် မမဖြူ ပေါင်ကြားမှာ အမွှေးအမြင် တခုမှ မစမ်းမိ။ ပြောင်ချော နေသလိုဘဲ။

မမဖြူ က သူထိချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်လက်ပေါ်က သူ့လက်နဲ့အုပ်ပြီး နေရာပြပြပေးတယ်။ ပြီးတော့ အားမလိုအားမရ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကိုလဲ အထက်အောက် တိုက်ပေးလိုက်။ ကျွန်တော် ပွတ်ပေးတာ သူ့မိုန်းခံလိုက်။ ပြီတော့ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးလိုက်။ ကျွန်တော် ကောင်းလာပြီး သူ့ကို ပွတ်အားလျှော့သွားရင် သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပြီး ပွတ်ခိုင်းလိုက်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဇိမ်တွေ့နေကြတယ်။

“မောင်ဇော် မနေ့ကလို ပီးခါနီးကြရင်ပြောနော်”

“အင်း” လို့ မဝီတဝီ အသံနဲ့အတူ ခေါင်းဘဲ သွက်သွက်ညှိမ့်ပြမိတယ်။ မမဖြူကို ဖိဖိပွတ်ပေးရင်း ကျွန်တော့် လက်ခလယ်လေး ကအောက်နားက အပေါက်လေးထဲ မထိတထိလေး ဝင်ဝင်သွားသလိုလေး ဖြစ်တော့ မမဖြူက ကျွန်တော့် လက်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ခလယ်ကို သူ့အပေါက်လေးထဲ ဝင်အောင် ဖိသွင်းပေးလိုက်တယ်။ လက်ကလေး ဝင်သွားတော့ သူက ခေါင်းလေးမော့ ရင်လေးကော့ လာပြီး ပါးစပ်က အား ကနဲ ခပ်တိုးတိုးလေး ညှိပြီး လက်ချောင်းလေးသွင်းထားတဲ့ ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်လေးကို လှုတ်လို့မရအောင် ဆုတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ကိုင်ရင်း အသာဆွဲထုတ်လိုက် ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်နဲ့ ၃ - ၄ ကြိမ်ပြပေးတယ်။

“အဲလိုလေး လုပ်ပေးနေော် မောင်ဇော်” တိုးတိုးလေး မမဖြူပြောတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်၊ လုပ်အားရှိအောင် ကိုယ်ကို သူဘက် ပိုကပ်လိုက်ပြီး လက်ချောင်းကို သူ့အပေါက်ထဲ အဆုံးထိုးသွင်းလိုက် ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်နဲ့ စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ပေးမိတယ်။ မမဖြူက ကျွန်တော့်လက်လေး ထိုးသွင်းလိုက်တိုင်း ကော့ကော့ပေးပြီး မျက်စိလေးမှေးလို့ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစိပြီး စီးစိမ် အပြည့်အဝ ယူနေသလိုဘဲ။ သူ့အဲလို ဖြစ်နေတာ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လဲ လုပ်ပေးရတာ ပိုအားရှိလာတယ်။

“အင်း အင်း သွက်သွက်လေး လုပ်ပေး၊ သွက်သွက်လေး လုပ်ပေး” ဆိုရင်း သူ့လက်ကလဲ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို သွက်သွက်လေး အထက်အောက် ဆက်တိုက် တိုက်ပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကော့လန်ရင်း သူ့ကို မနားတမ်း လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ မနေ့ကလို ကျွန်တော့် ဂျိုးထဲက အရည်တွေ မမဖြူ ထမီပေါ် ပန်းထွက်ကုန်တော့တယ်။ မမဖြူလဲ စောစောက တောင့်တင်းနေတဲ့ ကိုယ်လဲ ပျော့ကျသွားတယ်။

“ကောင်းတယ်နော် မောင်ဇော်”

“အင်း အရမ်းကောင်းတာဘဲ မမဖြူ” ပြောရင်း မမဖြူကိုဖက်ရင် ခွလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော်လက် မမဖြူ ထမီနဲ့ သုတ်လိုက်” ဆိုရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ထမီစ နဲ့ ပွတ်သုတ်ပေးတယ်။

“နက်ဖြန် မောင်ဇော်ဟာလေးနဲ့ မမဖြူကို အဲလို လုပ်ပေးမလား”

“အင်း လုပ်ပေးမယ်၊ ခု လုပ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင်အင်း ခုမလုပ်နဲ့အုံးလေ နက်ဖြန်မှ လုပ်နော်၊ ခု မောင်ဇော် မမဖြူကို နမ်းလေ”

“အင်း” ဆိုပြီး မမဖြူ ကို ဖက်ရင်း ပါးလေးကို အားရပါးရ နမ်းလိုက်တယ်။ မမဖြူက လက်ညှိုးလေး ထိုးပြပြီး ဒီဘက်၊ လို့ဆိုတော့ အဲဒီဘက်ကို နမ်းပြန်တယ်။ နဖူးလေးကို ထိုးပြတော့ နဖူး၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို ထိုးပြတော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို နှာခေါင်းနဲ့ နမ်းလိုက်တယ်။ မမဖြူက ပြီးပြီး

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး မောင်ဇော်ရ၊ အဲလိုပြောတာ” လို့ဆိုရင်း ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းကို သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့စုတ်ယူလိုက်တယ်။

ဒါလဲ ကောင်းတာဘဲ။ မမဖြူက ညင်ညင်သာသာ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းလေးကို စုတ်ပေးလိုက်၊ လျှာနဲ့ ပွတ်ကစားလိုက်၊ နဲ့ နည်းလမ်းပြပေးတယ်။

“ကဲ မမဖြူကို အဲလို ပြန်နမ်း” တဲ့

ဘယ်ရမလဲ၊ မမဖြူပေါ် ခွတက်လိုက်ပြီး အပေါ်စည်းက မမဖြူပြတဲ့ နည်းအတိုင်း ပြန်နမ်းပြလိုက်တာပေါ့၊ ဒါပြီးတော့ မမဖြူက ခေါင်းလေးမော့ပြီး လည်တိုင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြန်တယ်။ သူက တနေရာတည်းထိုးပြပေမဲ့ ကျွန်တော်က အပိုဆု အနေနဲ့ နေရာအနှံ့ လျှောက်နမ်းပြစ်လိုက်တယ်။ မမဖြူ ကျွန်တော့် ကျောကို တင်းတင်းဖက်ရင်း ကျွန်တော့် အနမ်းတွေ မျက်စိလေးမှေးပြီး ခံနေတယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့

“တော်ပြီနော် မောင်ဇော်၊ အိပ်တော့မယ်နော်” တဲ့

နောက်နေ့ကျပြန်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ညဘက် မမဖြူ နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း၊ မမဖြူနဲ့ အချစ်သင်တန်း ၂ ရက်ပြီးသွားတော့ လူကလဲ တော်တော် ပါးရည် နပ်ရည် ရှိလာတယ်။ လူရည်လည်လာတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီ အတတ်က ကျောင်းစာလို မဟုတ်၊ တတ်မြန်တယ်လို့ဘဲ ဆိုရမလား မသိ၊ စတာနဲ့ သင်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်စာ သင်ခန်းစာကို ပြန်နွေးဘို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

မမဖြူကိုယ်ပေါ် တက်ခွလို မနေ့ကလို နမ်းဘို့လုပ်တော့ မမဖြူက

“ဟဲ့ ဟဲ့ မောင်ဇော် ဖြေးဖြေး” လို့ တားလိုက်ရအောင် လူက အရမ်း တက်ကြွနေတယ်။ မမဖြူ ဂုတ်ပိုးအောက်က ဖက်ပြီး သနပ်ခါးနဲ့ သင်းနေတဲ့ မျက်နှာ တပြင်လုံး အားရပါး တရှုံ့ရှုံ့ နမ်းပြစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မနေ့က မမဖြူ ပြထားတဲ့ အတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာစုတ်ယူလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ မမဖြူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ညှပ်ကိုင်ပြီး အသာပင့်ခွာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“မမလျှာလေးကို စုတ်ပေး” လို့ ဆိုပြီး သူ့လျှာလေး ထုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာညာမစဉ်းစားတော့ဘဲ အသာငုံ စုတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်း စုတ်ရထက် ပိုကောင်းသွားသလိုဘဲ။ စုတ်ရင်း ကျွန်တော့် လျှာ သူ့လျှာနဲ့ သွားသွားထိတော့ ပိုကောင်းသလိုလို ရှိတာနဲ့ အဲလို လျှာလျှာချင်း မထိထိအောင် ဘဲ စုတ်မိတယ်။ မမဖြူကလဲ ကျွန်တော် စုတ်ရင်းတန်းလန်းအတင်း သူ့ပါးစပ်ဟပြီး ကျွန်တော့် လျှာကို သူ့လျှာနဲ့ ဆွဲယူတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်တသိ သူ့ဆွဲယူနေမှန်းသိတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ လား လား မမဖြူ ကျွန်တော့် လျှာကို စုတ်ပေးတာ အရမ်းကောင်းတာဘဲ။ ညင်ညင်သာသာလေးနဲ့ လျှောက်နဲ့ လျှောက်နဲ့ ဆွဲဆွဲယူလိုက်တာများ လျှာတချောင်းလုံး မမဖြူ ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားသလား မှတ်ရတယ်။

ဘာရမလဲ ကျွန်တော်လဲ သူ့နည်းအတိုင်း ပြန်လုပ်တာပေါ့၊ မမဖြူလဲ ကျွန်တော့် ကျောကို တင်းတင်းဖက်ရင်း

တယောက်တပြန် အပေးအယူညီညီ စုတ်နေကြတာပေါ့။

စုတ်ရင်းတန်းလမ်း မမဖြူက ကျွန်တော့ အင်္ကျီကို ချွတ်ဘို့ ကြိုးစားတယ်။ ခါးကနေ အင်္ကျီကို လိမ့်တင်ရင်း ဆွဲချွတ်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖက်ထားတဲ့ လက်ကို မြေပြီး မြောက်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဘာရမလဲ သူက အဲလို ချွတ်တော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ပေါ်ခွထိုင်ရင်း သူ့ဘလောက်(စ်) အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်တာပေါ့။ မမဖြူက အလိုက်တသင့် လက်မြောက်ပေးတယ်။ ဝါး . . . သူ့ ဆီးခုံလေးပေါ် အသာ ခူးထောက်ခွထိုင်ရင်း တုံးလုံးဖြစ်သွားတဲ့ မမဖြူ အပေါ်ပိုင်းကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ တခါမှ မိန်းခလေး တယောက် အဲလို အပေါ်ပိုင်း တုံးလုံး မမြင်ဘူးခဲ။ ရင်သားပေါ်က ဖြူဖြူလုံးလုံး နို့အုံလေးပေါ်က ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို လွဲလို့မရ။ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေလို့လား မသိ။ မမဖြူက ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဘက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့နို့အုံပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဘက်ပေါ် သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ အုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ နို့အုံလေးကို ပွတ်ပေးနေတယ်။ လက်ဖဝါးက နူးညံ့တဲ့ အတွေ့အထိက ဘယ်လိုမှ ပြန်လွှတ်ဘို့ မစွမ်းအောင် ဆွဲဆောင်နေမိတော့တာပါဘဲ။

“ကိုင်လို့ကောင်းလား မောင်ဇော်”

“အင်း” ပါးစပ်က အင်းလိုက်ရင်း ခေါင်းလဲ သွက်သွက် ညှိမ့်ပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ တကယ့်ကို ကောင်းတာ။ သူ့လက်နှစ်ဘက်က ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဘက်ကို အပေါ်က ထပ်ကိုင်ရင်း နို့အုံတင်မက ရင်ညွန့်ကနေ ဘိုက်သားအထိ နေရာ အနံ့ လျှောက်ပြပေးနေတယ်။ နေရာနဲ့သွားတော့ သူက ကျွန်တော့် လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို သူ့ကို ခွထာတဲ့ ကျွန်တော့် ခူးခေါင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ပွတ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ ဖွဖလေး တကိုယ်လုံး လျှောက်ပွတ်ကစား နေမိတယ်။ အားမရတော့ ထိုင်နေတဲ့ နေရာကနေ ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ကပ်နေအောင် လှဲချလိုက်တယ်။ လက်ကလဲ ကျောအောက်ထိုးထိုးပြီး ကိုယ်လုံးလေးကို တအားဖက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်သားနဲ့ သူ့ရင်သားနဲ့ တအားကပ်သွားအောင်ကို ဖိကပ်ပြစ်လိုက်တယ်။

“အင့်” လို့တောင် တိုးတိုးလေး မမဖြူဆီက အသံထွက်လာတယ်။ ဘာမှတော့ မပြော ကျွန်တော့ကျောကို ပြန်သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းက မမဖြူ လည်တိုင်လေးဆီ ရောင်သွားပြီး ပွတ်ကစား နေမိတော့တယ်။ တအောင့်လေးကြာတော့ မမဖြူက

“မောင်ဇော် နို့စို့ပေးလေကွယ်” တဲ့ ပြောလဲပြောရင်း ကျွန်တော့် ခေါင်းလေးကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ လာကိုင်တယ်။ သူကဘဲ ကျွန်တော့် ခေါင်းကို သူ့နို့အုံဆီ ဆွဲခေါ်သွားတာလား၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းကဘဲ သူ့နို့အုံဆီ ရွှေ့သွားတာလား မသိတော့။ နို့သီးခေါင်းလေးက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ မမဖြူက ကျွန်တော့် လက်တဖက်ကို လွတ်နေတဲ့ သူ့နို့အုံပေါ် တင်ပေးတယ်။ စို့လဲစို့ ကိုင်လဲကိုင်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဘာရမလဲ ခပ်ပြင်းပြင်းလေးစို့လိုက်တော့

“ဖြေးဖြေးစို့ပါ မောင်ဇော်ရယ် နာတယ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့ နောက်နို့တဖက်ဆီ ပြောင်းပေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူ့လက်က သူ့ပေါ်ခွထိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ပေါင်ကြားက ဂျိုးလေးဆီ ရောက်သွားတယ်။ ထောင်မတ်နေတဲ့ ဂျိုးလေးကို သူ့လက်နဲ့ ဖွဖဆုတ်ရင်း ဆွဲကစားပေးနေတယ်။ လွတ်သွားတဲ့ နို့ပေါ် ကိုတော့ အလိုလိုဘဲ ကျွန်တော့် လက်တဖက်ကရောက်လာတယ်။ နဲ့နဲ့လေးကြာတော့

“မောင်ဇော်ရေ၊ ခဏကွယ်” လို့ဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ပင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်သင့်လေး သူ့ကိုယ်ပေါ်က ခွာပေးလိုက်တော့

“ခဏဖယ်ပေးအုံး” တဲ့ ဆိုတော့ ခွထားတဲ့ သူ့ကုယ်ပေါ် ကဆင်းပေးလိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ခူးထောက် ထိုင်လျှက်ပေါ့။ သူက သူ့ထမီကို သူ့ဟာသူ သူ့ခြေထောက်နဲ့ ဆွဲချွတ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို

“လုံချည် ချွတ်လိုက်လေကွယ်” တဲ့၊ ကမန်းကတန်း ကျွန်တော် လုံချည်ကို ခေါင်းကနေ ပင့်ချွတ်လိုက်တယ်။ ဗလာဖြစ်သွားတဲ့ မမဖြူက သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ကားလိုက်ရင်း

“လာ ဒီကြားထဲကို” လို့ဆိုရင်း ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး သူ့ပေါင်ကြားမှာ နေရာယူခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ခူးထောက်ရက်လေး သူ့ပေါင်ကြားကို ကျော်ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မြင်လိုက်ရတာကတော့ ဘာအမွေးအမျှင်မှ မရှိဘဲပြောင်သလင်းခါပြီး ဖြူဝင်းနေတဲ့သူ့ပေါင်ကြားက ခပ်ဖောင်းဖောင်း ခပ်ညိုညို အကွဲကြောင်းလေး၊ ပြီးတော့ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားထားတော့ ထိပ်နားမှာ အသားစလေးလို ပြုထွက်နေတဲ့ အရာလေး၊ အောက်နားမှာလဲ အရည်ကြည်ကြည်လေးတွေစို့လို့၊ မနေ့က ကျွန်တော် အားရပါးရ ပွတ်ခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့။ မမဖြူကို သူ့တင်ပါးကို ကျွန်တော်နဲ့ တဲ့တဲ့ နေရာရွှေ့ရင်း သူ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ကွေးကွေးလေး အသာပင့်ထောင်လိုက်တယ်။ လက်တဖက်က ကျွန်တော့် လက်တဖက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ ဖုတ်ဖုတ်လေးပေါ် တင်ပေးတယ်။ ဒါလောက်တော့ လုပ်တတ်တာပေါ့။ သူတင်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် အထက်အောက် စုန်ဆန် ပွတ်ကစားပေးလိုက်တယ်။ သူက ပေါင်ကို ပိုကားပြီး

ပွတ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို အသာလှမ်းကိုင်ရင်း

“တွေ့လား ဒီအစေ့လေးကို ပြေးပြေးပွတ်ပေးနော်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် လက်ချောင်းလေးကို ထိပ်နားက အစေ့လေးကို ပွတ်ခိုင်းတယ်။ အရည် ချွဲချွဲတွေ စိုနေတော့ အစေ့လေးကပွတ်လို့ အရမ်းကောင်းတာဘဲ။ မမဖြူဆို တွန့်နေတာပါဘဲ။ ခေါင်းကလဲ ဘယ်ညာ ရမ်းလို့။ သူ့အဲလို ဖြစ်နေတာ မြင်လေ ဘာလို့လဲ မသိ ကျွန်တော် ပိုသွက်သွက်လေး ပွတ်ပေးမိသလိုဘဲ။

“အား တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ မမ မခံနိုင်တော့ဘူး” တဲ့ တအောင့်လောက်ကြာတော့ အသံထွက်လာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော် ပန်းသွားပုံဘဲ။ အသက်ရှူတာကလဲ ပြင်းလို့။ ခဏလေးနေတော့

“လာ ရှေ့နားတိုး” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တိုးခိုင်းရင်း သူကလဲ ကိုယ်လေးတွန့်ပြီး အနောက်နဲ့နဲ့ ဆုတ်တယ်။ ပြီးတော့ စောစောကလို ခြေထောက်ကို ကွေးကွေးလေး ထောင်ထားရင်း ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို လှမ်းကိုင်တယ်။ မမှီတမှီ လေးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်က သူ့မှီအောင် နဲ့နဲ့ပိုတိုးကပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဘက်ကလဲ ထောင်ထားတဲ့ သူ့ဒူး နှစ်ဘက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

သူ့ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကိုမိမိရရ ကိုင်မိတော့ သူ့ ဖုတ်ဖုတ်လေး အဝမှာ တော့ပေးတယ်။ တော့ရင်း သူက နောက်ကို နဲ့နဲ့ဆုတ်လိုက်တော့ ပိုကပ်သွားပြန်တာပေါ့။

“မောင်ဇော် ပြေးပြေး ထိုးသွင်းလိုက်နော်” တဲ့

အမိန့်အရ ကျွန်တော် အသာ ထိုးလိုက်တယ်။ အရည်ကြည်ကြည်တွေ စိုနေတဲ့ အကွဲကြောင်းလေးအကြား ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာဘဲ ဒစ်လေး မြုတ်ဝင်သွားတယ်။ သူ့လက်က ကျွန်တော့် ဆီးခုံကို တွန်းပြီး တားထားတော့ ဒီလောက်လေးဘဲ ဝင်လိုက်တယ်။

“အင်း အင်း ရပြီ၊ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်”

ပြုတ်ဆို ပြန်ကျွတ်သွားတယ်။ သူက ပြန်ကိုင်ပြီး ပြန်တော့တယ်။

“အင်း ထိုးလိုက်အုံး” ဆိုတော့ ထပ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ လျှောလျှောရှူရှူဘဲ တဝက်လောက်အသွားမှာ သူ့လက်နဲ့ တားထားတော့ ဆက်မထိုးဖြစ်။

“ပြန်ထုတ်အုံး မောင်ဇော်”

ဆွဲထုတ်လိုက်ရပြန်တယ်။ စောစောကလို ပြန်တော့ပေးတော့ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ စောစောက နေရာလောက်မှာဘဲ သူ့လက်က ပြန်တားလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော်၊ ဒီတခါ အဆုံးထိ မထုတ်လိုက်နဲ့နော်၊ နဲ့နဲ့လေး ထုတ်ပြီး ထပ်ထိုးထည့်လိုက် သိလား”

“အင်း” ခေါင်းပါ ညှိမ့်ပြရင်း ဝင်နေသလောက်လေး ကတဲက တဝက်လောက် ဆွဲထုတ်ပြီး ထပ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အဆုံးရောက်လုရောက်ခင်လောက်မှာသူ့လက်လေးနဲ့ တားလိုက်ပြန်တယ်။

“ဒီအတိုင်း ခဏလေး နေအုံးမောင်ဇော်” ဆိုတော့ ဝင်သလောက်လေး နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေလိုက်တယ်။

စိတ်ထဲကတော့ ကောင်းလိုက်တာ ကျွန်တော့် ဂျိုးတလျှောက်လုံး နူးညံ့တဲ့ အတွေ့အထိနဲ့ ကြုံပြီး ကောင်းလိုက်တာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အဆုံးထိထိုးထည့်ချင်နေပြီး၊ ခဏလေးနေတော့

“စောစောကလို ပြန်လုပ် မောင်ဇော်” တဲ့

အသေအချာဘဲ ဒီတခါတော့၊ စိတ်ထဲကလဲ အဆုံးထိဝင်ချင်နေတာဆိုတော့ ကျွတ်လုနီးနီး ပြန်ဆွဲထုတ်ရင်း သွက်သွက်လေးဘဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

စွပ်ကနဲ တန်းပြီး အဆုံးထိဝင်သွားတော့တယ်။ မမဖြူလဲ အားကနဲ တိုးတိုးလေး ငြီးပြီး သူ့ဒူးကို အားပြုကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သူ့ကိုယ်ပေါ် ဆွဲချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခြေနှစ်ဘက်က ကျွန်တော့ခါးကို ခွလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒူးထောက်ထားတဲ့ ခြေနှစ်ဘက်ကို အလိုက်သင့် လျှောချလိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆီးစပ်ချင်း တအားထပ်နေတော့တာပေါ့။

မမဖြူက ကျွန်တော့်ခါးကို သူ့ခြေနှစ်ဖက်နဲ့ ခွရင်း လက်ကလဲ ကျွန်တော့် ကျောကို တအားဖက်ပြီး အောက်ကနေ ပင့်ပင့်ပြီး ကော့ကော့ပေးနေတော့တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်သင့်လေး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာနေရင်းမှိန်းနေမိတယ်။

ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးက သူ့ ဖုတ်ဖုတ်လေး အတွင်းက အရာတွေနဲ့ သူ့ကော့ကော့လိုက်တိုင်း ပွတ်တိုက်မှုကို အပြင်းအထန်ခံနေရပြီး၊ မျက်စိထဲ ကြယ်တွေလတွေ မြင်နေရသလို၊ စိတ်ထဲ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ ဖြစ်နေသလို၊

အောင့်သွားသလိုလို၊ အသံ အေးကနဲ ဖြစ်သွားသလိုလို၊ သလိုလိုပေါင်း များစွာနဲ့ နောက်ဆုံး သိလိုက်တာက ကျင်ကနဲ ပူကနဲ ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ထဲက အရည်တွေထွက်ကုန်တာလား၊ ရှူတွေ ထွက်ကုန်တာလား

မပြောတတ်အောင် အရသာ တမျိုးခံစားရပြီး ပီးဆုံးခြင်းရောက်သွားတော့တာပါဘဲ။ မမဖြူလဲ ကျွန်တော့်ကို အတင်းဖက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။

နှစ်ယောက်သား ထပ်လျက် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ လူချင်းနဲ့နဲ့ခွာလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော်၊ ကောင်းရဲ့လား”

“အရမ်းကောင်းတာဘဲ မမဖြူရာ”

“မမဖြူကို ချစ်လား”

“အင်း ချစ်တယ်” ကျွန်တော်က ဆိုတော့ မမဖြူက ပြုံးတယ်။

“ခု မမတို့ ဘာလုပ်လဲဆိုတာ သိလား” တဲ့

“အင်း သိတယ်၊ အဲဒါ လိုးတယ် လို့ ခေါ်တယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ကောင်လေး၊ နင်ဒါဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျောင်းမှာ တချို့ကျောင်းသားတွေ ပြောပြောနေတာလေ၊ အဲဒီ လိုးတာကြီး ပါပါနေတော့ သိတာပေါ့”

“ခု ကြည့် မောင်ဇော် လိုးဘူးပြီ၊ လိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲဆိုတာ သိပြီလား”

“အင်း”

“မောင်ဇော်ရ၊ လိုးတယ်ဆိုတာ မင်းက မမ ကို ဆောင့်ပေးမှ ပိုကောင်းမှာ သိလား၊ ခု အောက်ထပ်မှာက မင်းမေမေတို့ အိပ်နေတော့ မင်းက မမကို ဆောင့်လို့ အဆင်မသင့်ရင် တဒုန်းဒုန်းနဲ့ မင်း မေမေတို့ နိုးကုန်မှာ စိုးလို့ မဆောင့်ခိုင်းတာ သိလား”

“ဟုတ်လား မမဖြူ၊ ကျွန်တော် ဆောင့်ကြည့်ချင်တယ်”

“မနက်ဖြန် စနေနေ့လေ ကျောင်းပိတ်တယ်၊ မမလဲ သင်တန်းမရှိဘူး၊ မင်းဖေဖေ ဈေးသွားပြီး၊ မင်းမေမေနဲ့ ဖိုးဖိုး အပြင်သွားရင် မမတို့ လိုးကြတာပေါ့၊ အဲဒီကျ မင်းက မမကို ဆောင့်ပေးလေ”

“အင်း အင်း၊ ကောင်းတယ် မမဖြူ”

“ဒါဆို မမတို့ အိပ်ကြစို့နော်”

“အင်း”

မပြောရဘဲ တိုင်ပင်ထားတဲ့ အတိုင်း တယောက်နဲ့ တယောက် ပြိုင်တူ လှမ်းဖက်မိလိုက်ကြတယ်။

“ဟဲ့ သား အိမ်ရှေ့ တံခါး ပိတ်လိုက်အုံးနော်၊ မေမေသွားအုံးမယ်”

ဆိုတဲ့ မေမေအသံကြားတာနဲ့ ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့ သံဇကာတံခါးကို ကလန်သွားထိုးပြီး နောက်ဖေး ပြေးဝင်ခဲ့တယ်။

“မေမေသွားပြီ မမဖြူ လာ” ဆိုပြီး ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ မမဖြူကို အတင်း လက်ဆွဲခေါ်တော့တယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မောင်ဇော် ခဏလေး နေပါအုံး မမ ဒါလေးတွေ ပီးအောင် ဆေးပါရစေအုံး” ဆိုပြီး ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်က မရတော့၊ အတင်းလက်ဆွဲခေါ်တော့တယ်။

“ထား ထားလိုက်ပါ မမဖြူရာ နောက်မှဆေးပါ၊ လာပါ၊ အပေါ် သွားရအောင်” မရမက အတင်းခေါ် တော့ မမဖြူက

“မောင်ဇော် မောင်ဇော် မင်းနော် မင်းနော် တော်တော်ရွှနေ” ဆိုပြီး ထလိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က မမဖြူ နောက်က သူ့တင်ပါး ၂ ဘက်ကို လက်နဲ့ တွန်းပြီး အပေါ်ကို ခေါ်လာတယ်။

“ဖြေးဖြေးပါဟဲ့၊ ဒီမှာ မမဖြူ ပြုတ်ကျအုံးမယ်” နောက်က အတွန်းကောင်းလို့ လှေခါးမှာ ပြုတ်ကျမလိုတောင် ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မမဖြူက လှမ်းပြောတယ်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အခန်းထဲကို မမဖြူကို အပြေးကလေး ကျောကုန်းကိုဆက်တွန်းလာခဲ့တယ်။

“ဖြေးဖြေးပါဟဲ့ မောင်ဇော်” မမဖြူက တချိန်လုံး ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေးနဲ့ အော်ရင်း အခန်းထဲရောက်လာတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း မမဖြူကို အတင်းဆွဲဖက်ပြီး အိပ်ယာထ လှဲချတို့ ကြိုးစားတယ်။

“ဟဲ့ မောင်ဇော် နေပါအုံး အဝတ်လေး လဲ ချွတ်ပရစေအုံး” ဆိုပြီး လက်က အင်္ကျီအောက်နားစကို ကိုင်ပြီး

လှန်ချွတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်က တဆက်တည်း မမဖြူ ခါးမှာစည်းထားတဲ့ ထမီစကို ဖြေချလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ မောင်ဇော် တော်တော် တတ်နေ” တဲ့၊ အောက်မှာ ဘာမှ မဝတ်ထား။ အင်္ကျီအောက်မှာတော့ ဘော်လီခံထားတယ်။

မမဖြူက နောက်ကိုလှည့်ရင်း

“ကဲ ဆရာကြီး ဂျိတ်ဖြုတ်ပေး” တဲ့၊ ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“အမယ် ဒါတော့ တတ်သားတဲ့”

“လွယ်လွယ်လေးများ မမဖြူကလဲ”

“ဟော့တော် ကိုယ်တော်လေး သူဘဲ လောနေပြီး ဒီမှာ တကိုယ်လုံး ကျွတ်ပြီးသွားတာတောင် ကိုယ်တော်လေးက ဘာမှ မချွတ်ရသေးပါလား” တဲ့ မမဖြူက ရွဲ့ပြောတယ်။

“အဲ ဟဲ” ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် လုံချည်ကို ချွတ်ချရင်း အကျီကိုလဲ ကမန်းကတန်းချွတ်ချလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှာ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း။ နေ့ခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ မမဖြူကိုကျွန်တော် ကြည့်လို့မဝ၊ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

“ဟဲ့ မောင်ဇော် ကြည့်မှာလား လုပ်မှာလား” မမဖြူပြောမှ အသက်ဝင်လာသလို လှမ်းဖက်ပြီး နို့လေးကို စို့လိုက်တယ်။ မမဖြူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လှမ်းဖက်ရင်း နှစ်ယောက်သား အိပ်ယာပေါ်ကို အသာလေး လဲကျသွားတယ်။

မရတော့ နသိုးကြီးပြတ်သွားပြီ။

မတတ်တခေါက် ပညာလေးနဲ့ လူက ဆရာကြီးပမာ ကမူးရှူးထိုး မမဖြူ တကိုယ်လုံး အငန်းမရ၊ ခေါင်းတလုံး လက် ၂ ဖက်ထဲနဲ့ လုပ်ချင်တဲ့အရာတွေက များနေတော့ အလုပ်က တယောက်ထဲ အရမ်းရှုတ်နေတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မောင်ဇော်၊ မောင်ဇော်၊ အိုး အိုး အဲ့ အဲ့”

တအိမ်လုံးကလဲ တယောက်မှမရှိတော့ မမဖြူလဲ စည်းမစောင့်နိုင်၊ တအိုးအိုး တအဲ့အဲ့ နဲ့ ကျွန်တော်ရမ်းကားအမျှ အလူအလိမ့်။

“အီး ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်” လူက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အရှိန်လွန်သွားတယ်မသိ၊ တခစ်ခစ်နဲ့ မမဖြူ ထ ရယ်တော့ စုတ်နမ်းနေတာက မမဖြူ ဂျိုင်းကြား။

မထူး၊ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်ချင်တော့၊ ဘယ်နေရာနမ်းနမ်း၊ ဘယ်နေရာ စုတ်စုတ်၊ မမဖြူ တကိုယ်လုံးက မကောင်းတဲ့ နေရာ မတွေ့၊ လက်ကလဲ မမဖြူ အဖုတ်လေးကို မနားတမ်း ပွတ်လို့။

ခုမှ မမဖြူလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အသံထွက်နိုင်တယ်ထင်ပဲ၊ ကျွန်တော့် လုပ်သမျှ တအင်းအင်း တအဲအဲ တဟီးဟီးနဲ့၊ ကော့လန်ပြန်ကား နေတာဘဲ။ သူကအဲလို ဖြစ်နေ ကျွန်တော်လဲ လုပ်ရတာ ပိုကောင်းလေ၊ ပိုအားရှိသလိုဘဲ။ ပိုအားရှိလေ ပိုလုပ်လေပေါ့။

တော်တော်လေးကြာတော့ မမဖြူက

“မောင်ဇော် ဆောင့်ပေးမယ်ဆို”

မမဖြူပြောတော့ “အင်း အင်း မမဖြူ လုပ်မယ်နော်” ဆိုပြီး မနေ့ညကလို ပေါင်ကြားမှာ ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်တယ်။ မမဖြူလဲ အလိုက်သင့် နေရာပြင်ရင်း သူ့ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူပြီး သူ့တင်ပါးအောက် ခုလိုက်တယ်။ ခုမှ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးနဲ့ သူ့ဖုတ်ဖုတ်လေးက တဲ့တဲ့မတ်မတ်လေးဖြစ်သွားတယ်။ မမဖြူကလဲ သူ့ခြေထောက် တဖက်ကို ကျွန်တော့် ပုခုံးပေါ် လာတင်ပြီး တဖက်ကို ကွေးကွေးလေး ကားထားပေးတယ်။ ကျွန်တော့် ပုခုံးပေါ် လာတင်တဲ့ ခြေထောက်ကို လက်တဖက်နဲ့ လှမ်းထိမ်းပြီး ဂျိုးလေးကို အရည်ကြည်တွေ တစ်မိမိမိယိုနေတဲ့ အပေါက်ဝမှာ အသာထောက်လိုက်တယ်။ မမဖြူလက်နှစ်ဘက်က ထောက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် ဒူး နှစ်ဘက်ကို အသာကိုင်ထားတယ်။

“မမဖြူ ထိုးထဲ့လိုက်မယ်နော်”

“အင်း အင်း တအားမထိုးလိုက်နဲ့နော် ဖြေးဖြေးချင်းသွင်း”

“အင်းပါ မမဖြူရ” ပြောလဲပြော ထိုးလဲ ထိုးလိုက်တယ်။ စိုရွဲနေတော့ ရှော့ရှော့ ရှူရှူဘဲ အသာဝင်သွားတယ်။ တဝက်လောက် ဝင်သွားတော့ အသာရပ်လိုက်ပြီး ဖြေးဖြေးလေး ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“အင်း ဟုတ်ပြီး မောင်ဇော်၊ အဲဒီအတိုင်းဘဲ အင်း ကောင်းတယ်” တဲ့

ပြန်ထိုးထည့်လိုက်တာပေါ့၊ စောစောကလိုဘဲ တဝက်လောက်ဝင်သွားတော့ ခဏရပ်ပြီး ပြန်ဆွဲလိုက်ပြန်တယ်။

“အင်း အင်း ထည့်လို့ရပြီ မောင်ဇော် အင်း အင်း ကောင်းတယ် အဆုံးထိသာ ထည့်လိုက်တော့ သိလား”

ပြန်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ စီးစီးပိုင်ပိုင်လေး အဆုံးထိ ဖြေးဖြေးလေး မရပ်ဘဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ဆီးခုံထိ ရောက်ပြီးသူ့အဖုတ်နဲ့ ကပ်သွားတဲ့ အထိ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

“အား . . . ကောင်းလိုက်တာ မောင်ဇော်ရယ်၊ အတင်းကပ်ထား ပြီး အသာလှုတ်ပေး”

သူပြောတဲ့အတိုင်း အဆုံးထိ ကပ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖင်ကို အထက်အောက် လှုတ်ကစားပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ဂျိုးထိပ်လေးက သူ့အတွင်းက အရာတခုခုနဲ့ တထုပ်ထုပ်ဆိုပြီး လှုတ်လိုက်တိုင်း ထိသွားသလိုနဲ့ အဲလို ထိမိတိုင်း အရသာက ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ ခံစားရသလိုဘဲ၊ ကောင်းကောင်းနဲ့ အဲလို ဖင်လေးကို လှုတ်လှုတ်ကစားပေးတော့

“အင်း အင်း အင်း အင်း အင်း ကောင်း ကောင်း အင်း အင်း ကောင်းတယ် လုပ် လုပ် ပြင်းပြင်းလေး ပြင်းပြင်းလေး” ဆိုတော့ ကပ်ရက်တန်းလန်း ဖင်ကို ပြင်းပြင်းလေး ကော့ကော့ပေးလိုက်တာပေါ့။ ခဏလေးနေတော့ တအင်း အင်း

ကနေ

“မောင်ဇော် ဆောင့်ကွာ မမကို ဆောင့်ဆောင့်” တဲ့

မမဖြူက ပြောလဲပြော ကျွန်တော့်ခူးကို တွန်းတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အဆုံထိဝင်နေတာ အသာပြန်ထုတ်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် ပြင်းပြင်းလေး ဆောင့်ထိုးချလိုက်တယ်

“အား . . . ” တိုးတိုးလေး မမဖြူဆီက အသံထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့

“ဆက်ဆောင့် ဆက်ဆောင့် မရပ်လိုက်နဲ့” တဲ့ ဆိုပြီး လက်ကလဲ ခူးကို တွန်းပြန်တယ်။

စောစောကလိုဘဲ အဆုံထိ ဆွဲထုတ်လိုက် ဆောင့်ချလိုက်နဲ့ လုပ်ပေးနေမိတယ်။ ကောင်းတာကတော့

ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိ၊ မမဖြူလဲ ဆောင့်ချက်တိုင်း တအားအားနဲ့ တိုးတိုးလေး

ဒါပေမဲ့ ဆယ့်လေးငါးချက်လောက် ဆက်တိုက်ဆောင့်ချလိုက်တော့ လူက ခါးညောင်းလာသလိုဘဲ၊ ဆောင့်အားကလဲ

ပျော့လာတယ်။ ဒါကို မမဖြူက ရိပ်မိသွားသလားမသိ

“မောင်ဇော် ဒီမှာ လက်ထောက်ပြီး အားရပါးရ ဆောင့်စမ်းပါကွာ” တဲ့ ဆိုပြီး သူ့ဘေးနား လက်ပုတ်ပြတယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူပြတဲ့အတိုင်း လက် ၂ ဘက်ကို ကုန်းထောက်လိုက်တော့ လူကအပေါ်က အုပ်မိုးသလိုနဲ့

သက်တောင့်သက်တာ ဆောင့်လို့ရလာသလိုဘဲ။ ပြင်းပြင်းလဲ လုပ်နိုင်လာတယ်။

“အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဆောင့်စမ်း ဆောင့်စမ်း”

သူကပြောလေ ကျွန်တော်က ဖင်ကို ကြွကြွပြီး အားရပါးရ ဆောင့်ဆောင့်ပြလိုက်တယ်။ မမဖြူလဲ အင်း အင်း အား

အား နဲ့ ခေါင်း ဘယ်ညာရမ်းလို့

ကျွန်တော့်လဲ ဂျိုးတခုလုံး ထူပူပြီး ဘာမှ မသိတော့ဘဲ ဘယ်နှစ်ချက် ဆက်တိုက် ဆောင့်ချလိုက်လဲမမှတ်မိတော့။

သိတော့ လူက မမဖြူပေါ်မှာ လဲနေပြီ၊ လူကလဲ တဟောဟောနဲ့ မောလို့၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလို့၊

မမဖြူက သူ့ကိုယ်ပေါ်လဲနေတဲ့ ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဆံပင်တွေ သတ်ပေးရင်း

“မောသွားပြီလား မောင်ဇော်” တဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မဖြေနိုင်၊ အသက်သာ ပြင်းပြင်းရှူနေတယ်။ မောသွားတာလား

အကောင်းလွန်သွားတာလား မပြောတတ်တော့။

“မမဖြူတော့ ဒီတခါ အရမ်းကောင်းတာဘဲ သိလား၊ လူကို ပူဆင်းသွားတာဘဲ”

ဆိုရင်း အတင်း ဖက်လိုက်တယ်။ တအောက်လောက်ကြာတော့

“မောင်ဇော် နောက်ခါဆိုရင် အဲလို အားစိုက်ပြီး သိပ်မလုပ်နဲ့ သိလား၊ မောင်ဇော် မောမှာပေါ့၊ ကဲ ထ မမဖြူ ပြမယ်၊

စောစောကလို ပြန်နေ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို စောစောကလို ပြန်နေခိုင်းတယ်။

“တွေ့လား ဒီလို လက်လေး အသာထောက်၊ မမဖြူ ခြေထောက်ကို ကိုယ်လုံးက မှီလိုက်၊ ခြေဖျားလေး ထောက်ပြီး

ဖင်လေး လှုတ်ပြီး ဆောင့်လေ၊ တွေ့လား လှုတ်ကြည့် လှုတ်ကြည့်”

ဟုတ်သား ဂျိုးပျော့ပျော့လေးနဲ့ သူ့ဖုတ်ဖုတ်လေး ထိထိပြီး ဆောင့်ကြည့်တော့ ဟုတ်သား၊ မပင်ပန်း၊

“ကဲ ဒါမှ မဟုတ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၊ အင်း ဟုတ်ပြီ ရှေ့နဲ့နဲ့တိုး၊ တွေ့လာ တတန်းထဲ ဖြစ်သွားတာ၊ အင်း အင်း

ဆောင့်ကြည့်စမ်း၊ တွေ့လား ရလား”

“အင်း ရတယ် မမဖြူ အဲလိုလေး က ပိုကောင်းသလိုဘဲ”

“မှတ်ထား နောက်ဆို အဲလို ဆောင့် သိလား”

“အင်း ညကျရင် အဲလို ဆောင့်ပေးမယ်လေး နော်”

“ဟဲ့ ညကျရင် အဲလို တအားဆောင့်လို့မရဘူး တော်ကြာ သိကုန်မယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် မမဖြူရ အဲလိုပုံမျိုးနဲ့ ဖြေးဖြေး ဆောင့်မယ်လေ”

“ဟွန်း ကိုယ်တော်၊ တော်တော်ကဲနော်၊ ညကျရင် မမဖြူက ပိုကောင်းတဲ့ နည်းလေးတခုလုပ်မလို့”

“ဟုတ်လား မမ၊ ဘယ်လိုလဲဟင် ပြောပြပါလား၊ ခုလုပ်လဲ ရတာဘဲ”

“မောင်ဇော်ကလဲ ခုဘဲ တခါလုပ်ပြီးတယ်၊ အဲဒါမျိုးက စိတ်ဖြစ်မှ လုပ်လို့ပိုကောင်းတာ သိလား၊ ကောင်းတိုင်း

စိတ်မဖြစ်ဘဲ လျှောက်လုပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မှတ်ထားနော်၊ တခါလုပ်ပြီး နားရတယ် သိလား၊ ညကျမှနော်”

ဆိုရင်း ကျွန်တော့် ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းဖက်လိုက်တယ်။

“မမဖြူ”

မမဖြူက မေးလေး ငေါ့ပြတယ်။ ပြော ဆိုတဲ့ သဘော

“အဲလို မမဖြူ နဲ့ဖက်ထားရတာ နေလို့ အရမ်းကောင်းတယ် သိလား” ပြောလဲပြောရင်း ပါးပြင်နဲ့ မမဖြူ

ကိုယ်လုံးလေးကို ဟိုပွတ်ဒီပွတ် လျှောက်ပွတ်မိတယ်။ မမဖြူက ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဆံပင်တွေ ပွတ်ကစားနေတယ်။

စောစောကလို မမဖြူ ပေါင်ကြားထဲ ခူးထောက်ခွရင်း မမဖြူ ရင်သားလေးကို ပါးလေးနဲ့ ပွတ်လိုက်၊ နို့သီးလေး

စို့လိုက်၊ နို့အုံလေး တဝိုက် နမ်းလိုက်နဲ့ လုပ်ရင်း လက်ကလဲ မမဖြူတကိုယ်လုံး ဟိုကိုင် ဒီကိုင် ဟိုပွတ် ဒီပွတ်။

တအိမ်လုံးမှာကလဲ နှစ်ယောက်တည်း၊ မမဖြူက တော်ပြီ ဆိုပေမဲ့ မထချင်သေး။ စောစောက တချိပြီးထားတဲ့ ဂျိုးလေးကလဲ ပြန်မလာပြန်တယ်။ မာမှာပေါ့၊ ဂျိုးလေး တင်ထားတာက မမဖြူရဲ့ အဖုတ်လေးပေါ်မှာ၊ ပြီးတော့ လူကလဲ မမဖြူ တကိုယ်လုံး ဟိုပွတ် ဒီပွတ် ဟိုနမ်း ဒီနမ်း ဆိုတော့၊ ဒါကို မမဖြူကလဲ သိတယ်။ သူ့လက်က ထပ်နေတဲ့ ကိုယ်နှစ်ခုကြားက လျှိုပြီး ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို လာကိုင်တယ်။ “မောင်ဇော်ကလဲကွယ်၊ ကြည့်” တဲ့ ပြုံးပြီးပြောတယ်။

“သူ့အလိုလို ပြန်မလာတာ မမဖြူရဲ့”

“မာလာမှာပေါ့၊ လူက အငြိမ်မှ မနေဘဲ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရွှေနေတာကိုး”

“မမဖြူကလဲ အဲလို နေလို၊ အရမ်းကောင်းလိုဟာ” ဆိုရင်း နို့အုံး ၂ လုံးကြား ခေါင်းနှစ်လိုက်တယ်။

“အင်း မင်းနဲ့တော့ ခက်မယ်၊ ကဲ ထ ထ၊ မမဖြူ စောစောကလို ကားထားမယ်၊ မင်းလီးနဲ့ မမဖြူ အကွဲကြောင်းလေးကြား ပွတ်ပေး ဟုတ်ပလား”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စောစောကလို ဒူးထောက်ရက်တန်းလမ်းနဲ့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို မမဖြူ အဖုတ်လေး ပေါ်တင်လိုက်တယ်။ မမဖြူက ပေါင် ၂ ဘက်ကို ကွေးကွေးလေး ထောင်ပြီး ကားပေးတယ်။

“မင်းလက်နှစ်ဘက်နဲ့ နခမ်းသားလေးကို နဲ့နဲ့ဖြုတ်” ဆိုတော့ လက်မလေး ၂ ဘက်နဲ့ အသာ ဖြုလိုက်တယ် ။

ဒီတော့ အတွင်းသား နီနီလေးတွေက ပေါ်လာတယ် ထိပ်လေးမှာလဲ အစေ့လေးလို ဖုဖုလေး။ မမဖြူက ကျွန်တော့်ဂျိုးကို အဲဒီအကွဲကြောင်းလေးထဲ ဖိကပ်ပြီး

“စောစောက ဆောင့်သလိုလေး ပွတ်ဆွဲကွာ”

ဖင်လေးကို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် သာသာလေး ပွတ်ဆွဲပေးလိုက်တယ်။ ဂျိုးထိပ်လေးက အစေ့လေးကို သွားသွားထိုးမိတယ်။ လိုးရတာလောက် အရသာမရှိပေမဲ့ လုပ်လို့တော့ ကောင်းသား။

“ကဲ မမဖြူ ဖြုထားပေးမယ်၊ မောင်ဇော်က အဲလို ပွတ်ပေး” ဆိုပြီး စောစောက ကျွန်တော် ဖြုသလို သူ့လက် ၂ ဘက်နဲ့ ဖြုပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ကားနေတဲ့ သူ့ပေါင် ၂ ဘက်ကို ပိုကားအောင် အသာဖိပြီး ခြေဖျားလေး ထောက်လို့

ကော့ကော့ပြီး ထိုးထိုးကစားပေးနေလိုက်တယ်။ အပေါက်ထဲ ထိပ်လေး ဝင်လုဆဲဆဲဆို အပေါ်ကို ကော့တင်လိုက်တော့ ထိပ်လေးက အပေါက်လေးက ချော်ပြီး အစေ့လေးဆီ တန်းတန်းပြေးသွားတယ်။ ဒါလေးလဲ တမျိုး

ကစားလို့ကောင်းတာဘဲ။ မမဖြူ ဆို ပြုံးနေတာဘဲ။

အဲလို ကစားရက်တန်းလမ်း လူက အသားကျလာတော့ ကိုယ်ကို မမဖြူပေါ် မှောက်ချလိုက်တယ်။ ဖင်လေးကတော့ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပွတ်တုန်း၊ လက်ကို မမဖြူ ကျောအောက် ကသိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ကျောလေးကို ဖက်ဖက်ပြီး

သာသာလေးဘဲ စောစောကလို ပွတ်ဆွဲပေးလိုက် ခဏလေး နားလိုက်၊ လည်တိုင်လေး ရင်ညွန့်လေး နမ်းလိုက်၊ နို့လေးစို့လိုက်၊ နဲ့ လူက မအောက်နိုင်

တချက်မှာ အသာ တန်းထိုးထဲ့လိုက်တယ်။ အဆုံးထိ တခါထဲ ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော်က မမဖြူကို ပါးစပ်လေး ဟ၊ မျက်လုံးလေး ပြုံးပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟင် မတော်တဆ ဝင်သွားသလိုပေါ့၊ ပြန်တော့ မထုတ်။

မမဖြူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့် နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးနဲ့လက်မနဲ့ ညှပ်ပြီးဆွဲခါရင်း “မောင်ဇော်နော် မောင်ဇော် မသိဘူးများ မှတ်နေသလား” တဲ့

စောစောကလိုလေးဘဲ အတွင်းမှာ လေး ငါး ချက်လောက် ထုတ်ချီသွင်းချီ ထပ်လုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်က ကျွန်တော့်လည်ကို သိုင်းဖက်လာတယ်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း မောင်ဇော်ရယ် လုပ်ပြန်ပြီကွယ်” တဲ့

“ကောင်းတယ် မမရယ်၊ အရမ်းကောင်းတာဘဲ၊ ကျွန်တော် မရပ်ချင်တော့ဘူး”

“အင်း အင်း မရပ်နဲ့ မရပ်နဲ့ အဲလိုဘဲ မှန်မှန်လေး ဆောင့်”

သူ့ကျွန်တော့်ကို ဖက်ရင်း ဆောင့်ချက်တိုင်း မှန်မှန်လေး ကော့ကော့ပြီးခံတယ်။ ကောင်းလိုက်တာ၊

အဆုံးထိဝင်သွားရင် သူ့အထဲ က ထိုးထိုးမိတဲ့အရာကတော့ တကယ့်အရသာ၊ သူကလဲ အဲလို ထိမိအောင်များ ကော့ကော့ပေးတာလားမသိ၊ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ နေအောင်ကို ကောင်းတာ။

ကျွန်တော်က သူ့ပေါ်မှောက်ပြီး သူ့ကျောကို ဆွဲဆွဲပြီးဆောင့်၊ သူကလဲ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး အောက်က ကော့ကော့ပြီးခံ၊ အပေးအယူကို မျှနေတာဘဲ။

နောက်ဆုံး

“သွက်သွက်လေးဆောင့်တော့ မောင်ဇော် မမ ပီးတော့မယ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ခါးကို အတင်း ဖက်ပြီး တခါတည်း ကော့ထားတော့တယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူ့အဲလိုဖြစ်တော့ မနားမနေ သွက်သွက်လေးဆောင့်ပြစ်လိုက်တာ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ နဲ့ အရည်တွေ

ထပ်ထွက်သွားရင်း မမဖြူကိုယ်ပေါ် ငြိမ်သက်သွားတော့တယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်နေပြီးနောက်

“သွား ထတော့ မောင်ဇော် ရေသွားချိုးချည်၊ ပြီး မင်းမေမေပြန်လာရင် မမနဲ့ ဈေးခဏလိုက်ခဲ့” တဲ့ ကျွန်တော်က ထရင်း

“မမဖြူ စောစောကပြောထားတာ မမေ့နဲ့နော်”

“ဟဲ့ ဘာလဲ”

“ည ကျရင်လေ . . . ဟို ပိုကောင်းအောင် လုပ်ကြမယ် ဆိုတာလေ”

မမဖြူက ကျွန်တော့် ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း အခန်းထဲက တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။

ခုမှ မမဖြူနဲ့ ပိုရင်းနီးသွားတယ်။ မနေ့ညကနဲ့ ဒီနေ့ မနက်ပိုင်းလေး လုပ်လိုက်တဲ့ အဖြစ်က မမဖြူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပိုပွင့်လင်းစေသလို ကျွန်တော့်ကို ပြောရဲဆိုရဲ လက်ရဲ ဇက်ရဲ ရှိလာအောင် တွန်းပို့လိုက်သလိုဘဲ။ အစောပိုင်း ဖြစ်ကာစက ဘာမသိ ညာမသိ မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲ မပြောရဲ မဆိုရဲ အထိတ်တလန့်စိတ်တွေ ပျောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ထက် အသက် တော်တော်လေးကြီးတဲ့ မမဖြူက ကျွန်တော့် ငယ်ပေါင်းတယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။

မနက်စာ စားပြီး မမဖြူနဲ့ ကျွန်တော် ဈေးထဲသွားကြတယ်။ မမဖြူက သူ့အတွက် အကျီစ ဝယ်တယ်။

မေမေအတွက်လဲ တစ ဝယ်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စပို.ရှပ်လေး တထည်ဝယ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး ဈေးထဲပတ်ရင်း ကျွန်တော့် ရွယ်တူ ကောင်မလေးတွေကို တွေ့ရင်

“မောင်ဇော် ဟိုကောင်မလေး မလှဘူးလား ကြည့်စမ်း” ဆိုပြီး ခပ်ချောချောကောင်မလေးတွေတွေ့ရင် လှမ်းလှမ်းပြပြီး မေးတယ်။

ပထမတော့ မမပြတာ လှမ်းကြည့် ပြီး ဘာမှ မပြောမိ၊ ၂ ခါ ၃ ခါလောက် လှမ်းပြတော့ ပါးစပ်က အလိုလို

“မမဖြူလောက် မလှပါဘူး” ဆိုပြီးထွက်သွားတယ်။

“အမယ် သူတို့ကို မင်း မမဖြူကို လုပ်သလို လုပ်လိုက်ရင် နောက် မမဖြူဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့် ဆိုပြီး တောင် မေ့သွားမှာပါနော်” တဲ့

“မေ့ပါဘူး မမဖြူကလဲ ခုတောင် ကျွန်တော်က မိုးချုပ်ချင်နေပြီ”

“သွား၊ ကောင်လေး ဒါဘဲစဉ်းစားနေ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တွန်းတယ်။

“ဒီည ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင် မမဖြူ” သူ့နားပြန်ကပ်မိတော့ ပြုံးပြီး လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဟေ့ ဒီလို” ဆိုပြီး လူလည်ကောင်မှာ ကျွန်တော့ နားရွက်ကို မနာအောင် ဆွဲလိမ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က နာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အားကနဲ တိုးတိုးလေးအော်ပြီး ဆွဲလိမ်ထားတဲ့ လက်ကို ဆုတ်ထားလိုက်တယ်။

ပျော်စရာပါဘဲ။ ပြီးတော့ ဈေးမှာ မမဖြူနဲ့ လက်သုတ်စုံ စားတယ်။ ဆေးဆိုင်တခုရှေ့ရောက်တော့

ဒီနားခဏစောင့်ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ဆေးဝင်ဝယ်တယ်ထင်တယ်။ ဘာဆေးလဲမေးတော့ နောက်တော့ ပြောပြမယ်တဲ့။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေကို သူဝယ်လာတဲ့ အကျီစ လက်ဆောင်ပေးပြီး ဖားတယ်။ မေမေက ဟယ် အတော်ဘဲ ငါက ဒီအရောင်လေး လိုချင်နေတာနဲ့ ဆိုပြီး ဝယ်ပေးတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဝယ်ပေးတဲ့ စပို.ရှပ်ကို မေမေကို ထုတ်ပြတယ်။ မေမေက ငါ့သား မင်းမမဖြူ ကို ပူစာတာလားဆိုတော့ မမဖြူက မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ကျွန်မဝယ်ပေးတာပါတဲ့။ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ အလာပ သလာပတွေ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နားထောင်နေလိုက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ညဘက်ရောက်တော့ မမဖြူနဲ့ တီးတိုးစကားဆိုမိကြတယ်။ ဘေးနားမှာ ပက်လက်လေးအိပ်နေတဲ့ မမဖြူဘက်အသာစောင်းပြီး ဘိုက်သားလေး ပွတ်ကစားရင်း

“မမဖြူ”

“အင်”

“ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ အမွေးတွေ မရှိတာလဲဟင်” ဆိုရင်း လက်က မမဖြူ ပေါင်ကြားကို လှမ်းပွတ်လိုက်တယ်။

“မမဖြူက ရိတ်ထားတာလေ မောင်ဇော်ရဲ့၊ တရက် နှစ်ရက်ခြား ရေချိုးတိုင်း ရိတ်တာ၊ ဒီနေရာ နဲ့ ဒီနေရာ” ဆိုပြီး လက်တဖက် မြှောက်ပြတယ်။ ဂျိုင်းကြားထဲလဲ ရှင်းလို့။ မျက်နှာနားလာမြှောက်ပြတော့ စိတ်ထဲ ယားလာတာနဲ့

နာခေါင်းနဲ့ အသာနမ်းလိုက်တယ်။ သနပ်ခါးနဲ့လိုလို ချွေးနံ့လိုလို အနံ့လေး သင်းလို၊ ရှုလိုတောင်ကောင်းသေး၊ ကောင်းကောင်းနဲ့ တအားဖိပြီး နမ်းလိုက်တော့ မမဖြူက “အိ” ဆိုပြီး ယားသွားတဲ့ ပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်တယ်။ ဖက်ရင်းနဲ့ မမဖြူက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် တက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းကို အားရပါးရ နမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်လေးကို တဖြေးဖြေး အောက် လျှောဆင်းလာတယ်။ လျှောဆင်းရင်း မမဖြူ နှုတ်ခမ်းက ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ် ပွတ်ကစားလာတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ယားသလိုလို ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ နဲ့ ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပြီး လူက တွန့်တွန့်လူးလို့။ ဒီလိုနဲ့ တဖြေးဖြေး လျှောဆင်းလာလိုက်တာ ဘိုက်။ ပြီးတော့ ဆီးခုံ၊ ပြီးတော့ ပေါင်ကြား၊ မမဖြူ ခေါင်းက ဟိုကြားတိုး ဒီကြားတိုးနဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ လျှောက်ပွတ်နေလိုက်တာ။ ကျွန်တော်ဆို ကော့လန်နေတာဘဲ။ အသဲခိုက်အောင် ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ၊ ပေါင်ရင်းတလျှောက် ပတ်ပတ်လည် နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပွတ်ကစားနေရင်း လက်က ဥလေးကို အသာပင့်ကိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်မနိုင်တော့ဘဲ ခြေ ၂ ချောင်းထောင်ပြီး မမဖြူ ကျောပေါ် ခွတင်ရင်း တင်က ကော့တက်လာတော့တယ်။ အဲဒီမှာ မမဖြူရဲ့ နှုတ်ခမ်းက ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို ရုတ်တရက် ဖမ်းငုံလိုက်ပြီး အသာဆွဲစုတ်လိုက်တယ်။ လူက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိ၊ စောစောက ကော့လာတဲ့ အရှိန်နဲ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ မမဖြူကို ခွရင်း ဘေးကို စောင်းကျသွားတော့တာပါ။ လက်နှစ်ဘက်ကလဲ ယောင်ရမ်းပြီး မမဖြူ ခေါင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ လူက ပေါင်ကြားထဲက မမဖြူကို ငုံ့ကြည့်တော့ မမဖြူက ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို စုတ်ရက်တန်းလန်း မော့ကြည့်တာနဲ့ ဆုံတယ်။ မမဖြူက ပါးလေး ချိုင့်သွားအောင် ထိပ်လေးကို လှမ်းစုတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းလေး သာသာ ညှိမ့်ပြတယ်။ သဘောကတော့ ကောင်းလား ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်က မမဖြူကို ခေါင်းညှိမ့်ပြရင်း ပါးစပ်က ကောင်းလိုက်တာ လို့ အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှုပ်ဖြေလိုက်တယ်။ ကောင်းလွန်းလို့ အသံတောင် မထွက်နိုင်၊ လူက ဘေးကို ယန်းကျလိုက်။ ပက်လက်ပြန်လှန်လိုက်။ ဟိုဘက်ဘေး ယန်းကျလိုက်နဲ့ တွန့်တွန့်လူးနေတာဘဲ။ မမဖြူခေါင်းကလဲ ကျွန်တော့် ဖင်ယန်းတဲ့ဘက် အလိုက်အထိုက် ဂျိုးလေး စုတ်ရက် မလွတ်တမ်း လျှောက်လိုက်နေတာဘဲ။ စုတ်ရုံတင် မက နှုတ်ခမ်းသားလေးနဲ့ ညှပ်ညှပ်ပြီး အထက်အောက် ဆွဲကစားလိုက်။ လျှာဖျားလေးနဲ့ ကလိလိုက်နဲ့ နည်းမျိုးစုံအောင်ကို ကစားနေတော့တာဘဲ။ တော်တော်ကြာကြာလေး အစွမ်းပြပြီးတော့ “ကဲ မောင်ဇော် မင်းအလှည့်” ဆိုပြီး ပေါင်ကြားထဲနေလေးဘက်ထောက် ထလာပြီး ကျွန်တော့်ဘေး လာလှဲချလိုက်တယ်။ သူ့ထမီကိုလဲ ခြေထောက် နဲ့ ကန်ချွတ်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ မမဖြူ” ဆိုတော့ “စောစောက မင်းကို မမဖြူ လုပ်ပေးသလို လုပ်ပေါ့” လို့ဆိုရင်း လူကို အောက်ဘက် တွန်းချတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်သင့်အောက်ဘက်လျှောဆင်းရင်း သူ့ပေါင်ကြားမှာ နေရာယူလိုက်တယ်။ မမဖြူက ပေါင် ၂ ဘက်ကို ထုံးစံအတိုင်း အသင့် ကားထားပေးတယ်။ လက်တဖက်ထောက်ရင်း တဖက်က ကားထားတဲ့ ပေါင်ကို ဖွဖွလေးကိုင်ပြီး ခေါင်းပြုနေတဲ့ မမဖြူ ပြောတဲ့ အစေ့လေးကို လှမ်းငုံလိုက်တယ်။ ငုံ့မလိုက်တော့ မမဖြူလက်က ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖိချရင်း “လျှာနဲ့ပါ ထိုးကစား မောင်ဇော် ပြီးတော့ ရက်ပေး၊ စုတ်လဲစုတ် နော်” မမဖြူက ကျွန်တော့် ဆံပင် ဖွဖွလေး ဆုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရှေ့တိုး နောက်ငင် ပွတ်ရင်းထိမ်းပေးတယ်။ တင်ပါးကလဲ ကော့ကော့ပေးတယ်။ ပထမစစချင်း ငံကျိုကျိုအရသာလေး လိုဖြစ်ပေမဲ့ နောက်ပိုင်း ဘာအရသာမှ မခံစားရတော့ ချွဲချွဲ အရည်တွေက မမဖြူ အဖုတ်လေးကဘဲ ထွက်တာလား ကျွန်တော့် ပါးစပ်ကဘဲ ထွက်တဲ့ တံတွေးတွေလား ဆိုတာ မခွဲတတ်တော့ စုတ်ရင်း ရက်ရင်း ပါးစပ်ထဲ အရည်တွေ ပြည့်ပြည့်လာတိုင်း ထွေးပြစ်ဘို့ နေရာမရှိတော့ မြိုမြိုဘဲ ချလိုက်ရတယ်။ မမဖြူကတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ အတင်း သူ့အဖုတ်ဆီ ကပ်ပြီး အောက်က အတင်းကော့ကော့ခံတယ်။ တခါတခါ သူ့အဖိကောင်းလို့ ကျွန်တော့် နှာခေါင်းပါ သူ့အဖုတ်နဲ့ ကပ်ပြီးအသက်ရှု ပိတ်ပိတ်သွားလို့ မနဲ ရုန်းထွက်ရတာလဲ ခဏခဏ၊ သတိထားမိသလောက်က သူ့အပေါက်လေးထဲ လျှာနဲ့ ထိုးကစားရင် မမဖြူ တွန့်တွန့်လူးတယ် ဆိုတာဘဲ။

အတော်လေးကြာတော့ အားရပါးရ ရက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အပေါ်အတင်းဆွဲတင်ပြီး သူ့ဘေးမှာ အိပ်စေလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တက်ခွပြီးဒူးထောက်ထလိုက်တယ်။ လေးဘက်ထောင်လေး အောက်ဆုတ်ဆင်းသွားပြီး အလံတိုင်လို ထောင်မတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးတဲ့တဲ့ သူ့အဖုတ်ရောက်သွားတော့ မတ်မတ် ပြင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့် ဂျိုးလေး အသာကိုင်လို့ သူ့ အပေါက်ဝမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ၂ ချက် ၃ ချက် ဖိချို ကြွချိုနဲ့ လျှောလျှောရှုရှု အဆုံးထိရောက်အောင် ထည့်ပြီး အဆုံးထိဝင်သွားတော့မှာ အားရပါးရ ထိုင်ချရင်း လူက ကော့ရင်း ခေါင်းကို မော့ပြီး ကျွန်တော့် ပေါင် ၂ ဘက်ပေါ် နောက်ပြန်လက်နဲ့ အသာထောက်ရင်း

ရှေ့တိုးနောက်ငင် အသာအယာ လူတ်ကစားနေတော့တယ်။ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လောက်မှ မကြာ၊ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင် ကျွန်တော် ကျင်ကနဲ့ ကျင်ကနဲ့ နဲ့ အရည်တွေ ပန်းထွက်ကုန်တော့ တာပါဘဲ။ ကျွန်တော် အရည်တွေ ပန်းထွက်တောင် မမဖြူ ကမရပ်၊ ဆက်တိုက် သွက်သွက်လေး ထပ်လူတ်ကစားရင်း ခဏလေးနေမှ မမဖြူလဲ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ် လဲကျလာတော့တယ်။ ကျွန်တော်လဲ လဲကျလာတဲ့ မမဖြူကိုယ်ကို ဆီးကြိုဖက်လိုက်တယ်။

မမဖြူကတော့ အပြောနဲ့ အလုပ်ညီပါပေတယ်။ ကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ ကောင်းပါတယ် ဆိုတာတောင် ကောင်းတယ်လို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့။ ချွေးလေးစို့နေတဲ့ မမဖြူ ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းတင်းဖက်ထားရတာကိုက ကောင်းချက်တွေထဲက ကောင်းကွက်တခု။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ အိမ်မှာ လူမလစ်၊ ဖေဖေကလဲ ဈေးပိတ်တော့ ဆိုင်မထွက်၊ မမဖြူ အနား ဘယ်လိုကပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဆိုပြီး အကွက်ကောင်းကို ချောင်းတုန်း

“ဇော်ဦး ဟေ့ ဇော်ဦး”
အိမ်ရှေ့က လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ မခိုင်၊ မခိုင်ဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲက ကျွန်တော်နဲ့ တတန်းတည်း၊ တကျောင်းတည်းတက်နေတဲ့ ကောင်မလေး၊ တရပ်ကွက်လုံးမှာ သူတယောက်တည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတန်းတူတာ၊ တခြားရွယ်တူ တွေက အိမ်နဲ့ နီးတဲ့ ကျောင်းမှာ တက်ကြတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းမတူ၊ တူတာဆိုလို့ မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော်။ မတူတာဆိုလို့ သူစီးတဲ့ ကျောင်းကားနဲ့ ကျွန်တော်စီးတဲ့ ကျောင်းကား၊

“မခိုင် ဘာလဲ နေကောင်းသွားပြီလား၊ စာလာကူးတာလား”
“အင်း ကောင်းသွားပြီ”

“နင် ကံကောင်းတယ် သိလား၊ သမိုင်း ဆရာမလဲ ၂ ရက်မလာတော့ နင်စာကူးရ သက်သာသွားတယ်။ လာ ငါ ဝိုင်းကူးပေးမယ်”

အိမ်ရှေ့စာပွဲပေါ် သူဝင်ထိုင်တော့ ကျွန်တော်က လွယ်အိပ်ထဲက စာအုပ်တွေ ထုတ်ပြီး သူ့ကို ပေးတယ်။ ခါတိုင်းလဲ ကျောင်းပျက်ရင် ဒီလိုကူးနေကျ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ဘဝတူ၊ သူကလဲ မချူချာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ မောင်ချူချာ၊ ဆိုတော့ သူပျက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီလာကူး၊ ကျွန်တော်ပျက်ရင် သူ့ဆီ သွားကူး နေကြ။

“မနေ့ကတောင် နင့်ဆီငါစာလာကူးမလို့ဘဲ၊ လူက အားသိပ်မရှိသေးလို့ ဒီနေ့မှလာတာ”

“ခုရော ကောင်းသွားပြီလား၊ တော်ကြာငါ့ကိုပါ ကူးနေအုံးမယ်”

“အမယ် ကောင်းသွားပါပြီဟ၊ နက်ဖြန်ဆိုငါကျောင်းတောင် ပြန်တက်တော့မှာ၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းမှာ ဘာထူးလဲ”

“ဘာမှထူးပါဘူးဟာ၊ နင့်သူငယ်ချင်း မစီကတော့ ငါ့ကို လာမေးတယ်၊ နင်ဘယ်တော့ ပြန်တက်မလဲတဲ့၊ ငါက မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ နင့်နဲ့မှ မတွေ့မိတာ”

“နင်ကလဲ ငါနေမကောင်းတာ လာတောင် မကြည့်ဘူး”

“ငါတို့အိမ် ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ဟ၊ ဒီနေ့တောင် ငါနင့်ဆီလာမလို့၊ နင်ရောက်လာလို့”

“တော်ပါ အပိုတွေ၊ နင်ငါ့ကို ဝိုင်းကူးပေးမယ်ဆို၊ ကူးလေ”

“အေးပါဟ၊ ငါ စာအနည်းဆုံး စာအုပ်ရွေးနေတာ”

မခိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးတယ်။ ဒီလိုပါဘဲ မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ပေါင်းဆိုတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာ။ ဘာဘဲပြောပြော ကျွန်တော့်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးသူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဒီတယောက်ထဲ ရှိတာကလား။

နှစ်ယောက်သား တကုတ်ကုတ်နဲ့ စာကူးနေတုန်း မမဖြူ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကိုတွေ့တော့

“မောင်ဇော်သူငယ်ချင်းလား” တဲ့မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ် မမဖြူ၊ မခိုင်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက၊ ကျွန်တော်နဲ့ တကျောင်းတည်း တတန်းတည်း၊ သူကျောင်းပျက်ထားလို့ စာလာကူးတာ”

“အော် မခိုင်တဲ့လား၊ ချစ်စရာလေး” မမဖြူက အမကြီးလေသံပြစ်တယ်။

မခိုင်က မမဖြူကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

မမဖြူ မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်သွားတော့ မခိုင်က လေသံတိုးတိုးနဲ့

“အဲဒါ နင်တို့အိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်လား”

“အင်း၊ အဘောကောင်းတယ်ဟ”

“ဟွန်း” ဘာမှန်းမသိသော ဟွန်းဆိုတဲ့ အသံ မခိုင်ဆီက ထွက်လာတယ်။

“ဘာလဲဟ” ကျွန်တော်ကမေးတော့

“ဘာမှ မလဲဘူး” လို့ဆိုရင်း မခိုင်က သူ့စာသူဆက်ကူးတော့ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော် ကူးလက်စ စာဆက်ကူးပေးနေလိုက်တယ်။ ကူးရင်း မမဖြူ ပြောတာ သတိရသွားပြီး မသိမသာလေး စာငုံ့ကူးနေတဲ့ မခိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အဟိ၊ မခိုင်က ချောသားဘဲဟ၊ ကိုင်နေကြ မမဖြူလို ပစ္စည်းတွေ မသိမသာလေး ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲက အဟိ ဆိုပြီး လူက ပြုံးတုံးတုံးလေး ဖြစ်သွားတယ်။ တခါမှ မခိုင်ကို ဒီလို ခိုးမကြည့်ဘူး၊ လူက တပတ်အတွင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိ။

“ဟဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြုံးစိစိနဲ့” ရုတ်တရက် မခိုင်က ခေါင်းထောင်မေးတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း

“ဘာမှမလဲဘူး” ဆိုပြီး စာငုံ့ကူးလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရော” တဲ့။ ပြီးတော့ ဟိုအကြောင်းပြော၊ ဒီအကြောင်းပြော။

ညရောက်တော့ မမဖြူနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း

“မောင်ဇော် မင်း မခိုင်ကို မကြိုက်ဘူးလား”

“အာ မမဖြူကလဲ မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ထဲက သူငယ်ချင်း”

“ဟဲ့ မောင်ဇော်က ငယ်ငယ်ကသူငယ်ချင်းလဲ ကြိုက်လို့ရတာဘဲ၊ မခိုင်က ချစ်စရာလေးနော်”

“မမဖြူကမှ ပိုချစ်စရာကောင်းတာ၊ တွေ့လား ကိုင်လို့ကောင်း နမ်းလို့ကောင်း”

လက်က နို့လေးလှမ်းကိုင်၊ ပါးလေး တဖက် လှမ်းနမ်းလိုက်တယ်။ ခြေထောက်ပါသူ့ကို အဆစ် လှမ်းခွလိုက်တယ်။

“အမယ် ခုတော့ မမဖြူပေါ့၊ နောက်တော့ မခိုင်ပေါ့ ဟုတ်လား မောင်ဇော်” မမဖြူက ပြုံးပြီးပြောတယ်။

“မမဖြူကလဲ သွားစမ်းပါ မခိုင်အကြောင်း၊ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခု မမဖြူ ဖုတ်ဖုတ်လေးကို စုတ်မလို့၊ ခံမလား”

“ဘာလဲ ကြိုက်သွားပြီလား၊ လာ၊ ကောင်းကောင်းလေးနော်”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းထပြီး မမဖြူ ပေါင်ကြား မှောက်ချလိုက်တယ်။ လက်နဲ့ အဖုတ်လေးကို သေချာ ပွတ်ရင်း ဖြိုကစားကြည့်တယ်။

“မမဖြူ ဘယ်နေရာကို ရက်ရင် ခံလို့ကောင်းလဲဟင်”

“အကုန်လုံး”

“အာ မမဖြူကလဲ မမဖြူ ခံလို့အကောင်းဆုံး နေရာလေ”

“မမဖြူလဲ မသိဘူးကွာ၊ ကဲ မင်းစမ်းကြည့် မမဖြူ ပြောပြမယ်၊ ဘယ်နေရာ အကောင်းဆုံးလဲဆိုတာ၊ အစေ့လေးက စစုတ်ကွာ” မမဖြူက ညတုတု လေသံ တိုးတိုးနဲ့ပြောတော့

လက် ၂ ဘက် နှုတ်ခမ်းကို အသာဖြုလေး အစေ့လေးကို ပါးစပ်နဲ့ အသာလှမ်းစုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လျှာလေးနဲ့ ထိုးကစားပေးလိုက်တယ်။ မမဖြူ ကိုယ်လုံးလေး ကော့တက်လာတယ်။ အားရပါးရ စုတ်ပေးပြီးတော့

“ကောင်းလား”

“အင်း ကောင်းတယ်၊ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ နဲ့ နေတာဘဲ၊ ဒီတခါ ရက်ပေးကြည့်”

ဆိုတော့ အကွဲကြောင်းလေး တလျှောက် လျှာလေးနဲ့ ရက်ပေးလိုက်တယ်။ ဟိုးအအောက် အပေါက်ဝကနေ အပေါ် ထိပ်လေး အစေ့ထိ အဖုတ်လေးကို သေချာ ဆွဖြုပြီး မနားတမ်း ရက်ပေးလိုက်တော့ မမဖြူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သေချာဆုတ်ထားရင်း ကော့ကော့ခံပြန်တယ်။

“ဒါရော ကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်ဇော်ရယ်၊ အသံထဲ အေးကနဲ အေးကနဲ နဲ့ကို ကောင်းတာ”

“စောစာကနဲ့ဆို ဘယ်ဟာပိုကောင်းလဲ မမဖြူ” ဆိုတော့

“အပေါက်လေးကို လျှာနဲ့ ထိုးမွှေ၊ ပြီးတော့ ရက်၊ ပြီးတော့ အစေ့လေးကို စုတ်၊ ဒါမျိုးဆို ပိုကောင်းတယ်” ဆိုပြီး မမဖြူက ကျွန်တော့်ခေါင်းလေးကို ပွတ်ရင်း ပြုံးပြီး ပြောတယ်။

“မမဖြူ လူလယ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော် မမဖြူ ပြောတဲ့အတိုင်း လျှောက်လုပ်ပေးမိတယ်။

တော်တော်ကြာကြာလေး လုပ်ပေးပြီးတော့။ မမဖြူ အလှည့်ဆိုပြီး မမဖြူ အနားလှဲချလိုက်တော့ မမဖြူက အသာထပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွလို၊ သူ့ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့် ဂျိုးလေး လှမ်းကိုင်ရင်း သူ့အဖုတ်ကို ကျွန်တော့် မျက်နှာနားတော့လိုက်ပြီး

“၂ ယောက် အတူတူ စုတ်မယ်ကွာ” တဲ့

သဘောပေါက်သွားတဲ့ ကျွန်တော် မမဖြူ တင်ပါးကြီးလှမ်းဖက်လိုက်ရင်း သူ့အဖုတ်ကို ကျွန်တော့် မျက်နှာဆီ ဖိချလိုက်တယ်။ တပြိုင်တည်းလိုလိုဘဲ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးက မမဖြူ အာခံတွင်းထဲ ဝင်သွားတဲ့ အရသာလေး ရလိုက်တယ်။

နှစ်ယောက်သား တယောက်နဲ့တယောက် အပြိုင်အဆိုင် အစွမ်းပြကြရင်း နောက်ဆုံး မနေ့ကလိုဘဲ မမဖြူ ကိုယ်လုံးလေး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ကျလာပြီး ၂ ယောက်သား ငြိမ်ကျသွားပြန်တယ်။

“ဆရာကြီး ဒီနေ့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ လုပ်လို့မရဘူး”

မမဖြူဘေးဝင်လှလိုက်လိုက်ချင်း မမဖြူဆီက အသံထွက်လာတယ်။ နားမလည်၊ မမဖြူ ဘာခါတ်ပေါက်ပါလိမ့်။

“ဟင် ဘာကိုပြောတာလဲ မမဖြူရ”

လှမ်းဖက်ရင်း မေးတော့

“မမဖြူ ရာသီလာနေပြီကွ၊ ဒါကြောင့် လုပ်လို့မရဘူးပြောတာပေါ့”

“ရာသီလာတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ မမဖြူ”

“အာ မောင်ဇော်၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ ဒီမှာ ကိုင်ကြည့် ဘာတွေ့လဲ” ဆိုပြီး သူ့ပေါင်ကြားကို ထမီပေါ်က ကိုင်ခိုင်းတယ်။

“မမဖြူ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီဝတ်ထားတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ချွတ်လိုက်ပေါ့”

“မောင်ဇော် မောင်ဇော် နင်ဟာလေ တော်တော်တုံး၊ ကဲ ဒီလောက်သိချင်ရင် ဒီမှာကြည့်” ဆိုပြီး ထမီကို

အောက်လျှောကာ ဘောင်းဘီကို ဆွဲဟ ပြတယ်။ ကျွန်တော့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“အီး၊ သွေးတွေ မမဖြူ သွေးတွေ” အလန့်တကြား ပြောတော့

ဒေါက်ကနဲ ခေါင်းကို ခေါက်ရင်း

“ဟဲ့ တိုးတိုးပြောပါဟဲ့၊ ဒါ ရာသီလာတာလို့ ခေါ်တယ်၊ မိန်းမတွေ တလတခါ ဒီလိုဘဲလာတတ်တယ်၊ မှတ်ထား”

“မနက်ဖြန်ဆို ကောင်းသွားမှာလား မမဖြူ”

“ဘယ်ကလာ၊ ၄ - ၅ ရက်လောက်နေမှ ကောင်းမှာ၊ ဘာလဲ မအောက်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း နင်နဲ့တော့ ဒုက္ခပါဘဲ၊ ကဲ ကဲ မောင်ဇော် အောက်ပိုင်းကိုတော့ လုပ်လို့မရဘူးနော်၊

ဒီလောက်သွေးတွေထွက်နေတဲ့ဟာ၊ မအောက်နိုင်ရင်တော့ မမပါးစပ်နဲ့ စုတ်ပေးမယ်လေ”

“ဟီး ဟီး ဒါကြောင့် မမဖြူကို ချစ်တာ” မမဖြူ အပြောကို သဘောကျသွားတယ်။ ဒီပုံဆို အခြေအနေ မကောင်းပေမဲ့ မငတ်နိုင်။

“လာချွဲမနေနဲ့၊ မင်းကို မိန်းမတွေ အကြောင်း နားလည်အောင်ပြောပြထားရအုံးမယ်၊ မင်းက ကြည့်ရတာ နောက်ဆို တွေ့သမျှ မိန်းမ အလွတ်မပေးဘဲဆော်မဲ့ပုံဆိုတော့”

“အဟီး မမဖြူကလဲ၊ မမဖြူကဘဲ ကောင်းတာတွေ ပြထားပြီးတော့”

ဒါနဲ့ မမဖြူက မိန်းမတွေ တလတခါ ရာသီလာကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဘယ်လိုရတတ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်မရအောင် ဘယ်လို ရှောင်ရမဲ့ အကြောင်း၊ သတိထားရမဲ့ အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြတယ်။

“ဟင် ဒါဆို မမဖြူ ဟိုနေ့က ဆေးဆိုင်က ဝယ်တာ ကိုယ်ဝန်မရှိအောင် တားတဲ့ဆေးပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ မမသိတယ်၊ မင်းနဲ့ဆို ဘယ်လိုမှ ရက်ရှောင်ပြီး လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ တလလုံး မင်းလုပ်လို့ရအောင် မမဆေးသောက်ရမှာပေါ့”

“ဟီး ဒါကြောင့် မမဖြူကို ချစ်တာ” လို့ဆိုရင်း အသာလှမ်းဖက်ရင်း နို့အုံလေးပေါ် လက်တင်လိုက်တယ်။

“ကြည့် ပြောရင်းဆိုရင်းလက်ကပါလာပြီ” ဆိုပြီး နို့အုံ လှမ်းကိုင်လာတဲ့ လက်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ မမဖြူမှာရော ရိုးစားမရှိဘူးလား” နို့လေး ပွတ်ကစားရင်း လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“အင်း ရှိတာပေါ့၊ မမတို့ မြို့မှာလေ၊ သူ့ကြောင့် မမ ဒါတွေ အကုန်သိတာပေါ့”

“ဒါဆို မမ ကျွန်တော့်ကို မမနဲ့ မမရိုးစား အကြောင်း ပြောပြပါလား” ဆိုပြီး မေးတော့ မမဖြူက

ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး လှမ်းဖက်ရင်း

“မင်းကတော့ အကုန်သိချင်နေတော့တာပါဘဲ”

“ပြောပြပါမမရာ၊ ကျွန်တော် အိပ်မှ မအိပ်ချင်သေးတဲ့ဟာ”

“ကဲ ကဲ ပြောပြမယ်၊ သူ့နာမည်က ကိုထင်အောင် တဲ့၊ မမတို့ ရုံးက ဝန်ထမ်းတယောက်ဘဲ၊ မမက အရင်က

ရိုးရိုးလေး နေတာ၊ စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ရိုးစား တယောက်မှ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို လဲ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး အစချီလို့ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ဖက်ရင်း

သူပြောတာကို နားထောင်ရင်း သူပြောသမျှ အင်းလိုက်နေမိတော့တယ်။

“ဖြူ”

“အော် ကိုထင်အောင်၊ ဘာများလဲ”

“ဒီမှာလေ ဖြူဆီ ဖိုင်တွေလာပို့တာ” ဆိုရင်း လက်ထဲက စာရွက်တထပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မက လှမ်းယူရင်း

“ဟင် ဒီဟာတွေက နောက်အပတ်မှ လုပ်ရမဲ့ ဟာတွေဘဲ” ဆိုပြီး လှမ်းကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်ဖြူ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ စောစော ပြီးသွားတာနဲ့ ဖြူဆီ လာပို့ထားတာ၊ ပြေးပြေးလုပ်ပါ၊ အရင်မလိုပါဘူး”

“အော် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလဲ ခု လုပ်လက်စ တွေက မပြတ်သေးတော့”

“ရပါတယ် ဖြူ၊ ခု လုပ်ဘို့ မလိုသေးပါဘူး” ဆိုရင်း ကျွန်မကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီတော့

“ဖြူက အရမ်းလှတာဘဲ” တဲ့ အလုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ စကား သူ့ဆီက ထွက်လာတော့ ကျွန်မ

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့၊ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်တော့တယ်။ ရင်ထဲမှာလဲ တဒိန်းဒိန်း။

ကိုထင်အောင်က သူလာပေးတဲ့ ဖိုင်ကို သူ့ဟာသူ ပြန်ယူရင်း

“ဖြူ ခုလုပ်လို့ မအားသေးရင် မနက်ဖြန်မှ တခါ လာပေးမယ်နော်” ဆိုပြီး သူ့လာပေးတဲ့ဖိုင်တွဲ သူ့ဟာသူ ပြန်ယူရင်း ထွက်သွားလေရဲ့။

သူထွက်သွားတာတောင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ရင်က တော်ရုံမပျောက်၊ ဟွန်းဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိဘူး လို့ စိတ်ထဲက၊

ဒါမျိုးက ခုမှ ဖြစ်တာမဟုတ်၊ အလုပ်စဝင်ပြီး တလလောက်မှာဘဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တယောက်ဆီက

ကိုထင်အောင်ကြီး က ဖြူကို ကြွေးနေတယ် ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူ့ကို သတိထားမိလာပြီး၊ သူ့အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ စကားလာပြောတိုင်း ဒီလို ဖြစ်နေကြ။

ခါတိုင်း ကျွန်မကို လိုက်တဲ့သူပေါ်လာတိုင်း ထွက်ပြေးနေကြဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒီ ကိုထင်အောင် ကြီးကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိ၊ ထွက်ပြေးဘို့ကို ကြိုးစားလို့ ကိုမရတော့၊ သူလာတိုင်း ငြိမ်ကုတ်ပြီး မပြေးဝံ့တာ ဘာလို့လဲ ဆိုတာ မသိ။

ပြေးလို့မရတဲ့ အတူတူ ဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုထင်အောင်ကြီး အမိခံလိုက်ရတာပေါ့၊ အကြောင်းမရှိ မကြောင်းရှာ ကျွန်မစားပွဲကိုလာ၊ ကျွန်မကို ရင် မခုန် ခုန်အောင် မထိတထိပြော၊ နောက် ရိုးစားစကားပြောပြီး ထိုင်ရာက မထ၊ အဖြေပါ မရမက ပြန်ယူသွားတာက ဘယ်သူရှိမလဲ အဲဒီ ကိုထင်အောင်ကြီးပေါ့။

အဲဒီကစလို့ မမနဲ့ ကိုထင်အောင် ရိုးစားဖြစ်သွားပါလေရော၊ ပြီးတော့ သူက မမကို သူ့သူငယ်ချင်း လင်မယားအိမ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ချိန်းပြီး လူကို အပိုင်စီးသွားတာပေါ့။ ကံသိပြီလား။

“အာ မမကလဲ၊ အဲဒီ အပိုင်စီးပုံလေး အသေးစိတ်ပြောပြစမ်းပါ” ကျွန်တော်က မမဖြူကို တင်းတင်းဖက်ရင်း အတင်းတောင်းဆိုတော့

“ဟွန်း ဒါမျိုးတော်တော်သိချင်”

“လုပ်ပါမရ၊ ပြောပြစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ကျွန်တော့် ဟာလေးကို ကိုင်ပြီးပြော” ဆိုရင်း မမလက်ကို ကျွန်တော့် ပေါင်ကြားထဲ ဆွဲသွင်းရင်း နားကို မမပါးစပ်နား တိုးကပ်လိုက်တယ်။

ရိုးစားဖြစ်ပြီး သူက မမကို သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ တွေ့ရအောင်တဲ့၊ မမက ပထမ တော့ ငြင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ သူက အတင်း တကျီကျီလုပ်နေတော့ ခွင်ပြုလိုက်ရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းကလဲ မမတို့ ရုံးကဆိုတော့ သူကလဲ အတင်း လာလည်ဘို့ ခေါ်တယ်ဆိုတော့ မမလဲ ခေါင်းညှိမ့်လိုက်ရတာပေါ့၊ အမှန်က သူက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ စည်းဝါးရိုက်ထားတာ။ မမရောက်လာပြီး မကြာပါဘူး သူတို့က ရှောင်ပေးပါလေရော။

“ဖြူ”

“-----”

“စကားပြန်ပြောလေကွာ ဖြူကလဲ၊ အဲလို ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး တောင့်တောင့်ကြီးမနေပါနဲ့”

မမလဲ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ လူကလဲ ထူပူပြီး ခေါင်းကိုဘဲ ငုံ့ထားမိတယ်။

သူက မမလက်လေးကို လှမ်းကိုင်ပြီး

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဖြူရာ ကို ဖြူကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ ရိုးစားတွေဖြစ်နေပြီဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး တွေ့ချင်လို့ ဒီလို ချိန်းလိုက်တာပါ” ဆိုပြီး မမ မကြောက်အောင် အေးစက်နေတဲ့ မမလက်ဝါးလေးကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ပွတ်ကစားပေးနေတော့တာပါဘဲ။ မမက မလှုပ်တော့ သူက မမ မေးစေ့လေးကို လှမ်းဆွဲပြီး “ဖြူ ကိုကို ကြည့်ပါအုံး” ဆိုပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်ခိုင်းတယ်။ မမလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ “ဝါး” ဆိုပြီး မျက်လုံးကိုပြူး လျှာကြီးကို ထုတ်ပြီး မမကို သရဲခြောက်သလို ခြောက်ပြတယ်။ မမလဲ “အမလေး” ဆိုပြီး နဂိုထဲက ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်နေတဲ့အထဲ တအားလန့်သွားတာပေါ့။ သူက မမ လန့်သွားကြည့်ပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်တော့ မမလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ သူ့ကို အတင်းရိုက် ထု တော့တာပါဘဲ။ သူက တဟားဟားနဲ့ မမကို ဖက်ပြီး မမရိုက်သမျှ ပြုံးပြုံးလေး ခံတော်မူရှာသတဲ့ကွယ်။ မမလဲ အားရအောင် သူ့ကို ရိုက်ထုလိုက်ရတော့ နဂိုက တင်းထားသမျှ စိတ်တွေလဲ ပျောက်ပြီး နဲနဲ ရဲရဲတင်းတင်း ရှိသွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူက မမအကြောက်ပြေအောင် တဲ့ ဆိုပြီး မမကို နဖူးလေးက စပြီး နမ်းပါလေရော။

“ချစ်တယ် ဖြူရယ်”

ကိုက ချစ်တယ် ချစ်တယ် တဖွဖွဆိုရင်း ကျွန်မကို နမ်းနေတာ ကျွန်မ မျက်နှာ အနံ့ပါဘဲ။ လူကလဲ ကျွန်မကို တင်းတင်းကြီး ဖက်လို့၊ ဖက်ရုံတင်မက လက်က ကျွန်မတကိုယ်လုံးကို ပွတ်ပေးနေသလိုလို၊ ကျွန်မအသိတွေ ဝေဝါးလို့ ဘာမှ သေချာမသိတော့၊ သိလိုက်တာက သူ့နှုတ်ခမ်း ထူထူကြီး ကျွန်မနှုတ်ခမ်းပေါ် ကျလာတယ် ဆိုတာပါဘဲ။

ဆွဲဆောင်မှု ဘယ်လောက်များတယ်မသိ၊ ကျွန်မ သတိရတော့ ကျွန်မလက်က သူ့ကို ပြန်ဖက်မိရက်သား၊

“ဖြူ”

ကျွန်မပြန်မဖြေမိ။

“ချစ်တယ်ဖြူရယ်၊ အရမ်းချစ်တာဘဲ” တဖွဖွ ပြောရင်း သူ့အနမ်းက လည်တိုင်ဆီရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ တကိုယ်လုံး အားမရှိတော့၊ လူက ပျော့ခွေချင်နေသလိုလိုဖြစ်နေတော့ လဲမသွားအောင် သူ့ကိုဘဲ အတင်း ဖက်တွယ်ထားရတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ သူ့လက်အစုံက ကျွန်မတကိုယ်လုံးကို လျှောက်ကိုင် လျှောက်ညှစ်သလိုလို၊ လည်တိုင်ကလဲ သူ့နှုတ်ခမ်း အစုံကြောင့် ယားကျိကျိ ဖြစ်နေသလိုလို။ လူက တကိုယ်လုံး ထူပူပြီး ဘာမှ အသိမရှိတော့။

အဲဒီမှာ သူ့လက်အစုံက ကျွန်မ အကျိုကြယ်သီးကိုလဲ လာကိုင်ရော၊ လွင့်မြောနေတဲ့ ကျွန်မအသိက ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်လာပြီး

“အင် တော်ပြီ ကိုရယ်” ဆိုပြီး တားလိုက်တယ်။ လူကလဲ ခုမှ အင်အားတွေ ပြန်ဝင်လာသလိုလို ဖြစ်လာသလိုဘဲ။

“ကို မတော်ချင်သေးဘူး ဖြူရယ်၊ ကို ဖြူကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တွေ မနိုင်တော့ဘူးကွာ” ဆိုရင်း ကျွန်မကို အတင်း ပြန်ဖက်ဘို့ ကြိုးစားတယ်။

“ဟင်အင်း ကိုရယ် တော်ပြီးနော်၊ ကိုကို ဒီလောက် အလိုလိုက်ပြီးပြီဘဲ တော်ပြီနော်၊ အဲလောက် ကဲနေရင် နောက်ဆို ဖြူတော့ ကိုကို လာတွေ့ဘို့ ကြောက်သွားတော့မှာဘဲ” ဆိုတော့ ကိုက ကျွန်မ နောက်လာမတွေ့မှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ကျွန်မကိုယ်လေးကို မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မလဲ ကို အဲလို မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကို သနားပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်း ပြန်ပြေးဝင်ချင်တဲ့ စိတ်ကို မနဲ ထိမ်းလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မသိလိုက်ပြီ၊ နောက်ခါဆို ဒီ ကို တယောက်နဲ့တော့ ကျွန်မ မလွယ်။

လွန်တယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူးလေ၊ အချစ်ဆိုတာ ခုမှ ကျွန်မ စတွေ့တာမို့လား။

ပြန်ခါနီး ရေအိမ်ဝင်တော့ လားလား ရွဲနစ်နေလိုက်တာ အတွင်းခံဘောင်းဘီထဲ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ထွက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်၊ တခါမှ ဒီလို မထွက်ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ဒါများလား။

“အဲဒီမှာ ပိုးစဝင်တော့တာဘဲ မောင်ဇော်ရေ၊ အိမ်ရောက်တော့မှ ကိုထင်အောင် လုပ်ခဲ့တာ တစ်မိမိမိမိတွေ့ပြီး

အဆုံးစွန်ထိ မခံခဲ့မိတာကိုဘဲ နောင်တရသလိုလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တညလုံးလဲ အိပ်လို့မရပါဘူး၊ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နဲ့၊ စဉ်းစားမိတိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး အောက်ပိုင်းက လဲ အရည်တစ်မိမိမိထွက်လို့၊ ခါတိုင်း ဒီလိုတခါမှ မထွက်ဘူးဘူး ဆိုတော့ ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ် အသာစမ်းပြီး အဖြေရှာရင်း အရသာအသစ်သွားတွေ တော့တာပါဘဲ”

“ဘယ်လိုအရသာလဲဟင် မမဖြူ”

“ဘယ်လိုအရသာ ရှိရမလဲ၊ မင်းကို မမ ပထဆုံး လုပ်ပေးသလိုပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကို လက်နဲ့စမ်းမိပြီး ဘယ်ကနေ

ဘယ်လို ပွတ်မိလဲ မသိပါဘူး၊ ခံလို့ ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ့်အဖုတ်ကိုယ် လက်ဖဝါးနဲ့ ဆက်တိုက်ပွတ်ပစ်လိုက်တာ နောက်ဆုံး လူကလဲ မြောက်သွားပြီး တခါတည်း ငြိမ်ကျသွားတဲ့ အထိပါဘဲ”

“ပြီးတော့ရော မမဖြူ”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ တပတ်လုံးလုံး လူက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ရွစ်တတ်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒီတပတ်လဲ သူလာချိန်းပါစေလိုဘဲ ဆုတောင်းနေရတာပေါ့ဟဲ့၊ ညတိုင်း ညတိုင်းလဲ ကိုယ့်အဖုတ်ကိုယ် ပွတ်ကစားရတာလဲ အမော၊ တခါတလေ သူ အဲလိုပွတ်ပေးရင် အရမ်းကောင်းမှာဘဲ တွေးမိရင် အရသာက အလိုလို မြင့်လာသလိုဘဲ မောင်ဇော်ရယ်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း မမဖြူက အတိတ်ကို ပြန်သတိရသွားတာလား မပြောတတ်၊ ကျွန်တော့် ဂျိုးလေးကို တင်းတင်းဆုတ်ပြီး အထက်အောက် သွက်သွက်လေး ပွတ်ကစားပါလေရော၊ ကျွန်တော်လဲ ပက်လက်လေး ဇိမ်ခံရင်း “ကောင်းတယ် မမဖြူရယ်၊ မမဖြူ အဲလို လုပ်ပေးတာ အရမ်းကောင်းတာဘဲ၊ ကျွန်တော် တခါမှ အဲလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုပ်ဘူးဘူး”

“အဲဒါ ဝှင်းတိုက်တာလို့ ခေါ်တယ်၊ ယောက်ကျားတွေဆို မိန်းမလုပ်ချင်စိတ်ပေါ်ပြီး မလုပ်ရရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ဖြေတဲ့ အနေနဲ့ ကိုယ့်လီးကို ကိုယ်အဲလိုဘဲ လုပ်ကစားရတယ်၊ ကဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုင်ပြီး မမလုပ်သလို လုပ်ကြည့်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝှင်းတိုက်တတ်အောင် တဆက်တည်း ပြပေးလိုက်သေးတယ်။ “ဒီလိုလား မမ”

ကျွန်တော်လုပ်နေတာကို လက်ကလေးတဖက်ထောက်ပြီး အသာထကြည့်ရင်း

“အင်း အဲလို၊ ဘယ်လိုလဲ ခံလို့ရော ကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ကောင်းသာဘဲမမဖြူ ဒါပေမဲ့ မမဖြူလုပ်ပေးသလောက်တော့ မကောင်းဘူး”

“ဟဲ့ တူမလားဟဲ့၊ မင်းနော် တော်တော် အပြောကောင်း၊ ပေး မမဖြူ လုပ်ပေးမယ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ဆီက လက်လွှဲယူလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဇိမ်လေးနဲ့ ခံရင်း

“မမဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါအုံး” ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မမဖြူလဲ ဝှင်းတိုက်ပေးနေတဲ့ လက်ကို အရှန်နဲ့နဲ့သတ်ရင်း

“ဒါနဲ့ စောစောကပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ပထမတခါ ချိန်းတွေ့တဲ့ ပြီးသွားပြီလေ”

“အေး အေး၊ အဲဒါနဲ့ မမနဲ့ သူနဲ့ နောက်တခါ ချိန်းတွေ့တော့” ဆိုပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြန်တယ်။

ကျွန်မလဲ တပတ်လုံး မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူနဲ့တွေ့ရင်တော့ဖြင့် သူ့အလို လိုက်လိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီး စိတ်ကူးခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တွေ့တော့ စိတ်က မရဲ၊ လူက ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလို၊ ဒါကို ကိုက ရိပ်မိတယ် ထင်ပ။ “ဖြူ ဘာလဲ ကိုယ့်ကို ရှက်နေတာလား”

နား နားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးတယ်၊ ကျွန်မ မျက်စိ စုန်မှိတ်ပြီး တကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေရာက ခေါင်းညှိမ့်ပြမိသလား သိတောင် မသိတော့။

“ဖြူကလဲကွာ ကိုယ်တို့က ချစ်သူတွေလေကွာ” ဆိုရင်း ကျွန်မကို တင်းတင်း ထပ်ဖက်ပြန်တယ်၊ အနမ်းမိုးတွေ ရွာပြန်တယ်၊ လက်က တကိုယ်လုံးကို ရွရွလေး ပွတ်ကစားနေပြန်တယ်။ အဲလိုပွတ်ကစားရင်း လက်က ကျွန်မအကျီအောက်ကို လျှောက်နဲ့ ဝင်လာတာကို သတိထားမိလိုက်ပြီး တထောက်ထောက်နဲ့ ကျွန်မ ဘော်လီ အကျီ ချိတ်တွေ ပြုတ်ကုန်သလိုဘဲ၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစုတ်ခံရရင်း လက်တဖက်က နို့အုံ တခုပေါ် ရောက်လာတယ်။ “အို ကိုရယ်” ဆိုရင်း နို့အုံကို လှမ်းကိုင်တဲ့ လက်ပေါ်ကို အကျီအပေါ်က ကျွန်မလက်တဖက် ထပ်တင်မိတယ်။ ကိုက ဖွဖလေး ပွတ်ပေးရင်း နို့သီးခေါင်းလေးကို လက်လေး ၂ ချောင်းနဲ့ ဖွဖလေးညှပ်ပြီး လှိုမ့်ကစားပေးနေတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မထိမ်းနိုင်၊ လူက လူးလာတယ်။

သူ့လက်မောင်း ၂ ဖက်ကို တင်းတင်းကြီး ပြန်ညှစ်ထားမိတော့တယ်။ ခဏလေးနေတော့ ကျွန်မသိလိုက်တာက သူ့ကျွန်မကို ပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲကိုသယ်သွားတယ်ဆိုတာပါဘဲ။

ကျွန်မ မျက်စိမဖွင့်တော့၊ ဖွင့်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားလဲ မရှိတော့၊ ကိုက ကျွန်မကို အိပ်ယာပေါ် အသာချပြီး ကျွန်မ အကျီကို ဘယ်လိုချွတ်လိုက်လဲ မသိတော့၊ ကျွန်မဘေး မှောက်အိပ်ပြီး အပေါ်ပိုင်း ဗလာနဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ ရွရွလေး လျှောက်ပွတ်ကစားနေတော့တာပါဘဲ။ နို့သီးခေါင်းလေးကိုလဲ ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ပြီး ဖွဖလေး စို့တာမှာ ရင်သားတခုလုံး ကော့ကော့တတ်လာသလိုဘဲ၊ ဒါတင်ဘယ်ဟုတ်သေးမလဲ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ရင်သားတင်ဘဲမဟုတ်၊ ဝမ်းဘိုက်လေးပါ မနေရ၊ ဟိုး ချက်လေးထိရောက်အောင်ကို အရှိန်လွန်လွန်သွား သလား

ထင်ရတယ်။ ကျွန်မတကိုယ်လုံးလဲ သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိမိတဲ့ နေရာတိုင်း ကော့ကော့ လာတာချည်းပါဘဲ။ လူက လူးလိမ့်နေတော့ ထမီက ခါးမှာ ဘဲ မမြဲတော့တာလားမသိ။

အဲဒီမမြဲတဲ့ ထမီကြားထဲ သူ့လက်တဖက်တိုးဝင်လာပြီး ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလိုဘဲ ကျွန်မအဖုတ်လေးကို ဘောင်းဘီပေါ်က ဖွဖလေး အုပ်ကိုင်လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်မရှက်လိုက်တာ။ အရည်တွေက ဘောင်းဘီခွကြားတခုလုံး ရွဲစိုနေတာကိုး။ ကျွန်မကို နမ်းရင်း လက်က အဖုတ်လေးကို ဘောင်းဘီပေါ်က ဖွဖလေးပွတ်ပေးရင်းနဲ့ ဘောင်းဘီအောက်ကို တိုးဝင်သွားပါတော့တယ်။ ခုမှ ကျွန်မ တပတ်လုံးလုံး ပွတ်ကစားခဲ့တဲ့ အဖုတ်လေးကို ကျွန်မ စိတ်ထဲက တောင်းတခဲ့သလို ကိုလက်က တကယ်ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

သူက ကျွန်မပွတ်သလိုမပွတ်။ သူ့လက်ချောင်းကို အကွဲကြောင်းလေးကြားမှာ တင်းတင်း ဖိရင်း ရွဲရွဲစိုနေတဲ့ အရည်တွေ အကူအညီနဲ့ အထက်အောက် ဆွဲကစားတာများ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲနဲ့ နေတာကြောင့် ကော့ကော့ပြီး ကိုကို ခွထားမိတော့တာပါဘဲ။ မကြာပါဘူး ကျွန်မလဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ တကိုယ်လုံး အကျောအချင်တွေ တောင့်ပြီး အားပြတ် ငြိမ်ကျသွားတော့တာပါဘဲ။

“ဖြူ ပီးသွားတာလား”

ကိုက တိုးတိုးလေး မေးတယ်။

“အိုး ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ” ပြောရင်း စောစောက ကို ချွတ်ထားလို့ ဘာလာကျင်းနေတဲ့ အပေါ်ပိုင်းကို အဝတ်နဲ့ လှမ်းဖုံးဘို့ ကြိုးစားတယ်။

“ဖြူကလဲကွာ၊ ချစ်သူအချင်းချင်းတွေဘဲ ရှက်စရာမှ မလိုတာ၊ ပီးသွားတာလားဆို” ပြောရင်း အတင်းဖက်ပြန်တယ်။

“သွား သိဘူး” ဆိုပြီး သူ့ကို တွန်းလွှတ်ရင်း ရှက်ရှက်နဲ့ ခေါင်းက မနားမနေ ယမ်းမိတော့တယ်။

“ဖြူကလဲကွာ ဖြူပီးသွားပေမဲ့ ကိုကမှ မပီးသေးတဲ့ဟာ”

“သွား သွား မသိဘူး မသိဘူး” သူ့ကိုဘဲ အတင်း တွန်းနေမိတော့တယ်။ ကိုက အတင်းတွန်းနေတဲ့ လက်ကို ဖမ်းရင်း “တွေ့လား ဖြူ” ဆိုပြီး ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ရင်း သူ့ပေါင်ကြားပေါ်တင်ရင်း တင်းနေတဲ့ သူ့ပစ္စည်းကို အတင်း ကိုင်ခိုင်းတော့တယ်။

“အိုး အိုး ကို နော် ကို ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ” ရှက်ရှက်နဲ့ လက်ကို အတင်း ပြန်ရှုတ်တယ်။ ကို က မလွှတ်ပေး၊ အတင်း ပြန်ဖိပြီး

“ဖြူက မတရားဘူးကွာ၊ ဖြူဟာကျတော့ ကိုယ်က ကိုင်ရပြီး ကိုယ့်ဟာကျတော့ ဖြူက မကိုင်ချင်ဘူး”

“ကို နော် ကို ဖြူကို အဲလိုမပြောနဲ့”

“ဒါဆို ကိုင်ပါလားလို့”

“အာ ကိုကလဲ ဖြူ ကြောက်တယ်”

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ ဖြူရ၊ နောက်ဆို ကိုင်ရတာ ကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး လွှတ်ချင်တော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ကို နော် ကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“တကယ်ပြောတာ ဖြူ ကဲ . . .” ဆိုပြီး ကိုက သူ့ ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်တယ်။

“အိုး၊ ကို” ကျွန်မ ဒီလောက်ဘဲ အသံထွက်လိုက်နိုင်တော့တယ်။ ကိုက

“လာ ကိုရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အိပ် ဆိုပြီး ကျွန်မခေါင်းကို သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မဘေးစောင်းလေး ကိုရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းတင်မိသွားတော့ မျက်နှာက ကိုအောက်ပိုင်းကို လှည့်လို့ တခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ ထောင်မတ်နေတဲ့ ကိုဟာကြီးက ကျွန်မ မျက်စိ ရှေ့တည့်တည့်၊ ကြောက်လန့်ပြီး ကျွန်မ မျက်စိ မှတ်လိုက်တယ်။

ကိုက ကျွန်မ ပုခုံးလေးကို ပွတ်ပေးနေရင်း

“ဖြူ”

ပြန်မထူးမိ၊ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း တုန်ပြန်ပြီ၊ မြင်ကလဲ မြင်ချင်ဆိုတော့ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ အိုး . . . ကိုဟာကြီးက နေရာမရွေ့ တဆတ်ဆတ် တုန်လို့၊ ဇာတ်ကနဲ ပြန်မှိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ကနဲ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ပြန်မပိတ်မိတော့၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာများ အသံယားစရာကြီး၊ အကြည့်ကို လွှဲလို့မရတော့။

“ဖြူ တွေ့လား” ပုခုံးလေးကို လှုတ်ရင်း ကိုကမေးတယ်

“အင်း” အလိုလို ပြန်ဖြေမိရက်သားဖြစ်သွားတယ်။

“ကိုင်ကြည့်လိုက်လေ ဖြူရဲ့”

စိတ်ထဲကလဲ ကိုင်ကြည့်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ လက်က အနားမရောက် ကိုဘိုက်သားလေးကို ပွတ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ တိုးလာလိုက်၊ ပြန်ဆုတ်သွားလိုက်နဲ့၊ ကိုက အားမလိုအားမရ ကျွန်မတထောင်ဆစ်လေးကို တွန်းတယ်။

မသိမသာလေး အနားကပ်သွားပြီး လက်ညှိုးလေးနဲ့ တို့မိလိုက်တော့၊ ကို့ ဟာကြီးက ဆတ်ကနဲ တုန်သွားတယ်။
“အို” ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်မိတယ်။ ကိုက တထောင်ဆစ်ကို ပြန်တွန်းတော့
ပြန်ကပ်သွားပြန်တယ်။ စိတ်ထဲကလဲ ယားကျိကျိဖြစ်လာတယ်။ အဆင်သင့်ပါဘဲ။ စိတ်ယားနေတုန်း ကိုကလဲ
မစောင့်နိုင်ဘူးထင်ပ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့လက်နဲ့ အတူ သူ့ပစ္စည်းကို ဆုတ်ထားလိုက်တော့တယ်။ ခုမှ
သူ့ဆီက အနွေးခါတ်က ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာထဲ ကို ကူးသွားသလိုဘဲ။
တအောက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ကိုင်ခိုင်းထားပြီးတော့ သူက အထက်အောက် အစပျိုးပေးလိုက်တယ်။ လေး ငါး
ဆယ် ချက်လောက် အစပျိုးပေးပြီး သူပါးစပ်က တအင်းအင်း နဲ့ တိုးတီးငြိုးငြူသံ ကြားရပြီး သူလက်ကို လွှတ်လိုက်
ကျွန်မပုခုံးကို တင်းတင်းဆုတ်ထားတော့တယ်။

ကျွန်မ စိတ်ထဲ ကို့ဆီက အဲဒီအသံပျောက်သွားမှာ စိုးတဲ့အတိုင်း သူပြသလို ခပ်သွက်သွက်လေး
လှုတ်ရှားပေးနေမိတော့တာပါဘဲ။ ကို့ဆီက ငြိုးညူသံ ပိုထွက်လာပြီး
“အား အား ကောင်း ကောင်း ကောင်းတယ် ဖြူ ဖြူ လုပ် လုပ် လုပ်” ဆိုတော့ မနားမနေ သွက်သွက်လေး
လုပ်ပေးမိတယ်။

“အင်း အင်း အင်း ပီးတော့မယ် ပီးတော့မယ်၊ အား အား ပီးပြီ ပီးပြီ အား” ဆိုရင်း ကိုယ့်ဆီက အရည်ဖြူဖြူတွေ
ပန်းထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတော့တာပါဘဲ။ အမလေး ဘယ်လောက်ပြင်းလဲဆို ပထမဆုံး အရည်တွေက အပေါ်ကို
တော်တော်မြင့်မြင့် ပန်းထွက်ပြီး နောက် အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ကျွန်မလက်ပေါ် စီးကျလာတာပါဘဲ။ အဲဒါကို
မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလဲကျေနပ်သွားသလိုလို ခံစားမိလိုက်တော့တယ်။

မမဖြူက သူ့ဇာတ်လမ်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိုက် လက်က ဖြေးဖြေးတခါ မြန်မြန်တလှည့် ကျွန်တော့်ကို အရှိန်ရရင်
ရသလို လုပ်လိုက်။ နဲ့နဲ့လေး လျှော့လိုက်နဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းအလိုက်အသုံးတော် ခံနေတော့ ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်တော့
“အား အား အား မမဖြူ ပီးပြီ ပီးပြီ” ဆိုရင်း ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်ကို ဘေးစောင်းကော့ရင်း မမဖြူ ထမီထဲ ကျွန်တော့်
အရည်တွေ ပန်းထုတ်လိုက်မိတော့တယ်။

“ကဲ မောင်ဇော် တော်ပြီနော် အိပ်တော့၊ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ပြောပြမယ်နော်”
“အင်း”

ဆန္ဒပြည့်သွားတော့ ကျွန်တော်လဲ မမဖြူကို ဖက်ရင်း မျက်စိစုံ ကို မှိတ်လိုက်တော့တယ်။

“ဒီနေ့ မောင်ဇော်ကို မမပြောပြမဲ့ ပုံပြင်လေးက ဒီလိုကွဲ့”

နှစ်ယောက်သား တွေ့တော့ မမဖြူက ကျွန်တော့်ကို ရွတ်နောက်နောက်ပြောတယ်။

“မနေ့က အဆက်လားမမ”

“အင်း အဆက်တော့အဆက်၊ ဒါပေမဲ့ မမကို ကိုထင်အောင်က မထင်မှတ်ဘဲ တိုက်စစ်ဆင်လိုက်တာလေ၊

ဒါကိုပြောပြမလို့၊ နားထောင်မလား”

“အင်း၊ ဘယ်လို ဆင်လိုက်တာလဲ”

“ဒီလို မောင်ဇော်ရဲ့၊ မနေ့က မောင်ဇော်ကို ပြောပြတဲ့အတိုင်း သူနဲ့ မမ ဒုတိယ အကြိမ်တွေ့ပြီးတော့ မမက
သူ့လီးကြီးကို ကိုင်တဲ့ အဆင့်ရောက်သွားတယ်လေ။ အဲဒီနေ့မှာဘဲ သူနဲ့မမ တော်တော်လေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီးတော့ ၂ ယောက်စလုံး စည်းမကျော်ကြသေးဘူး၊ ခု မင်းနဲ့ တွေ့သလို
သင်ခန်းစာက တခုပြီး တခု တန်းတက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မမက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတော့

“ဟီး ဟီး ကျွန်တော်က တတ်မြန်တာကိုး မမဖြူရဲ့” လို့ဆိုတော့

မျက်စောင်းက နောက်တချက် ထပ်ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မနဲ့ ကို အတွေ့ နဲ့နဲ့စိတ်လာတယ်။ အတွေ့အထိကို နှစ်ယောက်စလုံးက သာယာနေတော့
ကျွန်မလဲ သူခေါ်ရင် မငြင်းနိုင်ဘူးပေါ့။ သူနဲ့ သွားသွားတွေ့ရတာထက် ကျွန်မက သူ့သူငယ်ချင်း လင်မယားကို
ရှက်တာက ပိုနေတယ်။

တတိယအခေါက်က ရုံးကအဆင်း သွားတွေ့တာ ဆိုတော့ သူတို့က အပြင်မရှောင်ပေးတော့ဘူး။ ကိုကို နင်တို့
အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အခန်းထဲ သွားစကားပြောချေ ဆိုပြီး သူတို့ အိပ်ခန်း ဘေးက အခန်းလွတ် တခုထဲ
ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်တော့တာပါဘဲ။ အဲဒီထဲမှာက တိုလီမှတ်စ ပစ္စည်းတွေရယ်၊ ဖျာ လေးတချပ်ရယ်၊
ခေါင်းအုံးလေး တလုံးရယ်၊ ဒါလောက်ဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒီနေ့ကလဲ ကိုနဲ့တီးတီးစကားဆိုရင်း ကိုက သူတို့ကို

အားနာစရာမလိုတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းက သူနဲ့ ငယ်ငယ်ထဲကပေါင်းလာတဲ့ အကြောင်း၊ သူတို့လင်မယားက လက်ထပ်ပြီးတာ တနှစ်လောက်ရှိပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဆိုတာတွေ ပြောပြရင်း နောက်ဆုံး ကိုလက်အောက်ကို ကျခံရပြန်တယ်။ နောက်ထပ် တရက်ခြား တကြိမ်လောက် တွေ့အပြီးမှာတော့ ကိုနဲ့ ပြောရဲဆိုရဲ အဆင့်ကို ရောက်လာတော့တာပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း လင်မယားနဲ့လဲ ရင်းနှီး လာတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ရှောင်မပေးတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ကလဲ ရောက်ရင် ဘာညာ အာပလာလေးပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်တော့တာပါ။

အဲလိုဘဲ တယောက်နဲ့တယောက် လက်နဲ့ဘဲ စခန်းသွားနေလိုက်တာ တပတ်လောက်အကြာမှာပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ရုံးပိတ်တဲ့နေ့၊ ချိန်းတွေ့တော့ သူ့သူငယ်ချင်းလင်မယားကလဲ အပြင်ကို ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ တအိမ်လုံးမှာ ၂ ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ အပိုင်စားရထားတဲ့ အခန်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စိတ်အပြည့်နဲ့ နမ်းရှုံ့ နေရင်းက ထုံးစံအတိုင်း ကိုကကျွန်မ အပေါ်ပိုင်း တခုလုံးကို ချွတ်ပြစ်လိုက်တယ်။ အပေါ် အကျိုကို ချွတ်ပြီး စိမ်ပြေနေပြေ ကျွန်မ ချိုချိုလေးကို စို့ရင်း လက်ကလဲ ကျွန်မအပေါ်ပိုင်းတခုလုံး ပွတ်သတ်ကစားရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းက ကျွန်မ ရင်ညွန့်ကနေ ရင်ခေါင်းလောက်ထိ စုန်ဆန် ပြေးလွှားနေတော့ တာပါ။ ကို အဲလို နမ်းရင် ကျွန်မ ရင်ထဲ တအေးအေးနဲ့ စိတ်ထဲက ယားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တွန့်လိမ်နေတာပါ။ ခါတိုင်းဆို အဲလို နမ်းရင်း နမ်းရင်း လက်က ထမီအောက် ဝင်သွားရင် ပြန်မထွက်တော့။ အဲဒီနေ့ သတိထားမိတာက ကိုလက် ၂ ဖက်က ကျွန်မ ရင်သားကို ပွတ်သတ်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်း အစုံက ရင်ခေါင်းကနေ ချက်၊ ပြီးတော့ အောက်ကိုဘဲ စုန်ဆင်းသွားပြီး ပြေလျော့နေတဲ့ ထမီအောက်က အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ အပေါ်စလေးကို သွားနဲ့ကိုက်ပြီး အောက်ကို ဆွဲချလိုက်သလိုပါ။

“ကို ရယ် အို ကို ရယ် ကို ကို” အသံထွက်လာတော့ ကိုက ကိုက်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီစလေးကို လွှတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းက ဆီးခုံလေးကို တအားလာစုတ်တော့တာ။ ကျွန်မလက်က သူ့ကို ဘာမှ မတားမိတော့ ကိုခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုသာ တင်းတင်းကြီး ဆုတ်ထားမိတော့တယ်။ နို့အုံကို ပွတ်နေတဲ့ လက်က မြတ်ဆို ကျွန်မ အတွင်းခံ အစ တဖက်တချက် လာကိုင်ပြီး ဆွဲချလိုက်တာပါ။

“အိုး” ဆိုပြီး ကျွန်မအော်သံနဲ့တတူ ဘောင်းဘီက ပေါင်စပ်နားလောက်ထိ လျှောကျသွားတယ်။ ကိုလား ဘယ်လောက်ကလဲ၊ ကျွန်မ ပေါင်အရင်း အဖုတ်လေးနဲ့ ကပ်လျှက် နေရာတွေ မလွတ်တန်း စုတ်နေတော့ပါလဲ။ ကျွန်မလဲ တင်ပါးက ကော့ကော့လာတာ ကြမ်းပြင်နဲ့လွတ်တဲ့ တိုင်အောင်ပါ။ သူ့လက်ကလဲ အငြိမ်မနေ၊ လျှောကျနေတဲ့ ဘောင်းဘီကို ကျသထက်ကျသွားအောင် အတင်း လိမ့်လိမ့်ချွတ်နေလေရဲ့၊ ဘောင်းဘီလဲ ကွင်းလိုက် ခြေဖျားက ထွက်သွားရော ကိုက ကျွန်မပေါင် ၂ ချောင်းကို ဖြိုပြီး သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ အဖုတ်လေးပေါ် အပ်လိုက်တော့ တာပါ။

“အိုး . . . . .” အိုး ဆိုတဲ့ အသံရှည်ကြီး တခု ကျွန်မ ပါးစပ်က ထွက်လာပြီး နောက် “အီး အီး ကို ကို ဘယ်တွေ လျှောက်နမ်းနေတလဲ” မပီဝိုးတဝါး ကျွန်မ ပါးစပ်က ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်သွားပေမဲ့ လူက ကိုဆံပင်ကို ဆွဲလို ကိုမျက်နှာ ပေါင်ကြားနဲ့ ကွာသွားမှာ စိုးသလို အတင်း ကပ်ထားမိတော့တာပါ။ အတော်ကြာကြာလေး ကိုယ့်အနမ်းမှာ နှစ်မြောပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မလဲ တင်းထားသမျှ အကုန်ကျလို အားကုန် မောပန်း သွားတော့တာပါ။ ကျွန်မ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ “ကောင်းလား ဖြူ” တဲ့ ပေါင်ကြားက ခေါင်းထောင်မေးတယ်။

“ကို မရွံ့ဘူးလား၊ ဒီလောက် ညစ်ပတ်တာကြီး”
“ဟင်အင်း မရွံ့ပါဘူး၊ စုတ်လို့ကောင်း ရက်လို့ကောင်းတယ် သိလား” ဆိုပြီး တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ထပ်စုတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ “အဲဒီအမွေးတွေက ရှည်လွန်းတော့ ရက်ရတာ သိပ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ အမွေးတွေက ကျွတ်ကျွတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ဝင်တယ်၊ ရိတ်လိုက်ပါလား ဖြူရယ် နော်” တဲ့ တသက်လုံး တခါမှ ရန်မရှာဘူးတဲ့ အမွေးတွေကို ကိုက ရိတ်ခိုင်းတယ်။ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တယ်လေ၊ အမွေးတွေကလဲ မြုတ်သိုက်၊ မဲနက်ပြီး အဖုတ်တခုလုံးကို ဖုံးထားတာကိုး။

“အာ ကိုကလဲ”
“ဖြူရာ ရိတ်လိုက်ပါနော်၊ အမွေးတွေ ရှင်းသွားရင် ကိုနမ်းလို့ အရမ်းကောင်းမှာ သိလား၊ ဒီလို” ဆိုရင်း အမွေးတွေကို အသာဖိရင်း လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ဖြိုပြီး အစေ့လေးကို လှမ်းစုတ်လိုက်တယ်။ “အိုး . . . . .” အသံထဲ အေးကနဲ ဖြစ်သွားပြီး တပြိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင်

ရိတ်လိုက်တော့မယ်လို့။

ကိုက ခေါင်းပြန်ထောင်ရင်း

“ရိတ်လိုက်မယ် မဟုတ်လား ဖြူ” တဲ့၊ ကျွန်မ ပြုံးပြီး သူ့ကို ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်တယ်။ သူက သဘောကျသလို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုလိုက်ရင်း သူ့ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့လိုက်တယ်။

“အိုး . . . . .”

“ဖြူလဲ ကို. ကို စုတ်ပေးလေ”

“အာ ကိုကလဲ စုတ်တတ်ပါဘူး” ပါးစပ်ကသာ ပြောရတယ်။ လူက စုတ်ကြည့်ချင်သား၊ တောင်နေတဲ့ သူ့လီးကလဲ ဒီနေ့မှ ကျွန်မကို စုတ်ချင်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်နေသလိုလို။

“ပါးစပ်ဟ ဖြူ” ဆိုပြီး သူ့လက်ချောင်းလေး ပါးစပ် နားထိုးပေးတယ်။ ဘုမသိ ဘမသိ ပါးစပ်ဟလိုက်တော့ သူ့လက်ညှိုးလေးက ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ယောင်ပြီး ပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်တော့ သူ့လက်ချောင်းက ပါးစပ်ထဲမှာ

“အဲလို စုတ်ပေါ့ ဖြူရဲ့” ဆိုတော့ ကျွန်မက သူ့လက်ချောင်းကို သွားနဲ့ အသာ ကိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“အဲလိုလား” လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ ကိုက ပြုံးရင်း

“ဟင်အင်း ပြတ်သွားအောင် တခါတည်းကိုက်ပြီး မြို့ချလိုက်” တဲ့

“တကယ်လား”

“အင်း တကယ်”

ကျွန်မ ပါးစပ် သူ့ လီးနားကပ်ပြီး၊ “တကယ်နော် ကို” သေချာအောင် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“အင်းပါ ဖြူရယ်၊ တကယ် တကယ်” ဆိုတော့ ကျွန်မ မျက်စိ စုံမှိတ်ပြီး သူ့လီးကို ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်တယ်။

“အား” ဆိုတဲ့ အသံ ကိုယ့်ဆီက ထွက်လာတယ်။

ကျွန်မ ဖျန်းကနဲ သူ့တင်ပါးကို ရိုက်လိုက်ပြီး ဗလုံးဗထွေးသံနဲ့

“သွား ပိုကို ပိုတယ်” ဆိုပြီး အသာ စုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ကောင်းလွန်းလို့ အော်တာပါ ဖြူရ” တဲ့ စကားလဲဆုံးရော ကို မျက်လုံးလေးကို မှေးသွားတာပါဘဲ။

“ဟင် မမဖြူ ဒါဆို မမဖြူ တကယ် မကိုက်လိုက်ဘူးပေါ့နော်”

“ဟဲ့ ကိုက်စရာလား၊ ကိုက်ဘို့နေနေသာသာ သူ့လီး ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားတာနဲ့ သွားတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

“မမဖြူ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အဲလို စုတ်ပေး”

“ဟင် ဟိုနေ့က စုတ်ပေးသေးတယ်လေ”

“ဟင်အင်း ခု ထပ်စုတ်ပေး၊ ကျွန်တော် ခု ကောင်းကောင်းလေး ခံကြည့်ချင်တယ်”

“မောင်ဇော်နော်”

“လုပ်ပါ မမဖြူရယ် နော်၊ ကျွန်တော် တကယ်ခံချင်လို့ပါ”

“ဟင်း မင်းကလဲ မမဖြူ ရာသီလာနေတာ သိသားနဲ့”

“မမဖြူကလဲ၊ မမဖြူဘဲ ပြောပြီးတော့ ပါးစပ်နဲ့တော့ လုပ်လို့ရတယ်ဆို”

“မင်းဟာလေ” ဆိုပြီး “ကဲ ကဲ မမပေါ် တက်ခွလိုက်” ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း မမပေါ် တက်ခွလိုက်တယ်။ အဲ မျက်နှာပေါ် တက်ခွတယ်ဘဲ ပြောမလား၊ ခူးထောက်ရက် မမရင်ညွန့်ပေါ် ခွရင်း လီးကို မမပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

မမလက်က ကျွန်တော့် တင်ပါးကို ထိန်းရင်း ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်လီးကို အားရပါးရ စုတ်တော့တာပါဘဲ။

တခါတလေ ကျွန်တော်က ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် သူ့အဖုတ်ကို လှိုးသလို ထုတ်ချီသွင်းချီလုပ်တော့ သူက အာခေါင်ထဲထိ မဝင်အောင် လက်လေးနဲ့ ကာကာ တားရင်း အတင်း စုတ်ထားတယ်။ အတော်လေးကြာတော့

“မမဖြူ မမဖြူ ကျွန်တော်ပီးတော့မယ် ပီးတော့မယ်” ဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့် လီးကို အတင်းစုတ်ရင်း သူ့ခေါင်းကို ညှိမ့်ပြတယ်။ သဘောက ပီးချင်ပီးလိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အရည်တွေ သူ့ပါးစပ်ထဲဘဲ ပန်းထည့်လိုက်တော့တယ်။

မမက နောက်ဆုံး အစက်ထိ ကျွန်တော့် လီးကို ဖြေးဖြေးလေးစုတ်ထားတုန်းဘဲ၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လီးကို သူ့ပါးစပ်ထဲက ထုတ်လိုက်တယ်။

“ဟင် အရည်တွေ မမဖြူ မြို့ချလိုက်တယ်” ကျွန်တော်က အံ့ဩသင့်စွာမေးတော့

“အင်းပေါ့၊ ဒါမှ မင်းကောင်းမှာပေါ့၊ ပီးခါနီး ဆွဲထုတ်လိုက်ရင် မင်း အရသာ ပျက်သွားမှာ စိုးလို့ မမဖြူချလိုက်တာ”
မမဖြူ အပြောက ကျွန်တော့် ရင်ထဲ အရမ်း ကြည်နူးပြီး မမဖြူကို တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းပေးလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ဇော်ဦး ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဘယ်မှ မလဲပါဘူး၊ မုန့်ဆိုင်က ပြန်လာတာ၊ နင်တို့ ဘာလုပ်မလို့ဘဲ”

ကျောင်းက မုန့်ဆိုင်က အပြန် ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးလူလူ တနေရာ သွားထိုင်မယ် ဆိုပြီး ကျောင်းထဲကို ဝင်ခိုက် လှေခါးဒေါင့် နားက ခုံမှာ မခိုင် နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို တွေ့လိုက်တယ်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါဆို နင်ငါတို့နဲ့ ဒီမှာ ထိုင်ဟာ” မခိုင်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ ရေခဲချောင်းကို စုတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို တွေ့တော့ ကျွန်တော် ဖြတ်ကနဲ မမဖြူစုတ်ပေးတာကို သတိသွားရမိလိုက်တယ်။

သူတို့အနား ဝင်ထိုင်ရင်း

“ဘာလဲ” ဆိုပြီး လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဟိုဒေါင့်မှာ တွေ့လား ငါတို့ကို ရှိတ်နေတဲ့ ၁၀ တန်းက အကိုကြီး ၂ ယောက်” မခိုင်က မသိမသာလေး မေးထိုးရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

ကျွန်တော်တို့ထက် ကြီးတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သူ ၂ ယောက်က ခပ်တည်တည်နဲ့ တဖက်ဒေါင့်က ကျောင်းနံရံကို မှီရပ်ပြီး မခိုင်တို့ဘက်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်လိုက်၊ သူတို့ အချင်း တီးတိုး ပြောလိုက်နဲ့။

“ဘယ်သူ့ကို ရှိတ်နေတာလဲ နင့်ကိုလား မစီကိုလား” ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်တော့

“ဘယ်သိမလဲဟ၊ ၂ ရက်လောက်ရှိပြီ သူတို့ ငါတို့ အနောက်က တကောက်ကောက် ရှောက်လိုက်နေတာ”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ နင် ငါတို့ အနားမှာ ထိုင်နေ” မခိုင်က အမိန့်ပေးသံနဲ့ ပြောတယ်

“ဒါဘဲလား၊ ဒီအတိုင်းဘဲ ထိုင်နေရုံဘဲလား”

“အင်း ခုတော့ ထိုင်ရုံဘဲ ထိုင်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ငါတို့ဝယ်ထားတဲ့ ဇီးပေါင်း နင်ကြိုက်ရင်စား” ဆိုပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ ဇီးပေါင်းကို မျက်စောင်းထိုးပြရင်း ရွတ်ကနဲ သူ့လက်ထဲက ရေခဲချောင်းကို စုတ်လိုက်တယ်။

“နင်ကလဲ ဒီရေခဲချောင်းကြီး တစုတ်စုတ်နဲ့ ခလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်”

“ဟဲ့ နင်ဘာသိလို့လဲ၊ ရေခဲချောင်း စုတ်ပြီးရင် ငါ့နှုတ်ခမ်းက နီသွားတာ ဟ၊ နှုတ်ခမ်းနီတောင် ဆိုးစရာ မလိုဘူး” ပြောရင်း ရေခဲချောင်းကို သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပွတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဖြတ်ကနဲ ကျွန်တော် အတွေးပေါက်သွားတယ်။

ဟုတ်ပြီ ဒီလူ နှစ်ယောက် မခိုင် ရေခဲချောင်းစုတ်တာ လာကြည့်တာ ထင်တယ်။ သူ့စုတ်နေတဲ့ ပုံကလဲ အသဲယားစရာ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းကို နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးရဘဲ နီအောင် ရေခဲချောင်းနဲ့ပွတ်ပြီး လုပ်နေတာဆိုတော့

အင်း ဒီလူ ၂ ယောက် ကျွန်တော်တွေးသလို အတွေးပေါက်သွားပုံရတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲ သူတို့ကိုလုပ်ပြနေတယ် ထင်နေလားမသိ။ ဒါမှ မဟုတ် မျက်စိ အရသာ လာခံတာလားမသိ။

အဲဒါမှ သောက်ဝှ၊ မခိုင်ကို ဘယ်လိုနားလည်အောင် ပြောရမှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်တောင် မမဖြူကြောင့် ဒါကို နားလည်တာ။

“ကဲ ပေးစမ်း နင့်ရေခဲချောင်း” ဆိုပြီး မခိုင်လက်ထဲက ရေခဲချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ရုတ်တရက် မခိုင် အငိုက်မိသွားပြီး ရေခဲချောင်းက ကျွန်တော့်လက်ထဲပါလာတယ်။ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ရေခဲချောင်းကို ကျွန်တော် ကိုက်ဝါးလိုက်တယ်။ မဝါးဘဲ လွှင့်ပြစ်လိုက်လို့ကတော့ မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေရာ နောင်ဂျိန် ချတဲ့ အခန်း ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ခုလို ဝါးစားပြလိုကတော့

“ဟဲ့ ဇော်ဦး နင်မရွံဘူးလား၊ ငါလျှာနဲ့ တချောင်းလုံး လျှက်ထားတာဟ” ခုတော့ သူကပါ ပြန်အားနာသွားသေး။

“ဟင်အင်း ရွံပါဘူး၊ ပိုချိုနေသလိုလိုဘဲ” ကျွန်တော်လဲ ပါးစပ်ထဲ ရှိရာ ပြောလိုက်တော့ တခွံခွံနဲ့ မစီက ရယ်တယ်။

“ဇော်ဦး၊ အကောင်စုတ်” ဆိုပြီး သူက ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဖြတ်ကနဲ ရိုက်တယ်။

မသိမသာလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပွဲပြီးသွားပြီ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ဟိုလူနှစ်ယောက် လှမ်းထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အမှတ်ယူတဲ့ အနေနဲ့

“တွေ့လား ငါလာတော့ ဟို ၂ ယောက်လစ်သွားပြီ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို နေ့တိုင်း နင်ငါတို့နဲ့ လာထိုင်ဟာ” မခိုင်က ပြောတော့

“အင်း ဒါဆို နင် လဲ ရေခဲချောင်း မစားနဲ့တော့”

“ဟ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရေခဲချောင်းက ငါ့ဟာငါစားတာကို”

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါ တယောက်တဝက်”

“အင်း တယောက်တဝက်”

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ မနက်ဖြန် တယောက်တဝက် စားရမှန်းမသိ၊ နောက်ပြသနာ နောက်ရှင်း၊ ကျွန်တော်ကလဲ ရေခဲ စားရင် အာသီးယောင်ပြီး ဖျားတတ်တာနဲ့တော့ ဒုက္ခ၊ ဒါကို မခိုင်မသိတာလဲ မဟုတ်။

ညရောက်တော့ မမဖြူကို ဒီအကြောင်းပြောပြဖြစ်တယ်။ မမဖြူက ဘာလဲ နင် မခိုင်ကို ကြံစည်တော့မလို့လား လို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က မကြံစည်သေးပါဘူး မမဖြူရာ၊ ခု မမဖြူ တယောက်လုံး ကျွန်တော့် အနားမှာ ရှိနေတာဘဲဆိုပြီး ရှိသမျှ ဉာဏ် တထွာ တမိုက် လေးနဲ့ ညာတာပါတေး လုပ်တော့၊ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး နပ်တဲ့ မမဖြူက အမယ် အပိုတွေ လာမရွေးနေပါနဲ့၊ နင်တို့ ယောက်ကျားလေးတွေများ တယောက်နဲ့ ဘယ်သူကများ ကြေနပ်ကြလို့လဲ တဲ့။

“ဟင် ဒါဆို မမဖြူတို့ မိန်းခလေးတွေက တယောက်နဲ့ ကြေနပ်ကြတယ်ပေါ့” ကျွန်တော်က မေးတော့

“ဟဲ့ ဒါက မိန်းမတွေ ပေါ် မူတည်တာပေါ့၊ လူတိုင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

“ဒါဆို မမဖြူကရော”

“ငါက နင်တို့ယောက်ကျားလေးတွေကို သနားတတ်တာဟာ လူတိုင်းကိုတော့ မသနားပါဘူး၊ ငါကြိုက်တဲ့သူကို ဘဲ ငါက သနားတာ” ဆိုပြီး ခစ် ခစ် နဲ့ တိုးတိုးလေး ရယ်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကိုရော မမဖြူက သနားလို့လား” မေးတော့

“အင်းပေါ့၊ ကြီးကောင်ကြီးမားကြီးနဲ့ ရိုးစားမရှိ ဘာမရှိ မိန်းခလေး အကြောင်း ဘာမှ မသိလို့ မမက မင်းကို သနားသွားတာ”

“အင် မမကလဲ” တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတခု မမဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရတယ်။

“မမကလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းကို ပြောပြထားရအုံးမယ်၊ မင်း အပျိုစစ်စစ်လေးကို လုပ်တော့မယ်ဆို မမကို လုပ်သလို ဝုန်းခိုင်း ထလုပ်လို့ မရဘူးနော်၊ ဖြေးဖြေးချင်း စရမယ်၊ နားလည်လား၊ ကြည့် ကိုထင်အောင် မမကို စတာ၊ တဆင့်ပြီး တဆင့် မမကို မရိုးမရွ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး နောက်ဆုံး သူလိုချင်တာ ရအောင် ယူသွားတာ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မမစိတ်ထဲက ပေးလိုက်ရတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး၊ ပျော်လို့၊ မင်းလဲ နောက် ရိုးစားရပြီး လုပ်ချင်ရင် အဲလို မင်းကောင်မလေးကို တဖြေးဖြေး သိမ်းသွင်း ကြားလား”

“အင်း၊ မမဖြူကလဲ မမဖြူကို ကိုထင်အောင် ဘယ်လို တဖြေးဖြေး စတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှပေါ့”

“မနေ့က မင်းကို ပြောတယ်လေ”

“မမဖြူ မနေ့က ပြောတာ ဟို တယောက်နဲ့ တယောက် စုတ်ကြတဲ့ အထိဘဲ ရောက်သေးတယ်လေ”

“ဒါမျိုးကျ မင်းက မှတ်ဉာဏ်တော်တော်ကောင်း” ဆိုပြီး မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြတော့ သူက ဆက်ပြီး

“အဲလို မမကို အမွှေးရိပ်ခိုင်းပြီး နောက်နေ့ အလုပ်ဆင်းတော့ သူက အလုပ်ရောက်ရောက်ချင်း မမစားပွဲကို ပေါက်ချလာတယ်”

“ဖြူ” မျက်လုံးက ဘေးဘီ လူရှင်းမရှင်း ဝေ့ကြည့်ရင်း ကိုက ကျွန်မကို တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်တော့

“ရိတ်ပြီးသွားပြီလား” တဲ့

ကျွန်မက ပိုကို ပိုရန်ကော ပုံနဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တယ်။ အနားမှာလဲ လူသူက ရှင်းနေတာကိုး။

“ရိတ်ပြီးပြီလားဆို” သူက တိုးတိုးလေး ပြန်မေးပြန်တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို ခေါင်းညှိမိပြလိုက်တယ်၊ သူ့ မျက်နှာ ပြုံးသွားတာ ကြည့်ပြီး အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ကျွန်မ ရှက်ရမှာကိုတောင် မေ့သွားသလိုဘဲ။

“ဒါဆို ဒီနေ့နေ့လယ် ခွင့်ယူပြီး တွေ့ရအောင်၊ ကို ဟိုကောင်ကြီးဆီက အိမ်သော့ယူထားပြီး အိမ်မှာ စောင့်နေမယ်၊ ဖြူလာခဲ့လေနော်”

“အာ ကိုကလဲ” ကျွန်မ စကားမဆုံး၊ သူကဖြတ်ပြီး

“ဖြူကလဲကွာ ကိုက ရိတ်ထားပြီးခါစ လေး ချစ်ချင်လို့ပါ၊ နော် နော်” ဆိုတော့ ကျွန်မ ပျော့ရပြီပေါ့

“ကို နော် တော်တော် ရွနေ” ဆိုတော့ သူက ပြုံးပြီး

“နေ့လယ် ကို စောင့်နေမယ်နော်”

“အင်းပါ အင်း အင်း တကတဲ” ဆိုတော့ ပြုံးပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မမျက်စိထဲ မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့၊ ဟွန်း အမြင်ကပ်စရာ။

အသာစေ့ထားတဲ့ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ တထိပ်ထိပ်နဲ့ မောနေသလိုလို၊ တခါမှ ဒီလို ရုံးမပြေးဘူး။

အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ကိုက တခါးကို ကမန်းကတမ်း သွားပြန်ပိတ်ရင်း ကျွန်မကို အခန်းထဲ ဆွဲခေါ် သွားပါလေရော၊ အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ ကိုကို ခဏနေပါအုံး ရေဆေးပါရစေအုံး လို့ ပြောပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုက ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ထဲက ရွှံ့ပိုးထနေတယ်မသိ၊ ရေသွားဆေးတဲ့ ကျွန်မ နောက်က တကောက်ကောက်။ ရေချိုးခန်းထိ သူလိုက်ဝင်မယ် လုပ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို မနဲတွန်းထုတ်ရသေးတယ်။ ကျကျနန ရေစင်အောင် ဆေးပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီကို ပြန်မဝတ်တော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲက ကြိုးတမ်းမှာဘဲ လှမ်းထားလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး အသင့်တွေ့ရတဲ့ ကြိုးတန်းပေါ်က မညိုမီ ရဲ့ ရေလဲ ထမီကိုကောက်ဝတ်လိုက်တယ်။ တခါးဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ကို

“ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်ချင်နေပြီ ဖြူရ၊ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး” ဆိုပြီး ကျွန်မကို လက်ဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲ အပြေးတပိုင်း၊ အိပ်ယာပေါ် လှဲချချချင်းဘဲကိုက ကျွန်မထမီကို ဆွဲချွတ်ပါလေရော၊ ကိုက အမွှေးတွေ ရိတ်ထားတဲ့ ကျွန်မ အဖုတ်လေး ကြည့်ချင်လှပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတော့၊ မျက်နှာကိုသာ ကျွန်မ လက်နှစ်ဘက်နဲ့ အုပ်ထားမိတော့တယ်။ ကဲ ကိုရေ လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့၊ တားလဲ မရတော့မဲ့ အတူတူ မျက်နှာကိုလက်နဲ့ အုပ်ပြီး ကိုလုပ်သမျှ ခံလိုက်ရုံဘဲပေါ့။ ခံဘို့ ဒီရောက်လာပြီဘဲ ဥစ္စာ။

“ဖြူရယ် လှလိုက်တာ” ပြောင်ရှင်းနေတဲ့ ကျွန်မ အဖုတ်လေးကို ကြည့်ပြီး ကိုပြောတယ် ထင်တာဘဲ။ ပြီးတော့ လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ပွတ်ပေးနေလေရဲ့။ အဲ အဲ ပါးလေးနဲ့ ပွတ်နေပြီထင်တယ်။ မနေနိုင်လို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိလိုက်တယ်။ အင်း ဟုတ်ပါရဲ့ သူမို့ ကြိကြိဖန်ဖန်၊ ကားထားတဲ့ ကျွန်မ ပေါင်ကြားက သေသေချာချာ ပြောင်အောင်ရိတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို သူ့ပါးလေးနဲ့ ဖွဖွလေး ပွတ်ကစားလို့။ ကျွန်မခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ သူက

“ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ဖြူရ” ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဆွဲစုတ်လိုက်တော့၊ အမလေး ကိုရယ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတလဲ ဆိုပြီး စိတ်ထဲက အော်မိပြီး လက်က အိပ်ယာခင်းကို တင်းတင်း ဆုတ်လိုက်မိတယ်။

“အရည်တွေတောင် ထွက်နေပြီ ဖြူ” လို့ဆိုရင်း အရည်တွေ စို့ပြီး ထွက်နေတဲ့ အပေါက်ဝလေးကို သူ့လက်ချောင်းနဲ့ တို့ရင်း အသာနှစ်လိုက်တယ် ထင်တာဘဲ။

“အီး” လက်တဆစ်လောက် အမြတ်မှာ အီး အရသာ တမျိုးဖြစ်လာလို့ ပါးစပ်က အီး ကနဲ တောင် အသံထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မအော်တော့ သူက လက်တဆစ်လောက် မြုတ်နေတဲ့ လက်ကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းက တောင်နေတဲ့ ကျွန်မအစေ့လေးကို လာငုံတယ်။

“အိုး . . . . အင်း . . . .” ဆိုပြီး ထောင်နေတဲ့ ကျွန်မခေါင်း အိပ်ယာပေါ် ပြန်ကျသွားတယ်။ တဆက်ထဲမှာဘဲ တင်ပါးက ကော့ပေးမိတော့တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ကိုကို ချစ်မိနေတာပေါ့ ကိုရယ်။

ကျွန်မအစေ့ကို ဆွဲဆွဲစုတ်လိုက် လျှာနဲ့ ထိုးကစားလိုက်လုပ်ရင်း သူ့လက်ကို အပေါက်ထဲ ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက် လုပ်ကစားတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အတွင်းက နဲနဲ အောင့်တောင့်တောင့်လေး ခံမိသလိုဘဲ။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မက အပျိုစစ်စစ်၊ ဒီအပေါက်ထဲ အရင်က ဘာမှ ဝင်ဘူးတာ မဟုတ်၊ ခု သူ့လက်ချောင်းလေး သွင်းနေပြီ။ နဲနဲနာလာတော့ ကျွန်မလက်နဲ့ သူ့သွင်းထားတဲ့လက်ကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်မိတယ်။ အား အရည်တွေကို ရွဲနှစ်နေတာဘဲ။ သူက သူ့လက်ကို ကျွန်မလာကိုင်တော့ သွင်းထားတဲ့ လက်ကို အသာပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လာကိုင်တဲ့ ကျွန်မလက်ကို အသာဖမ်းဆုတ်ပြီး စောစောက လက်အစား အဲဒီအပေါက်လေးထဲ သူ့လျှာလေး ဝင်လာတယ်။

“အိုး . . . .” ဖမ်းဆုတ်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဘက် တအား ညှစ်မိကြတယ်။ တအောင့်လောက် လက်နှစ်ဘက်က တအားကုန် ညှစ်အပြီးမှာ သူက ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ချောင်းလေးကို ပြန်ထိုးဘို့ လုပ်တယ်။

“ကို ရယ် ဖြေးဖြေးနော်” မတားမိ၊ တားဘို့ သတိမရ၊ တားရကောင်းမှန်းလဲ မသိတော့။

“အင်းပါ ဖြူရယ်၊ နာရင် ပြောနော်” ဆိုပြီး သာသာလေးထိုးထည့်လိုက်ပြန်တယ်။ ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက် မွေ့လိုက်နဲ့ တဖြေးဖြေး အထဲရောက်သွားတာပါဘဲ။ နာသလိုလို ဖြစ်လိုက်၊ တားမယ်ကြံလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ လူက လေထဲ လွင့်သွားလိုက်၊ သူ့လျှာကလဲ ဟိုထိုး ဒီထိုး၊ ဒီလိုနဲ့ဘဲ သိလိုက်တာက သူ့လက်တချောင်းလုံး အထဲမှာ မွေ့ကစားရင်း ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာဘဲ။ လူက ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိတော့ လက်ချောင်းလေး အဆုံးရောက်သွားရင် သူပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်မှာကိုတောင် ကြောက်နေသလိုလို၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ အရင်ကနဲ့ မတူတဲ့ အရသာ တမျိုးနဲ့ အတွင်းက ပူကနဲ ပူကနဲ ဖြစ်ပြီး လူက ဆီးအရမ်းပေါက်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ

ပေါက်ချလိုက်ရသလို အရည်တွေ ဆင်းလာတဲ့ အရသာတမျိုးရပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တာပါဘဲ။

“အဲဒီနေ့က မမတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်နှစ်ကြိမ်လုပ်မိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မောင်ဇော်ရာ၊ သူက မမကို အမျိုးမျိုး လက်နဲ့လုပ်လိုက် ပါးစပ်နဲ့ စုတ်လိုက်၊ မမက သူ့ကို ပြန်လုပ်လိုက်နဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က သူ့လီးကြီး မမထဲ မသွင်းပါဘူး၊ သူက ပြောတော့ပြောတယ် လုပ်ချင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဝန်မရှိနိုင်တဲ့ ရက်ကျမှ လုပ်ရအောင် နော်တဲ့ ဆိုပြီး မမရာသီလာခဲ့တဲ့ ရက်ကို မေးတယ်။ သူက တွက်ပြီး ဟ အတော်ဘဲ နောက်အပတ်ဆို လုပ်လို့ ရပြီတဲ့၊ လုပ်ရအောင်နော်ဖြူဆိုတော့၊ မမဘယ်လိုညှင်းမလဲ မောင်ဇော်ရယ်”

တဲ့ ဆိုပြီး မမစကား အရှည်ကြီး ပြောပြီး အတိတ်ကို သတိရသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ ကျွန်တော့် လီးကို အားရပါးရ ဆုတ်ပြီး ဝှင်းတိုက်ပေးလိုက်တာများ ကျွန်တော့် အရည်တွေ ပန်းထွက်သွားတဲ့အထိ တချက်မှ မနား။ “ပြောရရင် မောင်ဇော်ရယ်၊ အဲလိုနဲ့ဘဲ ကိုထင်အောင်နဲ့ မမတို့ ခရီးဆုံးကို ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါစို့။ ဒါကတော့ ချစ်သူတွေ အချင်းချင်းလဲ ဖြစ်ပြန်၊ သူကလဲ လိုချင်၊ မမကလဲ အတွေ့ထူးမို့ စွဲလမ်းပြီး သူလိုသမျှ ရောယူ ဆိုပြီး ပေးချင်တော့ ဆန်းတော့ မဆန်းဘူးပေါ့လေ။ အဲ ဆန်းတာက ဒီလို မောင်ဇော်ရဲ့” ဆိုပြီး နောက်နေ့ကျတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်တယ်။

“အဲလို သူနဲ့ မမ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ အမြဲတွေ့တွေ့နေတာ ကြာတော့ သူ့သူငယ်ချင်း လင်မယားနဲ့လဲ မမနဲ့ ရင်းနှီးလာတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုတင်မောင် ဆိုတာက သူနဲ့ ငယ်ငယ်ထဲက သူငယ်ချင်း အရမ်း ခင်ကြိုဆိုဘဲ၊ နာမယ်ချင်းကလဲ ခပ်ဆင်ဆင်လေ၊ သူ့မိန်းမ မညိုမိက မမလို သေးသေးသွယ်သွယ်မဟုတ်ဘူး၊ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ကြာတော့လဲ ခဏခဏ လာရပါများတော့ သူတို့လဲ မမတို့ ဘာလာလုပ်လဲ ဆိုတော့ သိနေရောပေါ့၊ သူကလဲ သူ့သူငယ်ချင်းကို မပြောပြဘဲ နေမလား၊ ပြောမှာပေါ့၊ တခါတလေ ဆို သူတို့ နဲ့ မမတို့ စကားလက်ဆုံ ဟေးလားဝါးလား ပြောကြဆိုကြ နဲ့ပေါ့၊ မညိုမိကလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သမား ဆိုတော့ အားနာစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ တနေ့တော့” ဆိုပြီး မမဆက်ပြောတာက

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ သူတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ကိုကို သူတို့ လင်မယားနဲ့ စကားထိုင်ပြောနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်မဝင်လာတော့ မညိုမိက

“ဟော လာ လာ ဖြူ၊ ဒီမှာ ကိုတင်မောင်ကို ပြောနေတာ၊ ကိုထင်အောင်ကို အားမကျဘူးလားလို့” ဆိုပြီး အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောတော့ ကျွန်မ ဘာမှ နားမလည်၊

“ဘာကို အားကျတာလဲ မညိုမိရဲ့” ဆိုပြီး ကျွန်မ မေးတော့

“အော် ဖြူကလဲ ဖြူတို့ စုံတွဲကိုလေ၊ ချစ်လိုက်ကြတာ တယောက်နဲ့ တယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ တဲ့အတိုင်း၊ ကိုတင်မောင် တို့များ ညိုမို့ကို ညားကာစတုန်းကတော့ နေမနား ညမနား ချစ်ခဲ့သလောက် ခုများကျတော့ ဟွန်း မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး” ဆိုပြီး မဲ့ကာ ရွဲ့ကာနဲ့ သူ့ယောက်ကျားကို အပြစ်ပြောတယ်။ ကိုတင်မောင်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့

“အမယ် ဒါ မောင့် အပြစ်ချည်းဘဲ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ညိုမို့ အပြစ်လဲ ပါပါတယ်၊ ညိုမို့ရော အရင်တုန်းကလို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေလို့လား၊ ပြီးတော့ မောင်က စလိုက်ရင် ညိုမို့ ဘာဖြစ်သလေး ညာဖြစ်သလေးနဲ့ ငြင်းတာ ရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား” ဆိုပြီး ကိုတင်မောင်က သူ့ဘက် သူကာတယ်။

“အမယ် အမယ် သူများကို ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မောင်ကရော ဘာထူးလဲ ညိုမို့ စလိုက်ရင် အီးမလုပ် အဲမလုပ် နဲ့ နေတာကို ရောထည့်မပြောတော့ဘူးလား” ဆိုပြီး ပြန်ချေပပြန်တယ်။

ကို ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောနေကြတာကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်လို့၊

“ဖြူရေ ယောက်ကျားတွေက ဒီလိုဘဲ သိလား၊ အစကတော့ နေ့မနား ညမနား ချစ်ချင်သလောက် နင်းကန် ချစ်ပြီး နောက်ပိုင်း ငြီးငွေ့ သွားတတ်တာမျိုးနော်၊ သတိထား သိလား” ဆိုပြီး မညိုမိက ကျွန်မကို နောက်သလိုလို၊

သတိပေးသလိုလို လေသံနဲ့ပြောတော့၊ ကျွန်မကလဲ မရည်ရွယ်ဘဲ

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ မညိုမိရယ်၊ သူတို့က ကိုကိုယ် ငြီးငွေ့သွားတော့မှတော့ ဘာမျှော်ကိုးနေအုံးမှာလဲ နောက်တယောက် ရှာလိုက်ရုံဘဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား” ဆိုပြီး အလိုအလျှောက် မိန်းခလေး ဘက်က ဝင်ပြောမိတယ်။ ဒီစကား ကျွန်မ ပါးစပ်က ထွက်သွားတာ ကျွန်မကို ကျွန်မတောင် မယုံ၊

“ကြိုက်ပြီ ဖြူ၊ ဖြူပြောတာ မှန်တယ်၊ ဘာမျှော်နေမှာလဲ၊ ဟွန်း သူမချစ်ချင်ရင် နေပေါ့၊ ညိုမို့ လက်ဖျောက်တီးလိုက်ရင် ချစ်ချင်တဲ့ သူတွေ အရှေ့မှာ တန်းစီနေမယ်” ဆိုပြီး သူ့ယောက်ကျားကို ရွဲ့တော့ သူ့ယောက်ကျားက

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ညိုရယ်၊ ချစ်ပါ့မယ် ချစ်ပါ့မယ်၊ မောင် ညိုကို အမြဲတမ်း ချစ်ပါ့မယ်” ဆိုပြီး သူ့မိန်းမနား ကပ်ချွဲတော့တာဘဲ။

ကျွန်မက သူတို့ အဖြစ်ကို တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကိုအနား ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ဟွန်း ကိုလဲ မှတ်ထားနော်၊ ဖြူကို ပြီးငွေသလို လုပ်လို့ကတော့ ဝမ်းနင်တောင် ပေးမှာမဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး ဘာမဆိုငင် ညာမဆိုငင် ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့က အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မတို့ လေးယောက် ပေါက်တတ်ကရ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးမိသလို ဖြစ်သွားတော့ လေးယောက်သား ပိုရင်းနီးသွားသလိုဘဲ။ အဲလို အားအားရှိ ကိုနဲ့ သူတို့အိမ်မှာ ချိန်းချိန်းတွေနေရင်း သူတို့လင်မယား အနေအထိုင်ကိုလဲ ပိုသိလာတယ်။

အဲဒီအကြောင်း ကိုကို မေးကြည့်တော့ ကိုက ကိုတင်မောင်က သူ့လို မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူက မိန်းမတွေကို ကိုလောက် မချစ်တတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုစွဲ ပြီး၊ ပြီးရော ဆိုတဲ့ လူစားတဲ့၊ မညိုမီကို သနားစရာတဲ့၊ ကိုက သူ့ကို မိန်းမတွေကို အဲလို မလုပ်ဘို့ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် စိတ်ကြေနပ်မှု ရှိအောင် လုပ်ဘို့ ပြောပေမဲ့ သူက အင်းပါကွာ လို့ အမြဲပြောပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကျတော့ သူက သူ့ကိုသူ စိတ်မထိန်း နိုင်ဘဲ စိတ်ပါရင် ပါသလို ကမန်းကတမ်း

လုပ်ချလိုက်တာဘဲတဲ့။ တခါတခါ သူ့စိတ်မပါပြန်ရင်လဲ သုံးလေးငါးရက်မလုပ်ပြန်ဘူးတဲ့။ ကိုလဲ သူ့ကို ယောက်ကျားအချင်းချင်း နားလည်အောင် ပြောပြတာဘဲ၊ မညိုမီလဲ သနားပါတယ်၊ ခု အိမ်ထောင်သက်တောင် တနှစ်ကျော်ပြီး ဒီကိစ္စ ကို အရသာ အပြည့်အဝ ခံစားဘူးရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး၊ ကိုက သူ့သူငယ်ချင်း အကြောင်း ပြောပြတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ မညိုမီကို သနားသလိုလို၊ ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ်အရသာ ခံဘူးတဲ့ မိန်းမမှဘဲ သိနိုင်တာ မို့လား၊ ကျွန်မကတော့ ချစ်တတ်တဲ့ ကိုနဲ့ အမြဲတွေ့နေရတာ ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ် ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ဘဲလေ။ တဆက်တည်းမှာဘဲ စိတ်ထဲက ကိုတင်မောင်က ဘာလို့များ သူ့မိန်းမကို စိတ်ကြေနပ်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်တာလဲ ဆိုတာ သိချင်စိတ်ကလဲ ဝင်လာပြန်တယ်။

ဒါနဲ့ တနေ့တော့ ကျွန်မက ကိုကို သူတို့လင်မယားအကြောင်းစကားစပ်မိရင်းနဲ့ ဒါဆို ကို မညိုမီကို လုပ်ပေးလိုက်ပါလား၊ သူ့ကြည့်ရတာ သနားပါတယ်၊ ဖြူ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဆိုတော့ ကိုက

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဖြူကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” ဆိုတော့

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖြူက မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောတာပါ၊ ကို လုပ်ပေးလိုက်ပါနော်” ဆိုပြီး အတင်းတိုက်တွန်းတော့

“ဟ ဖြူကလဲ ဖြူပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး၊ သူက ခံမလား” ဆိုပြီးကိုက ကျွန်မကို ပြန်ပြောတယ်

“ခံအောင် မညိုမီကို ဖြူပြောမယ်လေ၊ သူက လက်ခံရင် ကို သူ့ကိုလုပ်မလား ကဲပြော” ဆိုတော့

“ဖြူကလဲကွာ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဖြူ တကယ်ပြောနေတာ ကိုရ၊ ကိုကို ဖြူ စိတ်မဆိုးပါဘူးဆို၊ မညိုမီကို ကို လုပ်ပေးလိုက်ပါနော်၊ ဖြူကို လုပ်သလိုလေ သေသေချာချာလေး လုပ်ပေးလိုက်ပါကိုရာ နော်” ဆိုပြီး ကျွန်မကို ကိုကို ချွဲတော့ ကိုက ဟင်း ကနဲ သက်ပြင်းချပြီး ဖြူကတော့ အတတ်ဆန်းပြီကွာ တဲ့၊ မတတ်သာလို့ လက်လျှော့လိုက်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလာတယ်၊ ဟွန်း မသိရင် ခက်မယ်၊ သူလား မလုပ်ချင်ဘဲ နေမှာ တခါတခါ သူ့မျက်လုံးက မညိုမီ ရင်နဲ့ တင်မှာ ကပ်ကပ်နေတာ မသိတာလိုက်လို့၊ အခု မှ လုပ်ချင်သလိုလို မလုပ်ချင်သလိုလို နဲ့ မူယာမာယာ လာလုပ်နေတယ်၊ ယောက်ကျားတွေ အကြောင်း မသိတာ မှတ်လို့၊ ဟို ကိုတင်မောင်လဲ ဒီလိုဘဲ၊ အလစ်မှာ ကျွန်မကို ခိုးခိုးကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို။ တွေ့မယ် အဲဒီ မိန်းမတွေ ကို မချစ်တတ်တဲ့သူ။ တွေ့မှ ချစ်တတ်လား မချစ်တတ်လား စမ်းကြည့်လိုက်အုံးမယ် ဆိုပြီး စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မညိုမီကိုလဲ စည်းရုံးရသေးတယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ ချက်ပြုတ်ရင်း စကားစမိဟန်နဲ့ သူနဲ့ သူ့ယောက်ကျား အကြောင်း မေးရတယ်။

“မညိုမီ ဟိုနေ့က ပြောတာတကယ်လား” ဆိုပြီး ကျွန်မစကားစလိုက်တော့ သူက ဘာပြောတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ဟန်မတူ

“ဟိုလေ ဟိုတနေ့က မညိုမီပြောတာလေ ကိုတင်မောင် အကြောင်း”

“ဘာများလဲ ဖြူရယ်”

“ဟိုလေ ကိုတင်မောင် မညိုမီကို မချစ်တော့ဘူးဆိုတာလေ”

“အော် ဒါလား မချစ်တော့ဘူးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ညိုမီပြောတာက မလုပ်တော့တာကို ပြောတာ၊

တခါတခါ တပတ်လောက်မှ တခါ အနိုင်နိုင်ရယ်”

“ဟင် တကယ်လား မညိုမိ၊ မညိုမိက ဒီလောက်လှတာ၊ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေးဟာကို” ကျွန်မက အံ့သြသင့်ဟန်နဲ့ ပြောတော့

“မထင်နဲ့၊ ဖြူရယ် ဒီက သူလုပ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး ညည တကိုယ်လုံး ချွတ်အိပ်တာတောင် တခါတခါ သူက လှုတ်တောင်မလှုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မညိုမိကို သူ့ကို မဆွပေးဘူးလား”

“ဆွတာပေါ့၊ တခါတခါ ဆွပေမဲ့လဲ သူ့ဟာက ထောင်မလာပါဘူး၊ တခါတခါ ထောင်လာပြန်တော့လဲ သူလုပ်ချင် ထထက်ပြီး တက်လုပ်ပါလေရော၊ လူကို နူးမယ် နှပ်မယ် မရှိပါဘူး။ ဒီက ဖီလင်တက်မယ် ကြိကာရီသေး သူက ပြီးပြီ၊ ဟိုးယူခါစများနဲ့တော့ ကွာပါ၊ ဒါနဲ့ နင့် ကိုထင်အောင်ကြီးကရော ဘယ်လိုလဲ၊ နင်တို့က ခုမှ ချစ်ခါစဆိုတော့ . . . ” သူ့စကားက ဒီတင်ရပ်သွားတယ်

“အင်း ကိုထင်အောင်ကြီးကတော့ နားလည်ပါတယ် မညိုမိရယ်၊ ဖြူ့ကို အမြဲ စိတ်ပါအောင် လုပ်ပြီးမှ သူက ကောင်းကောင်းလုပ်တာ၊ နောက်ပြီး သူ့စိတ်ပါအောင် လုပ်တာကလဲ ကြောက်စရာ သိလား၊ လူတကိုယ်လုံး ကို နမ်းတာ၊ ဟိုဟာတောင် မရှောင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒါကြောင့် သူ့ကို စွဲနေတာ သိလား” ဆိုပြီး တိုးတိုးနဲ့ မညိုမိကို စိတ်ပါအောင် ဆွပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အကွက်ထဲ တန်းဝင်တာဘဲ

“ဟုတ်လား၊ တကယ်လား၊ ညိုမိက အဲဒါမျိုး ခံကြည့်ချင်တာ၊ ကိုတင်မောင်တို့များ ဒါမျိုးဘယ်တော့မှ လုပ်တယ်မရှိဘူး၊ ပြောကို မပြောချင်ပါဘူး”

“ဟင် တကယ် မညိုမိ ခံချင်တာလား၊ ခံချင်ရင် ကိုထင်အောင် ကို အဲလိုမျိုး လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ” ဆိုပြီး ကျွန်မ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောတော့ သူက နောက်နေတယ် ထင်လားမသိ။

“အေး ကောင်းသားဘဲ” ဆိုပြီး သူကလဲ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လား မညိုမိ၊ တကယ် မညိုမိ ခံချင်ရင် ဖြူ ကိုထင်အောင်ကို မေးကြည့်လိုက်မယ်လေ”

“အမလေးလေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဖြူရယ်၊ တော်ကြာ ကိုထင်အောင် ငါ့ကို အထင်သေးနေပါအုံးမယ်”

“မသေးပါဘူး မညိုမိကလဲ၊ ဟိုတလောကတောင် ကိုထင်အောင်ပြောသေးတယ် မညိုမိကို သနားပါတယ်ဆိုပြီး၊ ဖြူက သူ့ကို ခွင့်ပြုပါတယ်၊ မညိုမိကလဲ လက်ခံပါတယ်ပြောလိုက်တော့ သူလား က ပြီးတော့တောင် လုပ်အုံးမှာ၊ မညိုမိ မသိဘူးလား ယောက်ကျားတွေ အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ တခုရှိတာက ဒီအကြောင်း ကိုတင်မောင်ကို သွားမပြောဘို့ဘဲ” ကျွန်မက စည်းရုံးတော့

“ဟဲ့ ပြောလိုဖြစ်မလား၊ ဒါပေမဲ့ ငါကြောက်ပါတယ်ဟယ်၊ မကောင်းပါဘူး”

“မကောင်းဘူး လုပ်မနေနဲ့ မညိုမိ၊ ဒါ မညိုမိ အပြစ်မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး သူ့ကို အားပေးတော့မှ

“ဟဲ့ ကိုတင်မောင်က အိမ်မှာ အမြဲရှိတာဟဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဆိုတော့

ဟုတ်သား၊ ကိုတင်မောင်ကို ဘယ်လို ပထုပ်ရမလဲ မသိ၊ ကျွန်မ ခေါင်းနဲ့နဲ့ စားသွားတယ်။

နှစ်ယောက်သား အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ခဏစကားပြတ်သွားပြီး ကျွန်မ ခေါင်းထဲ အကြိတခု လက်ကနဲ့ ရလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ မညိုမိ ဒီလိုလုပ်” ဆိုပြီး မညိုမိကို ကျွန်မ အကြံအစည် ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မစကားဆုံးတော့ မညိုမိက

“အင်း ကောင်းသားဘဲ” တဲ့၊ နှစ်ယောက်သား တယောက်ကို တယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြတယ်။

ကိုနဲ့ ကိုတင်မောင်က အိမ်ရှေ့မှာ ရစ်တလုံးနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ မညိုမိက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟင်းချက်ရင်း တိုးတိုး တိုးတိုး၊

“ဖြစ်ပါ့မလား ဖြူရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် မညိုမိကလဲ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကို့ကို မှာထားပြီးသား သူက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဘဲ သောက်မှာပါ၊ ကိုတင်မောင် ကို များများတိုက်ဘို့၊ တော်ကြာ သူ့မူးပြီး လဲသွားရင် ပြီးပြီဘဲ၊ သွား သွား အိမ်ရှေ့မှာ သွားကြည့်လိုက်အုံး” ဆိုတော့ မညိုမိက အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မလဲ အနောက်က လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကိုတင်မောင် တော်တော် ခရီးရောက်နေပြီ ထင်တာဘဲ၊ သူ့မိန်းမကို စကားပြောနေလိုက်တာများ လျှာလေး အာလေးနဲ့။

“မောင် ထမင်းစားတော့မလား” ဆိုပြီး မညိုမိက သူ့ယောက်ကျားကိုမေးတော့

“မစားသေးပါဘူး၊ မိန်းမရာ၊ ဒါလေး ကုန်အောင် ချလိုက်အုံးမယ်၊ မသောက်ရတာ ကြာပြီကွ၊ ခုမှ ကြိုတုန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး သောက်ပါရစေအုံး၊ ဟေ့ကောင် ချလေကွာ မင်းက ငါ့ချည်းဘဲ ထည့်ပေးနေတယ်၊ မင်းလဲ သောက်လေကွာ” တဲ့ ကိုတင်မောင်က လူက မူးသားမူးနေတာ သိတော့ သိသား။

ဒီလိုဘဲ ကိုတင်မောင်က၊ မသောက်ရင်လဲ လုံးဝမသောက်၊ သောက်ရင်လဲ သူများထက် ပိုရမှာ၊ မထိန်းနိုင် မသိန်းနိုင် အမှောက်၊ ဒါက သူ့ဝသီ။

“အေးပါကွ၊ ချ ချ ဆိုပြီး ပုလင်းထဲက အရက်ကို ကိုတင်မောင် ခွက်ထဲ လှမ်းထည့်ရင်း သူ့ခွက်ထဲကိုလဲ နဲနဲ ထည့်လိုက်တယ်”

ကျွန်မက

“ကို အများကြီး မသောက်နဲ့နော်” လို့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ လှမ်းမှာရတယ်။ ယောက်ကျားတွေများ ယုံရတာ မဟုတ်။ နဲနဲ နဲနဲ အရှိန်သတ်လို့ မရဘဲ နှစ်ယောက်လုံး လွန်သွားရင် ဒုက္ခ။

“အင်းပါ ဖြူရ ကို အများကြီး မသောက်ပါဘူး၊ ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ဖြူက အများကြီးမသောက်ရဘူးတဲ့ တွေ့လား မင်းချ” ဆိုပြီး ကိုတင်မောင် ခွက်ထဲ ထပ်ထည့်ပေးပြန်တယ်။

“မင်းကွာ မယူရသေးဘူး ခုထဲက မိန်းမစကား နားထောင်နေပြန်ပြီ၊ ငါ့မိန်းမဆို ငါဘယ်လောက်သောက်သောက်မပြောဘူး၊ တွေ့လား” ဆိုတော့

“ပြောမရလို့ တော်ရေ ပြောမရလို့” ဆိုပြီး မညိုမီက သူ့ယောက်ကျားကို ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒါကို အဟုတ်ကြီး မှတ်ပြီး ကိုတင်မောင်က တဟားဟား ရယ်လို့။

သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကိုတင်မောင်တယောက် စကားမပြောနိုင်တော့၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး လူက မသိတော့။ ဒီတော့

“သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဒီမှာ ထားထားလို့ မဖြစ်ဘူး အိပ်ခန်းထဲ တွဲပို့ပေးပါအုံး” ဆိုပြီး ကျွန်မက ပြောတော့ ကိုက ကိုတင်မောင်ကို သူ့အခန်းထဲက အိပ်ယာပေါ် တွဲပို့ပေးတယ်။ မညိုမီက တဖက်က ဝင်ကူတယ်။ ကိုတင်မောင်ကို အိပ်ယာပေါ် ချပြီး ကျွန်မက ကို့ကို

“သွား သွား ကို ဟိုအခန်းထဲ စောင့်နေ” ဆိုပြီး ကျွန်မက ကို့ကို ကျွန်မတို့ အမြဲ ချစ်တင်းနှီးနှောနေကျ အခန်းက စောင့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကို ထွက်သွားတော့

“သွားလေ မညိုမီ လိုက်သွားလေ” ဆိုပြီး မညိုမီကိုပါ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မညိုမီ လှမ်းထွက်သွားတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ချောင်းကြည့်ဘို့ အပေါက်လိုက်ရှာတယ်။ အိပ်ယာပေါ်မှာကတော့ ကိုတင်မောင် ပက်လက်ကြီး မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတော့၊ ကိုတို့ ဝင်သွားတဲ့ အခန်းက သူတို့ကုတင်ဘေးက အခန်းဆိုတော့ မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့

ကိုတင်မောင်ကို ခွကျော်ပြီး နံရံ တလျှောက် ချောင်းကြည့်ဘို့ အပေါက် လိုက်ရှာရတယ်။ ဟောတွေ့ပြီ သစ်သား ရှာထိုးပျဉ်နဲ့ ကာထားတဲ့ နံရံ မှိုလို့လားမသိ အပေါက်က ရှာရတာ သိပ်မခဲယဉ်း၊ ကျွန်မချောင်းကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာဘဲ ကိုက တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ မညိုမီဆီ လျှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

တခါမှ ဒီလို မချောင်းဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုယ်ကြည့်နေတဲ့သူက ကိုယ့်ချစ်သူ အရင်းခေါက်ခေါက်၊ ထူးဆန်းတာက စိတ်ထဲမှာ မနာလိုမှု မဖြစ်၊ စိတ်ထဲ တကယ်မြင်ချင်တာက မညိုမီ တယောက် စည်းစိမ်အရသာကို ကျွန်မ ခံရသလို

အရသာရှိရှိလေး ခံစားနေရတာကို မြင်ချင်တာ၊ ကိုက မညိုမီကို အမှန်တကယ် ကျွန်မကို လုပ်သလိုမှ လုပ်ပါ့မလားမသိ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိ၊ စိတ်ထဲမှာ မညိုမီကို အဲဒီစည်းစိမ် အပြည့်အဝ ခံစားစေချင်နေတာအရမ်း

မြင်ချင်နေတယ်။ ဟော ကိုက မညိုမီကို လက်အသာဆွဲပြီး အိပ်ယာပေါ် ခေါ်လာတယ်။ ကုတင်မရှိပေမဲ့ အရင်ကလို ဖျာတချပ်နဲ့ ခေါင်းအုံးတလုံး မဟုတ်တော့၊ မွေ့ယာနဲ့ ဘာနဲ့၊ မညိုမီ စေတနာလိုဘဲ ပြောရမလား၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီ

အခန်းမှာ ချိန်းချိန်းတွေ့နေပြီး တပတ်လောက် အကြာမှာ မညိုမီက မွေ့ယာတခု ခင်းထားပေးတယ်။ ခု ဒီမွေ့ယာက သူ့အတွက်လဲ အသုံးဝင်နေပြီပေါ့။

ကိုက မညိုမီကို မွေ့ယာဆီ ဆွဲခေါ်လာပြီး မွေ့ယာဘေးရောက်တော့ ချက်ချင်း မအိပ်ချသေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျှက် မညိုမီ အကျီကျယ်သီးကို တလုံးချင်း ဖြုတ်နေတယ်။ မညိုမီက ဘလောက် ရှေ့ကွဲ အကျီဝတ်ထားတာဆိုတော့ ကိုက

အောက်ဆုံး အလုံးက စဖြုတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မညိုမီက ခေါင်းကြီး ငုံ့ရင်း ကျယ်သီးဖြုတ်နေတဲ့ ကိုလက်ကို လှမ်းကိုင်ထားတယ်။ တလုံးပြီးတလုံး ဖြုတ်လာတာ နောက်ဆုံးအပေါ်ဆုံး အလုံးလဲ ဖြုတ်ပြီးရော

ရင်ဘတ်က ဟသွားတယ်။ အကျီအောက်မှာ ဖေါင်းကြွနေတဲ့ ရင်သားကို တင်းတင်း စီးနှောင်ထားတဲ့ ဘရာစီယာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝိုး . . မညိုမီ ရင်သားက တော်တော်လေးကို ထွားတာဘဲ၊ ကျွန်မထက် ၂ ဆလောက်ကြီးလား

လို့တောင် ထင်ရတယ်။ အင်းပေါ့လေ ကျွန်မက လူကောင်က သိပ်မထွားတော့ ရင်သားလဲ အဲလောက် ဘယ်ထွားပါ့မလဲ။

ကိုက ဟသွားတဲ့ အကျီကို အသာ လျှောချလိုက်တယ်။ ဖုတ်ဆို အကျီက ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကိုလက်နှစ်ဘက်က မညိုမီ လက်မောင်းအောက်က လျှိုပြီး နောက်က ဘရာစီယာ ချိတ်ကို လှမ်းဖြုတ်တယ်

ထင်တာဘဲ။ လက်နှစ်ဘက်က လက်မောင်းအောက်ကနေ မညိုမီ နောက်ကျောကို လှမ်းဖက်လိုက်သလို ဖက်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘရာစီယာ အစ ၂ ဘက် ကျလာတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘရာစီယာက

ကျွတ်ကျ မသွား၊ ဘယ်ကျွတ်ကျမလဲ၊ ပုခုံးကြိုးနဲ့ ကိုယ်မှာ ချိတ်နေတာကိုး၊ ချိတ်ပြုတ်သွားတော့ ကိုက မညိုမီ ကို တင်းတင်း ဆွဲဖက်လိုက်သလိုဘဲ မညိုမီ ကိုယ်ကော့ပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကိုက မညိုမီ ကိုယ်လေးကို ထိန်းပြီး အိပ်ယာပေါ် လှဲချလိုက်တယ်။ ကို.ကိုယ်က မညိုမီပေါ်မှာ၊ လဲကျသွားချင်းချင်းဘဲ ကိုယ်က မညိုမီ လည်တိုင်လေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ လျှောက်ပွတ်နေတယ်။ ကျွန်မဆို ကို အဲလိုလုပ်ရင် စိတ်ထဲ ယားကျိကျိနဲ့ ကို.ကို အတင်း ဖက်ပြီး ပါးစပ်က တဟိဟိ တအိအိနဲ့ ဖြစ်နေကျ၊ ဟော မညိုမီလဲ အတူတူ၊ လက်နှစ်ဘက်က ကို.လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေး မော့လာတယ်။ နံရံ ခြားထားတာဆိုတော့ ပါးစပ်က ဘယ်လို အသံထွက်လဲ ပီပီသသ မကြား၊ ထွက်တော့ထွက်မှာပါဘဲ။ မော့ထားတဲ့ ခေါင်းက ပါးစပ်က ဟနေသလိုလို၊ ဟော ကို.ခေါင်းက လည်တိုင်ကနေ ရင်ညွန့်ဆီ ရောက်သွားပြီ ချိတ်ပြုတ်နေတဲ့ ဘရာစီယာက မညိုမီ ကိုယ်မှာ ရှုတ်နေသလိုဘဲ။ ကိုကလဲ ဘရာစီယာကို ဆွဲဖယ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲကတောင် အားမလို အားမရ ပြောမိသေးတယ်။ ကို.နှုတ်ခမ်းက ရင်ညွန့်တဝိုက်မှာ လျှောက်ပြေးနေရင်း လက်တဖက်က တင်းနေတဲ့ နို့အုံတဖက်ကို လှမ်းဆုတ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရတယ်။ အိုး မညိုမီ ရင်သား အတော်ထွားတာဘဲ လှမ်းအုပ်လိုက်တဲ့ ကို.လက်ဝါးနဲ့တောင်မဆန့်၊ ရင်သားကို အထက်အောက် ပွတ်ကစားရင်း ကိုက ဘရာစီယာကို ဆွဲဖယ်တယ်။ မညိုမီက လက်နှစ်ဘက် မြှောက်ပေးတော့ ဘရာစီယာက ကိုယ်က ကွာသွားတယ်။ ကိုက လက်ထဲက ဘရာစီယာကို အိပ်ယာဘေးချရင်း နှုတ်ခမ်းက နောက် နို့တဖက်က နို့သီးလေးကို ငုံးလိုက်တယ်။ မညိုမီ ကိုယ်ကော့လာသလိုဘဲ။ လက်တဖက်က နောက်နို့တဖက်ကို အထက်အောက် လက်ဝါးနဲ့ ပွတ်ကစားရင်း တဖက်ကလဲ နို့သီးလေးကို အားရပါးရ စို့နေသလိုဘဲ။ ဟုတ်တယ် ကို အဲလို အမြဲ ကျွန်မကို လုပ်တာ။ ကိုက တဖက်ကို အားရပါးရ စို့လိုက်။ ပြီးတော့ နောက်တဖက်ကို ပြောင်းစို့လိုက်နဲ့ လက်နှစ်ဘက်က မညိုမီ ကို ကျောအောက်က သိုင်းဖက်ပြီး ကော့တက်နေတဲ့ ရင်သားအစုံကို အားရပါးရကြီး စို့နေလေရဲ့။ မညိုမီ လက်နှစ်ဘက်က သူ့အုံးထားတဲ့ ခေါင်းအုံး အနားစ တဖက်ကို တချက်ကို တင်းတင်းကြီး ဆုတ်ပြီး ကိုလုပ်သမျှ ကော့ကော့ ခံနေလေရဲ့။ ဟော ကို.ခေါင်းက နို့အုံကနေ ရင်ညွန့်ဆီ ဆင်းသွားပြီ။ လူက လျှောဆင်းလိုက်တော့ ကျောကို သိုင်းဖက်ထားတဲ့ လက်ပါအောက်ကို လျှောဆင်းပြီး ခါးကို တင်းတင်းဆွဲဖက်ပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက ရင်ညွန့်သာမက ဘိုက်သားလေးအထိ အထက်အောက် အပြန်အလှန် ပွတ်ကစားနေတော့တာပါဘဲ။ တခါတခါများ နို့အုံထိ ပြန်တက်သွားပြီး နို့သီးလေး ငုံ့ခဲလိုက်။ အောက်ပြန်ဆင်းလာလိုက်နဲ့ မညိုမီ တကိုယ်လုံး သူ့အနမ်းနဲ့ အစွမ်းပြနေလေရဲ့။ တော်တော်လေးကြာကြာ အစွမ်းပြလိုက်ပြီတော့ ကိုက မညိုမီကိုယ်ပေါ်ကနေ ဘေး ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း ထမိစကို အသာဖြေပြီး ဆွဲချလိုက်တယ်။ မညိုမီက ဖင်လေးကို ကော့ပေးတော့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဘဲ ထမိစ ခြေထောက်ကနေ လျှောက်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်က အတွင်းခံ ဘောင်းဘီလေးက ကျန်နေလေရဲ့။ မညိုမီတို့များ ခံရတော့မယ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ အဲဒီဘောင်းဘီက ဘာလို့များ ဝတ်ထားသေးရမှန်း မသိပါဘူး။ ကိုက အဲဒီဘောင်းဘီပါ တခါတည်း ဖြေးဖြေး ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ မညိုမီက ဖင်လေးကော့ပေးပြန်တော့ ဘောင်းဘီက ခြေထောက်အောက်က ထွက်သွားပြန်တာပေါ့။

ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်သွားတဲ့ မညိုမီကို ကျွန်မ ဒီဘက်ခန်း ကုတင်ပေါ်က ကြည့်လိုက်တော့ ပေါင်ကြားမှာ မဲနက်နေတဲ့ အမွေးတွေ ဖုံးနေတဲ့ အရာရယ် ဘိုက်သား ခပ်စူစူလေးရယ် ကို မလွတ်တန်း စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကို.ကို ပါ သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတော့တာပါဘဲ။ ကိုက ဒူးထောက်ရက်နဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို သူ့ဟာသူ ဆွဲချွတ်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လုံချည်ကိုပါ တခါတည်း ဖြေချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မညိုမီ ပေါင်တချောင်းကို သူ့ဘက် နဲ့နဲ့ ဆွဲကားပြီး နောက်တဖက်ကို လဲ အသာ ဟိုဘက်တွန်းလိုက်ရင်း သူ့ပေါင်ကြားထဲ အသာလှဲချလိုက်တယ်။ ကို အစွမ်းပြတော့မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မ ကြည့်ရင်းတောင် ရင်တွေပူပြီး ခုန်လာတယ်။ ကိုတင်မောင် အိပ်နေတဲ့ အသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုတင်မောင်က တရူးရူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မမျက်လုံးက သူတို့ဆီ ပြန်ရောက်သွားတယ်။

ကိုက မညိုမီ ပေါင်ကြားမှောက်ချလိုက်ရင်း သူ့လက်တဖက်နဲ့ အသာ အမွေးမဲမဲတွေ ဖုံးနေတဲ့ ပေါင်ကြားကို ပွတ်ကစားနေလေရဲ့။ ပွတ်ရင်းတန်းလမ်း သူ့လက်တဖက်က မညိုမီ ခြေထောက်တဖက်ကို ကားသထက် ကားသွားအောင် တွန်းတင်လိုက်တယ်။ ခြေထောက်တဖက်က ဘေးကို တော်တော်ကားသွားတော့ ကိုက သူ့မျက်နှာကို မညိုမီ ပေါင်ကြားမှာ အပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကို ဘာလုပ်လိုက်တယ်မသိ၊ အစေ့လေးကိုဘဲ စုတ်လိုက်တာလား၊ အပေါက်လေးကိုဘဲ လျှာနဲ့ထိုးပြီး ကလိလိုက်တာလားမသိ၊ မညိုမီ အိပ်နေရာက နေ အောက်ပိုင်းက ကော့တက်လာတယ်။ ခေါင်းကြီးမော့ပြီး ပါးစပ်ကြီး ဟလို၊ လက်နှစ်ဘက်က အိပ်ယာစကို

တင်းတင်းကြီးဆိုလို့၊ ဟုတ်ပြီ မညိုမိတယောက် ကျွန်မ ခံရသလို အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံနေရပြီ။ အဲလို မညိုမိ တယောက် လွန်လွန်လူးအောင် ခံနေရတာ မြင်တော့မှ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပဟဲ့ ဆိုပြီး စိတ်က ကြေနှပ်သွားတယ်။ မညိုမိတယောက်ဘယ်လောက်ကောင်းနေတယ်မသိ။ ဖင်ကကြွလာလိုက် ကိုယ်က ဘယ်ညာ ရမ်းလိုက် လက်နှစ်ဘက် နဲ့ ကြွတက်လာတဲ့ သူ့ခြေထောက် ကို ဖမ်း ဆွဲပြီး ကော့ပေးလိုက်နဲ့။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မပါ အရည်တွေ တစ်မိမိထွက်လာသလိုဘဲ။

ဒါနဲ့ အနောက်မှာ အိပ်နေတဲ့ ကိုတင်မောင် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူက လောကကြီးကို အဆက်ပြတ်ပြီး လူမှန်း သူမှန်းမသိ၊ ဟွန်း ဘာမှ အားကိုးလို့ မရဘူး။ တွေ့မယ် ဒင်းတော့လား အခွင့်အရေးရလို့ကတော့ ဆိုပြီး စိတ်ထဲ ကြိမ်းဝါးရင်း မျက်နှာက နံရံက အပေါက်ဆီ ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ကို မညိုမိကို လုပ်သမျှ အားလုံး မလွတ်တမ်း ချောင်းကြည့်ရင်း သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပန်းတိုင်ရောက်ပြီး မောပန်း ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ကျွန်မလဲ အသာအယာ သူတို့အခန်းက ထွက်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ရတာ ကျွန်မပေါင်ကြားက ချွဲကျို ချွဲကျိုနဲ့၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ ၂ ယောက်ချက်ပြုတ်ထားတာကို မစားဖြစ်တာက ကိုတင်မောင်နဲ့ ကျွန်မ ကို နဲ့ မညိုမိက ထမင်းထစားပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင် စခန်းသွားလိုက်တာ မနက် ၃ နာရီလောက်မှ သူ့အခန်း သူပြန်သွားတယ် ဆိုဘဲ။ မနက်ကျတော့ ကိုတင်မောင်ကို ကိုထင်အောင်လဲ မှူးပြီး အိမ်ပြန်တော့ဘဲ အိမ်မှာဘဲ အိပ်လိုက်တယ်တဲ့။

“အဲဒီလိုဘဲ မောင်ဇော်ရေ၊ မမလဲ ဘာရောဂါလဲ မသိဘူး၊ ခင်မင်မိရင် သနားစိတ် ဝင်ဝင်လာပြီး အဲဒီကိစ္စ ကူကူ ညီမိတယ်၊ ကိုကိုယ်ကိုလဲ မကောင်းမှန်း သိပေမဲ့ စိတ်က သူ့အလိုလို အလိုလိုမိသွားတော့ အခက်သားလား၊ အဲဒါကြောင့် မမ ယောက်ကျားလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေချင်တာ၊ ခုလဲ မညိုမိ ကို မမက မမကောင်းသလို ကောင်းချင်အောင် ကူညီပေးပြီး သူ့ယောက်ကျားကိုပါ ကိုထင်အောင်လို လုပ်တတ်အောင် မမက ပြပေးချင်တာ၊ မမဖြစ်ချင်တာက သူတို့လင်မယားကိုလဲ မမတို့ စုံတွဲလို တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်စေချင်တာ၊ မမလဲ မသိတော့ပါဘူး မောင်ဇော်ရယ် ရူးနေပြီလား မသိဘူး” သူ့ဇတ်လမ်းဆုံးတော့ မမက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ညီးညီးလေး ပြောပြီး တင်းတင်းဖက်ထားတယ်။

“ဒါဆို မမဖြူက ကိုတင်မောင် နဲ့လဲ ဖြစ်သေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ကျွန်တော်က မေးတော့

“ဖြစ်ရတာပေါ့ မောင်ဇော်ရယ်၊ မမက ဖြစ်ချင်တာကိုး” ဆိုတော့

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ဖြစ်လဲ ပြောပြပါအုံး”

“မနက်ဖြန်မှ ပြောမယ်ကွာ၊ ခုတော့ မိုးချုပ်ပြီ အိပ်စို့၊ မနက်ဖြန်ဆို မမရာသီလာတာလဲ ပြီးပြီ”

“ဟင် ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လဲ မနက်ဖြန် ပြန်လုပ်လို့ ရပြီပေါ့ ဟုတ်လား မမဖြူ”

“ဟင်း ကောင်လေး ဒါဘဲ စဉ်းစားနေ၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ မခိုင်ရော ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုလဲ”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး မမရာ၊ မခိုင်က ခုထိ ခလေး၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိဘူး”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ မောင်ဇော်ရေ၊ မင်းက သူ့ကို တဖြေးဖြေးစည်းရုံးပြီး သင်ပေးလိုက်ရင် မမပြန်သွားလဲ မင်းအတွက် မငတ်တော့ဘူးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟီး ဟီး မမဖြူကလဲ” ကျွန်တော်က မမဖြူ ပြောပုံကို သဘောကျ သွားတယ်။

“ဘာ မမကလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ မမ တကယ်ပြောတာ၊ မင်း စမ်းကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက် ရင်းနှီးနေတဲ့ဟာကို”

“ဘယ်လိုစမ်းရမှာလဲ၊ ခုလို သွားကိုင်လို့ကတော့ ရမယ်မထင်ဘူး” ဆိုပြီး မမနို့ကို လှမ်းကိုင်ပြလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ရမလား” ဆိုပြီး သူ့နို့လှမ်းကိုင်တဲ့ လက်ကို ဆွဲဆိတ်တယ်၊ ပြီးတော့

“အစက ပါးစပ်နဲ့ ပြောပြီး ရိုးစားလေး ဘာလေး ဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ပေါ့ မောင်ဇော်ရယ်၊ သူက ဘာမှ နားမလည်ဘူး ဆိုပေမဲ့ မင်း ကမထိတထိလေး ရိုသဲ့သဲ့ လုပ်ရင် မိန်းခလေးဘဲ မသိဘဲ နေမလား” ဆိုပြီး ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ပြောရင်း သင်ပေးတယ်။

အင်း ဟုတ်သား၊ စကြည့်အုံးမှ၊ မမပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး၊ အင်း ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာ မပြ နည်းလမ်း မကျတဲ့ အနဲဆုံး သင်ဆရာ မရှိတောင် မြင်ဆရာလေးတော့ လိုသေးတာဘဲ။ စိတ်ထဲက နဲနဲ အတွေးပေါက်သွားတယ်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် သဘောပေါက်သွားတော့

“ဒါကြောင့် မမဖြူကို ချစ်တာ” လို့ဆိုရင်း တင်းတင်းဖက်လိုက်တယ်။ မမဖြူက ကျွန်တော် ဘာတွေးမိလဲ သိမှသိပါ့မလားမသိ၊ သိမှာပါ သူက ဆရာဘဲ ကျွန်တော့်အတွက်။

ဟိုနေ့က ကိစ္စ ပြီးသွားကတည်းက သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွဲမိသွားတယ်။ အရင်ကလဲ တွဲတော့ တွဲပေမဲ့

ခုလို မုန့်စားဆင်းချိန် တချိန်လုံး အတူတူ မဟုတ်။ အရင်ကဆို ပြောစရာ ရှိတာပြောပြီး သူတို့ဟာ သူတို့၊ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်၊ ခု သူတို့က အိမ်က ယူလာတဲ့ ထမင်းစားတာတောင် သူတို့နဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ အတူတူစားဘို့ ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ မတူလို့ဖြစ်မလား ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့် အကြံနဲ့ ကျွန်တော်၊ သူတို့လဲ အင်း၊ ကျွန်တော် မသိ၊ သူတို့ အကြံနဲ့ သူတို့ ဘဲ ဖြစ်ပါစေဗျာ။ အိမ်စာလုပ်ရင်း မမဖြူ ရေချိုးအပြီးကို စောင့်နေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဖားသားကြီးက သူ့ဆိုင်က စာရင်းတွေ ရေးမှတ်နေလေရဲ့။ မားသားကြီးကတော့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ဖွာရင်း မနေ့က ရထားတဲ့ ရွှေသွေး ကို ဖတ်နေတယ်။ ဟော မကြာပါဘူး မမဖြူ ရေချိုးပြီး အပေါ်တက်သွားတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ကောက်သိမ်းပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အိမ်စာပြီးပြီ အပေါ် တက်တော့မယ် ဆိုပြီး အပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။ ဖိုးဖိုးကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပုတီးစိတ်တုန်း။ ကျွန်တော်လဲ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ မမဖြူက သနပ်ခါး လိမ်းတုန်း၊ ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ရင်း လှုတ်လှုတ်လှုတ်လှုတ်နဲ့ သနပ်ခါး သွေးနေလေရဲ့။ ကျွန်တော် အခန်းတခါးကိုပိတ် ကန့်လန့်ထိုးလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင် သနပ်ခါးသွေးနေတဲ့ မမဖြူ ပေါင်ပေါ် ပက်လက်အိပ်ချလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော် မမ သနပ်ခါး လိမ်းအုံးမယ်လေကွာ”

“လိမ်းပေါ့” လို့ဆိုရင်း မမဖြူ ပေါင်ပေါ် အိပ်ရင်း မမဖြူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ ရင်လျားထားတဲ့ မမဖြူက ခါးလေးကိုင်းပြီး လှုတ်လှုတ်လှုတ်လှုတ်နဲ့ သနပ်ခါးသွေးနေတယ်ဆိုတော့ သူ့ပေါင်ပေါ်က ကျွန်တော့် ခေါင်းကလဲ လှုတ်လှုတ်လှုတ်လှုတ်နဲ့ ဒီတော့ လျားထားတဲ့ ရင်က ထမီကို လက်နဲ့ အသာ ဆွဲချလိုက်တော့ ထမီက ခါးထိပြေကျလာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ပေါင်ပေါ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းနဲ့ အပြိုင် စည်းချက်ညီညီ လေး လှုတ်နေတဲ့ အရာ လေး နှစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်ဘဲ ကောင်းသေး။ မမဖြူက သဘောကျပြီး သနပ်ခါးသွေးတာ ရပ်ပြီး ပြေကျလာတဲ့ သူ့ထမီစနဲ့ ကျွန်တော့် မျက်နှာ ကို လှမ်းအုပ်တယ်။ ကျွန်တော် က ဖယ်ပြီး အဲဒီ လှုတ်လှုတ်လှုတ်လှုတ် လေးကို ငြိမ်အောင် လက် နှစ်ဘက်နဲ့ လှမ်းထိမ်းလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော် မမ သနပ်ခါးလိမ်းအုံးမယ်လေကွာ” အဲဒီစကားကိုဘဲ မမက လှမ်းပြောတော့၊ ကျွန်တော်ကလဲ

“လိမ်ပေါ့၊ ဒီမှာ လှုတ်နေလို့ ထိမ်းထားပေးတာ” ဆိုပြီးကျွန်တော်က ဆင်ခြေပေးလိုက်တယ်။

“မောင်ဇော်နော်” တဲ့ ဆိုရင်း သနပ်ခါး စလိမ်းတယ်။ မမ သနပ်ခါးလိမ်းနေတာ ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က

“မမဖြူ ကို ကျွန်တော် လိမ်းပေးချင်တယ်” လို့ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တော့

“အင်း ရင်ဘတ်နဲ့ ကျောကို လိမ်းပေးလေ” တဲ့၊ ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်း ထလိုက်ပြီး မမဖြူ ပေါင်ပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခွထိုင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မမဖြူကို ပါးကွက်လေး လုပ်ပေးမယ်” ဆိုရင်း ကိုယ်ကို နောက်လှည့်လို့ ကျောက်ပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးကို လက်ညှိုးနဲ့ သပ်ယူလိုက်ပြီး မမဖြူ ပါးပြင်ပေါ် အသာ ပွတ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တဖက်။

“ကြည့် မမ ညီလား” ဆိုတော့ မမဖြူက ကိုယ်ကို ဘေးစောင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို ထောင်ထားတဲ့ မုန့်မှာ ကြည့်တယ်။

“အင်း ညီတယ် မောင်ဇော်က တော်သားဘဲ” တဲ့၊ ပြီးတော့ တဆက်တည်း လည်ပင်းလဲ လိမ်းပေးအုံးလေ ဆိုတော့ သနပ်ခါးကို လက်ဝါးနဲ့ လှမ်းကော်ပြီး သူ့လည်တိုင်တလျောက်နဲ့ ဂုတ်ပိုးကိုပါ ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးကို လှည့်ကော်လိုက် မမဖြူ ကိုယ်လုံးလေးကို လျှောက်ပွတ်လိုက် နဲ့ပေါ့။ ဘာပြောကောင်းမလဲ အောက်က လီးကလဲ တောင်ပြီး မမဖြူ ဘိုက်ကို ထောက်လို့၊ မမဖြူက သူ့ပေါင်ပေါ် ခွထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့် လုံချည်ကို အောက်က ဆွဲလှန်ပြီး သူ့ဘိုက်ကို ထောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့် လီးကို လာကိုင်တယ်။ ကိုင်ကြည့်ရင်း

“မောင်ဇော် လာ ဒီလိုလုပ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် လုံချည်ကို ခေါင်းကနေ မမဖြူကဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက နောက်ကို ဆုတ်ပြီး ပေါင်ကားလိုက်တော့ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်မိသွားတယ်။ သူက အသာထရပ်ပြီး ထမီကို ကွင်းလုံ ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းက ကျွန်တော့် ခြေထောက်ပေါ် ခွတင်ရင်း သူက ရှေ့ကို တိုးလာတော့ သူ့အဖုတ်က ကျွန်တော့် လီးနဲ့ ကပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လီးက အပေါ်ကို ထောင်နေတော့ အပေါက်နဲ့ မတည့်။ ဒါကို မမဖြူက ကျွန်တော့် လီးကို အသာကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို အသာကြွလို့ ညင်ညင်သာသာလေး သွင်းလိုက်တယ်။ ရှောရှောရှူ ဘဲ ကျွန်တော့်လီးက သူ့အဖုတ်ထဲ တမ်းဝင်သွားတယ်။ အိုး ကောင်းလိုက်တာ လေးရက်လောက်ရှိပြီ ဒီအရသာလေး ငတ်နေတာ ဆိုတော့ ကပ်နေတဲ့ မမဖြူ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းလေး လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ မမဖြူလဲ အားရပါးရ အဆုံးထိ ထိုင်ချလိုက်တော့ ကျွန်တော့် ဆီးစပ်နဲ့ သူ့ဆီးစပ်က ဂဟေဆက်ထားသလိုဘဲ အတင်းကပ်နေတာဘဲပေါ့။

အဆုံးထိဝင်ပြီး နေရာတကျ ဖြစ်သွားတော့ မမဖြူက

“မောင်ဇော် သနပ်ခါး လူးပေးမယ်ဆိုတဲ့”

“အင်း” ဆိုပြီး မမဖြူကို ဘဲ တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားမိတယ်။ ခုအခြေအနေက သနပ်ခါး လူးပေးတာထက် ပိုကောင်းသွားပြီဆိုတော့ သနပ်ခါးဘက် မလှည့်အားတော့။ မမဖြူက ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ်ကခွထိုင်ရင်း စောစောက သူ့သနပ်ခါး သွေးသလို သူ့တင်ပါးကို ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်မှာ သာသာလေး မွှေပေးနေတော့တာပါ။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို တင်းတင်းဖက်ရင်း အထဲက တထုတ်ထုတ်နဲ့ သူ့မွှေလိုက်တိုင်း သွားသွားထိတဲ့ အရသာလေးကို ဖိမိခံရင်း၊ စည်းချက်အတိုင်း ထိတော့မယ်ထင်တိုင်း ထိအောင် တင်ပါးကို ညှစ်ညှစ်ပြီး ကော့ကော့ပေးမိနေတော့တယ်။ မကြာပါဘူး နှစ်ယောက်စလုံး ငတ်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့် အရည်တွေ ပန်းအထွက်မှာ မမကလဲ ကျွန်တော့်ကို အတင်း ဖက်ပြီး အဆုံးထိ တအား ဖိထားတော့တာပါ။

“ဟီး ဒီလိုလုပ်လဲ ကောင်းတာဘဲနော် မမဖြူ”

“ဘာ ကောင်းတာလဲ။ ခုဘဲ ရေချိုးပြီးတယ် ဒီမှာ ပေကုန်ပြီ” ဆိုရင်း မတ်တပ်ရပ်ရင်း ပေါင်ကို ကားကာ သူ့အဖုတ်ကို ရေလဲ ထမိနဲ့ သုတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလဲ သုတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေလဲ ထမိကို တန်းမှာ သွားဖြန့်လှမ်းပြီး ညအိပ်ဝတ်တဲ့ ထမိနဲ့ လဲလိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အပေါ်ပိုင်းကိုလိ ညအိပ် ဝတ် ဘလောက်စံ လေး စွပ်ချလိုက်တယ်။

အိပ်ယာပေါ် နှစ်ယောက်စလုံး ရောက်တော့

“မမဖြူ ကိုတင်မောင်နဲ့ အကြောင်း ပြောပြမယ်ဆို”

“အေးပါ ပြောပြပါ့မယ်။ မင်းက သူများအကြောင်း တော်တော်သိချင်” ပြောရင်း မမဖြူက ပက်လက်လေး အိပ်နေရာက လက်နှစ်ဘက်ကို သူ့ခေါင်းအောက် သွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဇော်လမ်းကို စပြောတယ်။

“မောင်ဇော် မမပြောမယ်။ မောင်ဇော် ကြားဘူးလား။ လောကမှာ ခိုးစားတဲ့ အသီးက ပိုချိုတယ် ဆိုတာလေ။ အဲဒါ တယ်မှန်တာဘဲ။ ခု မမတို့ အဖြစ်ကို ကြည့်။ ကိုတင်မောင်ဆိုရင်လဲ သူ့မိန်းမ မညှိမီကို စားချင်တဲ့ အချိန် စားလိုရပေမဲ့ မစားချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မမ ကလဲ ကိုထင်အောင်နဲ့ စားချင်တဲ့ အချိန်စားလိုရပေမဲ့ စားရတာ အရသာ မရှိတော့သလိုဘဲ။ မမစိတ်ထဲ ကိုတင်မောင်နဲ့ စမ်းကြည့်ချင်စိတ်က ပိုနေတာကိုး။ လူ့စိတ်ကလဲ ထူးဆန်းသားလား။ မမ စပေးလိုက်လို့ မညှိမီနဲ့ ကိုထင်အောင် တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကလဲ လစ်ရင် လစ်သလို တွေ့ချင်ကြတယ်။ မမကိုတော့ မပြောဘူးပေါ့လေ။ မမသိတာပေါ့။ မကြာပါဘူး။ အခြေအနေက ဖန်လာတယ်။ ဖန်လာမှာပေါ့ ကိုထင်အောင်တို့က ခိုးစားကြတာကိုး” လို့ဆိုရင်း မမက သူ့ဇော်လမ်းကို ဆက်တယ်။

“ဖြူ ဒီတပတ် ကို မအားဘူးကွာ။ မမတို့အိမ် သွားစရာရှိတယ်။ မမ ခလေးမွေးပြီတဲ့။ အဲဒါ သွားကြည့်မလို့” ဆိုပြီး ကိုထင်အောင်က ကျွန်မကို ပြောလာတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်မ သိတယ်။ သူ့အမ ခလေးမွေးခါနီးလို့ သူ့အမေတောင် သူ့အမအိမ်မှာ သွားနေတာ တပတ်လောက်ရှိပြီဘဲ။ သူနဲ့ သူ့အမေက အတူနေပေမဲ့ ခု တပတ်လောက်ရှိပြီ သူ့အိမ်မှာ သူတယောက်ထဲ။ သူ့အဖေက မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူက သူ့အမေနဲ့ အတူတူ နေတယ်။ ခု သူ့သမီးကြီး သားဦးမွေးတာဆိုတော့ သူ့အမေက သူ့သမီးကို ပြုစုရအောင် သားမက်အိမ်မှာ ခဏသွားနေတာ။

“အော် မွေးပြီလား ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့ညကဘဲ ဖြူ။ အဲဒါ သွားမလို့”

“အင်း အင်း သွားလေ။ ကို မရှိရင်တော့ ဒီတပတ် ဖြူတော့ တယောက်ထဲ ပျင်းနေတော့မှာဘဲ”

“အကြွေးမှတ်ထားလေ ဖြူ။ ပြန်တွေ့ရင် အတိုးနဲ့ ဆပ်မယ်” လို့ ကိုက ပြုံးပြီး ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကိုထင်အောင်မရှိတဲ့ အတူတူ မညှိမီ နဲ့စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင် သူတို့အိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့တယ်။

ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ သံဇကာ တံခါးက သော့ခတ်တဲ့ ပတ္တာ တဂျပ်ဂျပ်နဲ့ ခေါက်လိုက်တော့ တံခါး လာဖွင့်ပေးသူက ကိုတင်မောင်။ ကျွန်မ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာတော့ ကိုတင်မောင်က တံခါး ပြန်ပိတ်နေတယ်။ “မညှိမီရော နောက်ဖေးမှာလား” လို့ လှမ်းမေးရင်း အိမ်ရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“မညှိမီ မရှိဘူးဖြူဖြူ။ သူ့ သူငယ်ချင်းအိမ် သွားတယ်။ စောစောကဘဲ ထွက်သွားတာ” ဆိုတော့ ကျွန်မအံ့ဩသင့်သွားတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကို ကလဲ ဒီနေ့ သူ့အမ အိမ်သွားမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို

ပြောထားတာဆိုတော့ အင်း မဟုတ်မှ လွဲရော ဒီနှစ်ယောက် ကိုအိမ်မှာနဲ့တူတယ်။ ကိုအိမ်မှာကလဲ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ . . .

ကျွန်မ ဆက်မတွေးတော့၊ ဘာဖြစ်လဲ သူတို့ ခိုးစားတော့၊ ခု လောလောဆယ်ဆယ်တော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲက တောင်းတခဲ့တဲ့ အရာပြည့်ဘို့ အကွက် ဖန်လာတဲ့ ကိစ္စ၊ အင်း လုပ်ယူမယ် ဆိုရင်တောင် ဒီလို ချောချောမောမော ဖြစ်ဘို့ မလွယ်။

“အော် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကိုတင်မောင် တယောက်ထဲပေါ့” သိသိကြီးနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ သူတို့အိမ်မှာ တယောက်က အပြင်သွားတာဆိုတော့ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး၊ ပိုပြီး ရှင်းတာက ခု ကျန်နေတဲ့ တယောက်ကလဲ ကျွန်မ ရှေ့က ခုံမှာ ထိုင်လို့။

“အင်း တယောက်တည်း၊ ဘာလဲ ဖြူဖြူက ကိုထင်အောင်နဲ့ ချိန်းထားလို့လား”

“ဟင်အင်း မချိန်းထားပါဘူး၊ ကိုထင်အောင် အမ ခလေး မွေးပြီလေ၊ အဲဒါ သူသွားတယ်၊ ခု အိမ်မှာ ပျင်းနေလို့ မညှိမိနဲ့ စကားလေး ဘာလေး ပြောရအောင် ထွက်လာတာ”

“အော် ကိုထင်အောင် အမက မွေးပြီကိုး၊ ဘာလေးလဲ”

“ယောက်ကျားလေး လို့ပြောတာဘဲ” အဲဒီကနေ စပြီး ကိုတင်မောင်နဲ့က အလာပ သလာပ ပြောဖြစ်တယ်။ ကိုတင်မောင်ကလဲ အိမ်မှာနေရင်း စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်လုံးကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ သူက ကိုထင်အောင်ထက်စာရင် ဗလ နဲ့နဲ့ တောင့်ပုံရတယ်။ ကိုယ်လုံးက ပိုထွားတယ်။ မညှိမိနဲ့တော့ လိုက်ပါတယ်။ မညှိမိကလဲ တောင့်တောင့် တင်းတင်း ဆိုတော့၊ ပါးစပ်ကသာ စကားဆိုနေပေမဲ့ စိတ်က ကိုတင်မောင်ကို ဘယ်လို စရင်ကောင်းမလဲ နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နောက်စားနေမိတယ်။ အမယ် ကိုတင်မောင်ကလဲ ကျွန်မ ကိုစကားတွေ ပြောနေပေမဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို သိပ်မကြည့် မျက်လုံးက ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့မှ ကျွန်မက ပန်းရောင် ခါးတို လက်ပြတ် အင်္ကျီနဲ့၊ ခန္တောကိုယ်က သေးသေးသွယ်သွယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုထင်အောင် အပြောအရတော့ ဖြူပစ္စည်းတွေက မထွားပေမဲ့ ချစ်စရာလေးတဲ့။ ကျွန်မလဲ စကားပြောရင်း ပျင်းလာတဲ့ ဟန်နဲ့ ကိုယ်ကို ခုံမှာ နောက်လျောချပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ပူးပြီး လက်ဝါး နှစ်ဘက်ကို လှန်မြှောက်လို့ ခါးလေးကို ကော့ရင်း အကြောဆန့်တဲ့ ပုံလေးနဲ့ အကြောဖြေရင်း

“ပျင်းလိုက်တာ ကိုတင်မောင် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူး” လို့ ခပ်တိုးတိုးလေး ညီးလိုက်တယ်။ ကော့သွားတဲ့ ခါးကြောင့် ခါးတိုအင်္ကျီလေးက အပေါ်ကို တက်သွားပြီး ဘိုက်သား ဖွေးဖွေးလေး ပေါ်လာတာကို ကိုတင်မောင် မျက်စိက မလွတ်တမ်း ကြည့်နေတာ ကျွန်မသိပေမဲ့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်မခေါင်းကို အပေါ်ကို မော့ရင်း အမှတ်မထင်ဟန်မျိုးနဲ့ ခါးကို ကော့ရင်း မြှောက်ထားတဲ့လက်က ပေါ်လာတဲ့ ဘိုက်သားလေးကို လက်ချောင်းလေးနဲ့ လှမ်းကုတ်လိုက်တယ်။ ကုတ်ရင်း စည်းထားတဲ့ ထမီကို အသာ တလက်မလောက် အောက်ကို တွန်းချရင်း အောက်နားကို ပါ မသိမသာ လှမ်းကုတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘိုက်သားလေးက နေရာ ကျယ်ကျယ်လေး ပေါ်လာတာပေါ့။

ကိုတင်မောင်လဲ ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း တံတွေးကို ဇလုပ်ကြီး အထက်အောက် လှုတ်သွားအောင် မြို့ချရင်း သူ့ခြေထောက်နှစ်ဘက် ချိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဟာကြီး ထောင်လာတာကို ထိမ်းသိမ်းတဲ့ အနေနဲ့ ခြေချင်းလိမ်ထိုင်ပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်ပုံရတယ်။ နှစ်ယောက်သား ခဏလောက် စကားပြတ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိနေသလိုဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ ခက်နေကြတဲ့ သဘောပေါ့၊ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်မှာ ထပြန်သွားလဲ ရတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မပြန်ချင်၊ စိတ်က ကိုတင်မောင်နဲ့ လုပ်ချင်စိတ်က တားမဆိုင် ဆီးမရ ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ တအိမ်လုံးမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ ၂ ယောက်တည်း၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာကလဲ ကျွန်မကို လုပ်ချင်နေတဲ့ပုံဘဲ။ သူ့သူငယ်ချင်း ချစ်သူကလဲ ဖြစ်ပြန်၊ ပြီးတော့ သူက အိမ်ထောင်သည်လဲ ဖြစ်နေပြန်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ကို သူ ချုပ်ထိမ်းထားတဲ့ပုံ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မ မနေနိုင်တော့

“လာ ကိုတင်မောင်” ဆိုပြီး ကျွန်မ ထိုင်ရာက ထရပ်ပြီး သူ့အိမ်ခန်းဘက် လျှောက်ခဲ့တယ်။ ကိုတင်မောင်လဲ ဘုမသိ ဘမသိ ကျွန်မခေါ်တော့ နောက်က ထလိုက်လာခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်မက ကိုတင်မောင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး

“ကိုတင်မောင် ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား” လို့ ပေါ်တင်ဘဲ မေးလိုက်တယ်။ ကိုတင်မောင် ကျွန်မအမေးကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားတယ်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကဘဲ ဆက်ပြီး

“ကိုတင်မောင် . . . ဟုတ်လား” ဆိုပြီး ခပ်နဲ့နဲ့လေး ထပ်မေးလိုက်တော့မှ

“အဲ အဲ အင်း အဲ အင်း” ဆိုပြီး သူ့ခေါင်းကို သူ့ကုတ်ရင်း ပြောတယ်။ အင်း ဆိုတဲ့ အသံကြားတော့ ကျွန်မက

“အဲဒါဆိုလဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟွန်း လူကိုက မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လိုလို ဘာလိုလို” ဆိုရင်း ရှေ့ကွဲ ခါးတို အကျိုက နှိပ်သီးတွေကို တဆက်တည်း စွပ်ကနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အထဲက ဘော်လီ အကျိုကို လက်နောက်ပြစ်ပြီး ချိတ်တွေဖြုတ်နေရင်း ကိုတင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်မ ကို မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေလေရဲ့။

“ကိုတင်မောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ” ဆိုရင်း ချိတ်ပြုတ်သွားတဲ့ ဘော်လီအကျိုနဲ့ အပေါ် အကျိုကိုတပြိုင်တည်းလိုလိုဆွဲချွတ်ပြီး ကုတင်ခြေရင်းဘက် ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ထမီစကို ဖြေပြီး ကွင်းလိုက်ကျွတ်ကျသွားတော့ မထူးတော့ အောက်ခံ အတွင်းခံ ဘောင်ဘီကိုပါ ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ကွင်းလိုက်ပုံကျနေတဲ့ ထမီအလယ်မှာ ရပ်ရင်း ဘောင်းဘီကို ခြေထောက်က လွတ်သွားအောင် ခြေနှစ်ဘက်ကို ကြွချီ ချချီ လုပ်ရင်း လွတ်သွားတော့ ဘောင်းဘီရော ထမီပါ ခြေထောက်နဲ့ အသာခတ်ပြီး တဖက်ကို ရွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်မတကိုယ်လုံး ခုမှ ဘာမှ ဖုံးမနေတော့၊ အကာအကွယ်မရှိတာမှ သဘာဝအလျောက် ကာတားတဲ့ အမွှေးကိုတောင်မှ ဒီမထွက်လာခင် ရေချိုးရင်း ရိတ်ခဲတာဆိုတော့ လူက မိမွှေးတိုင်း ဖမွှေးတိုင်း ခလေးလေးလို၊

ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေတဲ့ ကိုတင်မောင် မျက်လုံးအစုံက ပိုပြူးလာသလိုဘဲ။ သူ့အဲလို ကြည့်နေတာကို ကျွန်မကြည့်ရင်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ ၂ ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတာ တယောက်နဲ့ တယောက် သိပ်မဝေး၊ တယောက်နဲ့ တယောက်လဲ ဘာစကားမှ မဆိုမိတော့၊ ကျွန်မလဲ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်တုန်ပြီး သူ့ရှေ့ ဆက်ပြီး မရပ်နိုင်တော့ ကုတင်ဆီ သွားပြီး ကုတင်စွန်းမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေတဲ့ ကိုတင်မောင်ကို ကျွန်မက

“ကိုတင်မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အကျိုချွတ်လေ” ဆိုတော့ ကိုတင်မောင်က အသိဝင်လာသလို ကမန်းကတန်း သူ့စွပ်ကျယ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး လုံချည်ကိုပါ ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အောက်ခံ ဘောင်းဘီတို ခပ်ပွပွကိုပါ တဆက်တည်း ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သွားတဲ့ ကိုတင်မောင်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ စိတ်ထဲက အမလေး ကြောက်စရာကြီး ဆိုပြီး လန့်သွားတယ်။ မှားများ မှားသွားပြီလားလို့ တောင် ထင်လိုက်ရတယ်။

ကိုတင်မောင် လီးကြီးက ကြောက်စရာကြီး၊ ကိုလီးနဲ့ သိသိသာသာကြီး ကွာတယ်ဆိုတာ မြင်ကတည်းက သိလိုက်တယ်။ ထွားကြိုင်းလိုက်တာလဲ လွန်ပါ။ အကြောကြီးတွေ တင်းနေတာလဲ သစ်ပင်မှာ ညောင်မြစ်တွေ ပတ်ထားသလို သိသိသာသာ ဖောင်းလို၊ ထွားလွန်းအားကြီးလို့ တောင်နေတာ တောင်တည့်တည့် မထောင်နိုင် အောက်ကို စိုက်နေတယ်။ လေးလွန်းအားကြီးလို့ အရင်းက မတ်နေအောင် မထိမ်းထားနိုင်တဲ့ သဘောမျိုး။ စက္ကန့်အတော်ကြာကြာ ကိုတင်မောင်လီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုတင်မောင်ကို အလိုအလျောက်

လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မကမ်းပေးတဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ကျွန်မရှေ့ လျှောက်လာတယ်။ ကုတင်စွန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မရှေ့ ကပ်ရပ်မိတော့ ကိုတင်မောင် လီးက ကျွန်မ မျက်နှာရှေ့မှာ အမလေး အနီးကပ် မြင်ရမှ လူက ရင်တဒိတ်ဒိတ်တုန်ပြီး ပိုလန့်သွားတယ်။ လူက လန့်သွားပေမဲ့ မျက်စိက ကိုတင်မောင် လီးက မခွာ၊ သိသိသာသာကြီး ကားနေတဲ့ ဒစ်ကြီး၊ အကြောကြီးတွေ အပြိုင်းပြိုင်းထနေတဲ့ အချောင်းကြီး ဆီက မျက်စိကို ဘယ်လိုမှ လွဲလို့မရ၊ ဟင် မညိုမီက ဒီဟာကြီးနဲ့ ဘာလို ဆန္ဒမပြည့်တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရတော့၊

အသဲတယားယားနဲ့ မျက်နှာနားကပ်နေတဲ့ လီးကြီးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ အသာတို့မိတယ်။ လူက စိတ်ထဲက နွေးကနဲ ဖြစ်သွားသလိုဘဲ။ စိတ်ထဲ ကဘယ်လိုမှ ထိမ်းလို့မရတော့၊ လက်ညှိုးလေးက ဒစ်တလျှောက် အသာအယာ ပွတ်ရင်း တင်းနေတဲ့ အကြောတွေကို လက်ညှိုးနဲ့ လျှောက်ပွတ်ရင်း အကြောတလျှောက် လက်ညှိုးက လျှောက်ရွေ့နေမိတယ်။ ကျွန်မလက်က အကြောတွေကို လျှောက်စမ်းနေသလို ကိုတင်မောင် လီးကြီးကလဲ တဆတ်ဆတ်တုန်လို။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မလုပ်နေတာကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ကိုတင်မောင်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ နှစ်ယောက်သား တယောက်နဲ့ တယောက်စိုက်ကြည့်မိရင်း လက်က အလိုအလျောက် လီးထွားထွားကြီးကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်မိတယ်။ ရင်ထဲ နွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ အားအင်တွေ ပြည့်သွားသလိုဘဲ။ ဖွဖလေး ဝှင်းတိုက်ပေးလိုက်တော့ ကိုတင်မောင် မျက်လုံးလေး မှေးသွားပြီး ပါးစပ်ဟသွားတယ်။ ကိုတင်မောင် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မနောက်လက်တဖက်က အလိုအလျောက်ဘဲ မဆုတ်မိဘဲ ကျန်နေတဲ့ ထိပ်ပိုင်းကို ထပ်ဆုတ်မိတယ်။ အမလေး လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကျကျနန အရင်းက စဆုတ်တာတောင် ဒစ်က မဆုတ်မိဘဲ လွတ်ထွက်နေသေးလေရဲ့။

ဆုတ်ထားတာတောင် လက်က လက်ခလယ်နဲ့ လက်မကြား မထိဘဲ နေရာတော်တော်များများ လွတ်နေလေရဲ့။ ကိုတင်မောင်က ကျွန်မ ပုခုံးကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကိုင်ထားရင်း ကျွန်မ လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဝှင်းတိုက်ပေးတာကို ဖီလင်တက်နေလေရဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင် ဝှင်းတိုက်ရင်း လွတ်နေတဲ့ ဒစ်ကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ လှမ်းငုံလိုက်ပြီး

အသာစုတ်ဆွဲလိုက်တယ်။

“အား . . . ဖြူဖြူ” ဆိုပြီး တိုးညှင်းတဲ့ အသံကိုတင်မောင်ဆီက ထွက်လာတော့ သူ့ဒစ်ကို စုတ်ရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်မလုပ်နေတာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ဟလို။ နောက်တချက် အသာဆွဲစုတ်ပြီး ပါးစပ်က လွတ်ရင်း ကိုတင်မောင်ကို

“ကောင်းလား ကိုတင်မောင်” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“အရမ်းကောင်းတာဘဲ ဖြူဖြူရယ်” တဲ့ မောသံကြီးနဲ့ ဖြေတယ်။

“မညိုမီ လုပ်ပေးတာနဲ့ ဘယ်ဟာကောင်းလဲ” ဆိုပြီး ကျွန်မ သိချင်တာကို လှမ်းမေးတော့

“ဟင်အင်း မညိုမီ ဒီလို တခါမှ မလုပ်ပေးဘူး” ဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုတင်မောင်ကို သနားသွားတယ်။ အော် သူ့ခင်ဗျာ ဒီအရသာ မျိုးမခံဘူးပါလား ဆိုပြီး၊ သနားသွားတာနဲ့ အရမ်းတောင်နေသလောက် အပေါ်ကို မထောင်နိုင်ဘဲ အောက်နဲ့နဲ့ စိုက်နေတဲ့ သူ့လီးကို ခေါင်းငုံ့လို့ လျှာနဲ့သိမ်းယူပြီး ထိပ်လေးကို ပါးစပ်နဲ့ ဆွဲစုတ်ရင်း လက်တဖက်က တွဲကျနေတဲ့ သူ့ဥကို လက်နဲ့ ဖွဖလေး ဆုတ်လိုက်တယ်။ လက်တဖက်က သူ့ပေါင်ဘေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

“အား” ကနဲ အော်သံနဲ့ အတူ ကိုတင်မောင် ခေါင်းမော့သွားတာ မျက်လုံးလှန်ကြည့်တဲ့ ကျွန်မတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒစ်ထိပ်လေးအထိဘဲ ကျွန်မပါးစပ်ထဲ ဝင်နေပေမဲ့ သူ့လီးကြီးက ကျွန်မပါးစပ်ထဲ ပြည့်နေသလိုဘဲ။ အဲဒီဝင်နေတဲ့ ထိပ်ပိုင်းကိုဘဲ ကျွန်မ စိတ်ကြိုက် နှုတ်ခမ်းရော လျှာပါ သုံးပြီး ကစားပေးနေမိတော့တာပါဘဲ။ နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး သူ့လီးကို အတင်းစုတ်ရင်း ကားနေတဲ့ဒစ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက် ပွတ်ကစားပေးနေတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ရင်း ဒစ်ကို အတင်းစုတ်ပြီး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းကြားက နှုတ်ခမ်းက ကျွတ်သွားအောင် ဆွဲထုတ်လိုက်။ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်သွားအောင် ဆွဲထုတ်တာ မဟုတ်ဘဲ ဒစ်ကြီး သာလွတ်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက် ထိပ်လေးကို စုတ်ရင်း ဒစ်ကြီးကို ပါးစပ်ထဲ တင်းတင်းစေ့ပြီး စုထားတဲ့ ပါးစပ်ထဲ ပြန်ထိုးသွင်းလိုက် လုပ်ကစားရင်း လက်က ဥကို နှစ်လုံးကို ပွတ်ပွတ်ကစားပေးနေမိတယ်။

ကိုတင်မောင်လဲ တအားအားနဲ့ ကျွန်မလုပ်ပေးတာ ခံရင်း ခဏလေးကြာတော့

“အား အား မရတော့ဘူး ဖြူဖြူ မရတော့ဘူး” ဆိုပြီး သူ့လီးကို ကျွန်မပါးစပ်ထဲ အတင်းဆွဲထုတ်ပြီး သူ့လီးထိပ်ကို သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ ကာထားလိုက်တယ်။ တဆက်တည်းမှာဘဲ သူ့လီးထိပ်က အရည်ဖြူဖြူတွေ ပန်းထွက်လာပြီး သူ့လက်ကို တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ လာမှန်တော့တယ်။ ကျွန်မကို အားနာပြီး ပေကုန်မှာ စိုးလို့ သူ့လက်နဲ့

ကာလိုက်ပုံရတယ်။ ကျွန်မလဲ သူပီးတာ စောင့်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ကိုတင်မောင်ကလဲ ပီးတာ မြန်လိုက်တာ လို့ စိတ်ထဲက ထင်လိုက်ရင်း အတွေးပေါက်သွားတယ်။ အော် သူက ပီးတာ မြန်လို့ မညိုမီက ဆန္ဒ မပြည့်တာကိုးလို့။

ကျွန်မ သူ့လီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက အားရခဲသလောက် ခုလို သူ့ပီးသွားတာ မြင်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ လူက ဆန့်တင်င်။ ကျွန်မက ခုမှ ဖီလင်တက်ပြီး အားရပါးရ စုတ်တုန်း သူက တဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အရည်တွေ ပန်းထွက်ပြီး လတ်ကြီးက အောက်ကို ငိုက်စိုက်ကျသွားတာ မြင်လိုက်ရတော့ လူက ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားတယ်။ အလကား သကြိန်အမြောက်။ အသံသာရှိပြီး အဆံမရှိ၊ ကျွန်မလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့

“ကိုတင်မောင်ကလဲ ပီးသွားတာ မြန်လိုက်တာ၊ ဖြူက ခုမှ စမလို့ ကောင်းတုန်း” ဆိုပြီး လေသံတိမ်တိမ်လေးနဲ့ ငိုသံပါသလို ဆိုမိတော့။ သူက ကမန်းကတမ်း သူ့လက်မှာ ပေနေတဲ့ သူ့သုတ်ရည်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်က သူ့ဘောင်ဘီ ကောက်ယူပြီး သုတ်ရင်း

“ဖြူဖြူ လုပ်ပေးတာ ကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ ကိုက စိတ်မထိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ပီးသွားတာပါ ဖြူဖြူရယ်၊ ဖြူဖြူကို ကို ကောင်းအောင်ပြန်လုပ်ပေးမယ်နော် နော်” ဆိုပြီး သူက ကျွန်မ ပုခုံးလေးကို ကိုင်ပြီး ဆင်ခြေတက်တယ်။

“ဘယ်လို လုပ်ပေးမှာလဲလို့၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား၊ သူ့ဟာကြီး က ပျော့နေပြီဟာကို” ဆိုပြီး ပျော့နေပေမဲ့ တော်တော်ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း ကြီးရှိနေသေးတဲ့ သူ့လီးကို အားမလိုအားမရ ဆုတ်ကိုင်ပြီး ပြောတော့

“ဖြူဖြူရယ် ခဏနေရင် ကိုဟာက ပြန်တောင်လာမှာပါ။ အဲဒီတော့ ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးမယ်နော်” ဆိုပြီး ကျွန်မကို ချွေးသိပ်စကားဆိုတယ်။ ဘယ်ရမလဲ ဒီကိစ္စဆိုတာ စိတ်ပါတုန်း လုပ်မှ အရသာ ရှိတဲ့ဟာကို တော်ကြာ သူပြန်တောင်လာတာကို စောင့်ပြီး လုပ်ရရင်ဖြင့် ခုတက်နေတဲ့ ကျွန်မ ဖီလင်လဲကုန်ပြီပေါ့။

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း ဖြူက ခုမှ ကောင်းတုန်း၊ ခုလုပ်ပေး၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား” ဆိုပြီး ရပ်နေတဲ့ သူ့ကို ဆွဲချပြီး ကျွန်မရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်စေရင်း ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဖြူပြလိုက်တယ်။ သူပိုမြင်အောင် တင်ပါးကို ကုတင်စောင်းဘက် ပိုတိုးပြီး ခါးလေးကိုပါ နဲ့နဲကော့ပေးလိုက်တယ်။ ခု ကျွန်မ အဖုတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့ တတန်းတည်း၊ အမွှေးတွေ ပြောင်ရှင်းပြီး ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကားထားတော့ အတွင်းက နီနီရဲရဲတွေက အကွဲကြောင်း ကြားမှာ ထင်ထင်ရှားရှား၊ အရည်ကြည်လေးတွေကလဲ စိုလို့၊ လူက စိတ်ထနေတော့ စောက်စေ့လေးကလဲ တင်းပြီး တောင်နေတာကလဲ ထင်ထင်ရှားရှား၊ ဒါတင်မက ကျွန်မက

လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ကျွန်မ အဖုတ် နှစ်ခမ်းသား နှစ်ဘက်ကို အသာဖြုတ်ပြီး

“ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား ကိုမောင်ရယ်၊ ဖြူ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အရည်တွေကလဲ စိုပြီး အစေ့လေးကလဲ တင်းပြီး တောင်နေတာ” ခပ်ချွဲချွဲ လေသံ ဆိုပြီး သူ့ကို ထပ်ပြလိုက်ပြန်တယ်။

ကျွန်မ ပေါင်ကြားထဲက ဒီလောက် ပြောင်ချောနေပြီး ဒီလောက် သန့်ရှင်းနေတဲ့ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း စောက်ဖုတ်လေးကို အနီးကပ် မြင်နေရတဲ့ ကိုတင်မောင် စိတ်ထဲက မနေနိုင်တော့၊ ခု ချက်ချင်း ပီးထားလို့ သူ့လီးက ပြန်မကြွသေးပေမဲ့ သူ့စိတ်က ဒါကို အနီးကပ်မြင်တော့ မနေနိုင်၊ ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံနဲ့

“ကို ဖြူကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်” တဲ့

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း ဟင်အင်း ဖြူ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုမောင်၊ ဖြူကို စုတ်ပေး . . စုတ်ပေး နော် ကိုမောင်” ဆိုပြီး ညှည့်ပါပါနဲ့ ပြောရင်း လက်က အဖုတ်ကို ပိုဖြုတ်ပြီး ခါးကို ပိုကော့ပေးတယ်။ တောင်နေတဲ့ စောက်စေ့က ကိုတင်မောင် မျက်စိရှေ့မှာ

“စုတ်လေ ကိုမောင် စုတ်လေ ဖြူမနေနိုင်တော့လို့ပါဆို” ဆိုပြီး အဖုတ်လေးကို ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ ကိုတင်မောင်ကို ထပ်ပြောရင်း နောက်ဆက်တွဲ “ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း” ဆိုပြီး ဖီလင်တက်တဲ့ အသံပါ ထပ်ပေးလိုက်တော့

စွပ်ဆို ကိုတင်မောင် ပါးစပ်က အစေ့လေးကို ဖမ်းဟတ်လိုက်ပြီး အားရပါးရ ဆွဲစုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မလဲ ကိုတင်မောင်ဆွဲစုတ်လိုက်တော့မှ အား ကနဲ အော်ရင်း စိတ်က ခုံးခုံးချလိုက်ပြီး လူက ကုတင်ပေါ် ကို နောက်ပြန် လန် လဲကျသွားတော့တယ်။ ပြီးတော့ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ခြေထောက် အစုံက ကိုတင်မောင် ကျောကို လွတ်သွားမှာစိုးတဲ့အလား သိုင်းခွလိုက်တယ်။

ကိုတင်မောင်က ပထမ မရဲတာရဲလေးနဲ့ စုတ်ရင်း ခဏလေးကြာတော့ အရသာတွေ သွားဟန်တူရဲ့။

အစေ့လေးတင်မကတော့ဘဲ အကွဲကြောင်းတလျှောက် အားရအားရ လျှာနဲ့ ထိုးရက်ပါလေရော။

အဲဒါဘဲ ယောက်ကျားများ လုပ်ချင်သလိုလို မလုပ်ချင်သလိုလို ဟွန်း လုပ်လိုက်တော့လဲ ပြော ပြောချင်ပါဘူး၊ တအိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်ထဲကလဲ ရှိပြန် ခါတိုင်း ကိုနဲ့ လုပ်တုန်းဆို သူတို့အိမ်မှာ ရှိလို့ မလွတ်လပ်ပြန်၊ ခုတော့ နဂိုထဲကမှ သူ့လီးကြီးကို ကြည့်ပြီး ရွှနေ ထနေရတဲ့ အထဲ ခုလို သူက ကျွန်မ အဖုတ်တခုလုံးကို အားရပါးရ ဆွဲစုတ်ရင်း လျှာကြီးနဲ့ ဟိုထိုး ဒီထိုး ကလိနေတာကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဘဲ

“အင်း အင်း အား အား ကောင်း ကောင်း ကောင်းလိုက်တာ ကိုမောင်ရယ်၊ အင်း အင်း အဲဒီနေရာကို အား ကောင်း ကောင်း ရက် ရက် . . . . အင်း . အင်း . အင်း” ဆိုပြီး ပါးစပ်က အသံမျိုးစုံထွက်လို့ ခြေထောက်က ခွထားတဲ့ ကိုတင်မောင်ကျောကို အားပြုရင်း ကော့ကော့ ခံနေမိတော့တာဘဲ၊ ချက်ကောင်းထိတိုင်း လူက ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ကိုကိုယ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပီးလို့ ပီးမှန်း မသိတော့၊ လူက မြောက်လိုက် ကျလိုက် နဲ့၊

တော်တော်လေးကြာကြာ ကိုတင်မောင်ကလဲ အားရပါးရစုတ်၊ ကျွန်မကလဲ အားရပါးရ ကော့ကော့ ခံတော့ နှစ်ယောက်သား တော်တော်မောသွားတယ်။ ဒီတော့ ကိုတင်မောင်က ကျွန်မပေါင်ကြားက မျက်နှာကို ခွာလိုက်တယ်။

ပက်လက်လဲနေတဲ့ ကျွန်မလဲ ကိုယ်ကို ကြွပြီး ကိုတင်မောင် ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ကိုမောင်ရယ် ကောင်းလိုက်တာ၊ ဖြူ ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိဘူး သိလား” ဆိုတော့

ကိုတင်မောင်က သူ့ကိုယ်သူ တယ်တော်တဲ့ သူပါလား ဆိုတဲ့ အပြုံးနဲ့ ကျွန်မကို ပြုံးပြပြီး အရည်တွေ စိုရွဲနေတဲ့ ကျွန်မအဖုတ်လေးကို လျှာနဲ့ တို့ထိ တို့ထိ ထပ်လုပ်ပြတယ်။

“ကိုမောင် အဲလို လုပ်ရတာ ကြိုက်လားဟင်” ကျွန်မက သူ့ဆံပင်ကို လှမ်းပွတ်ရင်း မေးလိုက်တော့

“အင်း ကြိုက်တယ် ဖြူဖြူ ကိုတခါမှ အဲလို မလုပ်ဘူးဘူး သိလား၊ ကို အဲလို လုပ်လို့ ဖြူ ဖီလင်တက်ပြီး အော်လေ ကိုပိုလုပ်ချင်လေဘဲ သိလား” တဲ့

ကျွန်မက သူ့အဖြေကို သဘောကျသလို ပြုံးရင်း

“ကိုမောင်ဟာကြီးရော ပြန်တောင်နေပြီလားဟင်”

“အင်း တောင်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ” ဆိုရင်း သူက မတ်တတ်ထရပ်ပြတယ်။

အိုး၊ ဟုတ်ပဲ သူ့လီးက ပြန်ထောင်နေပါပကော၊ အား အဲဒါကြီးနဲ့ ကျွန်မအဖုတ်ထဲ မညှာမတာ

ထိုးထဲ့လိုက်တော့ကတော့ သေရချည်ရဲ့၊ လူက ခံကလဲ ခံချင်၊ ကြောက်ကလဲ ကြောက် သွားတယ်။ ကျွန်မလဲ စောစောက အတိုင်း ပြန်ထိုင်ရင်း သူ့လီးကို လှမ်းကိုင်ရင်း

“ကိုမောင်ရယ် အဲလောက် အကြီးကြီးနဲ့ ဖြူကို လုပ်ရင်တော့ သေရချည်ရဲ့” ဆိုပြီး ညီးတွားသလိုလို ပြောမိတယ်။

“ဖြူဖြူက ကိုထင်အောင် နဲ့လုပ်နေကြဘဲဟာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဆိုပြီး သူကပြန်ပြောတော့

“ကိုထင်အောင် ဟာက ဒီလောက်မကြီးဘူး၊ ကိုမောင်ဟာကြီးကအကြီးကြီးဘဲ၊ ကြောက်စရာကြီး” ဆိုပြီး

အသံယားသွားသလိုလိုနဲ့ သူ့လီးကို ကျွန်မလက်သေးသေးလေးနဲ့ တင်းတင်း ဆုတ်လိုက်တော့ အမယ် သူ့ဟာကြီးက မဖြူတဲ့ အပြင် ထိပ်က နီရဲပြီး ဒစ်ကြီးကပိုတောင် ကားလာသလိုလို။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဖြူဖြူရယ်၊ ကို ဖြူဖြူကို ဖြေးဖြေးလေး လုပ်ပေးမယ်လေ” ဆိုပြီး သူက ကုတင်ပေါ် လှမ်းတက်တယ်။ ကျွန်မက နောက်ကို ဖင်တွန်း ဆုတ်ရင်း အလယ်လောက်ရောက်တော့ ကုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်တယ်။ ကိုတင်မောင်က ကျွန်မ ခြေထောက်ကြား နေရာယူလိုက်တယ်။ ကျွန်မကို ကိုယ်ကို ကြွပြီး လက်တဖက်ထောက်ရင်း “ကိုမောင် ဖြေးဖြေးနော်” ဆိုပြီး စိတ်မချသလို မှာရတယ်။

“အင်းပါ ဖြူဖြူရယ်၊ ကို ဖြူဖြူက သွင်းဆိုမှ သွင်းမယ်နော်” ဆိုပြီး သူ့လီးကို ကျွန်မ အဖုတ်ဝ တော့လိုက်တယ်။ ကျွန်မက လက်တဖက်နဲ့ သူ့လီးရင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး အရည်တွေ စိုရွဲနေတဲ့ ကျွန်မ အပေါက်ထဲ အသာ ဖိလိုက်တယ်။ ကိုမောင်က ကျွန်မအဆွဲကို အသာ မျှောလိုက်ပြီး ဖိထိုးတယ်။

အား တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး၊ ကျိချွဲနေတဲ့ အရည်တွေ ပြည့်နေတဲ့ အပေါက်ထဲ ဒစ်ကြီး ဝင်သွားတာက သိသိသာသာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး၊ အင်း အင်း အင်း ခံလို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်။

ဒစ်လေးမြတ်သွားသလိုရှိတော့ သူ့ဟာကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ဟား ရင်ထဲမှာ ဟာ သွားသလိုဘဲ၊ ပြီးတော့ အသာ ပြန်ဆွဲထည့်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲလို ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်နဲ့ လေးငါးဆယ်ချက်လောက် လုပ်ကစားတော့ တဝက်လောက်ဝင်သွားပုံရတယ်။ အဖုတ်ထဲမှာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ကြီးခံစားရတာလွဲလို့ နာတော့ မနာ၊ ဒါနဲ့ လူက နဲ့နဲ့ပိုရဲလာတယ်။

“ကိုမောင် ဘယ်ထိဝင်သွားပြီလဲ” ကျွန်မ သေချာမမြင်ရတော့ ကိုတင်မောင်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ “တဝက်လောက်ဝင်သွားပြီ ဖြူဖြူ၊ နာလား”

“ဟင်အင်း နာဘူး၊ ခံလို့ ကောင်းလိုက်တာ ကိုမောင်ရယ်၊ အထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေတာဘဲ၊ ဖြူ အားမရှိတော့ဘူး၊ ကိုမောင်ဟာကိုမောင်ဘဲ ဖြေးဖြေး ဆက်သွင်းတော့နော်၊ တအား တခါတည်း မလုပ်လိုက်နဲ့နော်” လို့ဆိုရင်း လူက ကောင်းလွန်းလို့ အားပြတ်သလို ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့ ကုတင်ပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတယ်။ ကိုတင်မောင်က ကားပြီးထောင်နေတဲ့ ကျွန်မခြေထောက်နှစ်ချောင်ကို ပိုကားအောင် အသာဖိရင်း သူ့လီးကို အသာ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“အိုး အိုး ကိုမောင် အကုန်လုံးမထုတ်လိုက်နဲ့နော်” ကျွန်မ နှမြောသလို ကမန်းကတန်း အလန်တကြားထအော်မိတယ်။

“အင်းပါ ဖြူဖြူရယ် ကို သိပါတယ်” ဆိုရင်း စောစောကကျွန်မလုပ်သလိုဘဲ နဲ့နဲ့ဆွဲထုတ်လိုက် နဲ့နဲ့ထိုးချလိုက်နဲ့ တချက်ချင်း ပုံမှန် ကစားပေးနေတယ်။ အား ဖီလင်က သိသာတယ်။ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ကြီး တိုးဝင်လာတဲ့ အရသာက ဘာနဲ့မှ လဲလို့မရ၊ တိုးဝင်လာတိုင်း လူက မနေနိုင် ပါးစပ်က အင်း ကနဲ အင်း ကနဲ၊ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်တော့ စိတ်ထဲက အရမ်းဟာသွားပြီး အား ကနဲ အား ကနဲ၊ ကိုတင်မောင် လုပ်ချက်တိုင်း အင်း အား အင်း အား နဲ့၊

“ဖြူဖြူ အဆုံးထိရောက်တော့မယ်၊ ကို အဆုံးထိ ထိုးချလိုက်မယ်နော်” ဆိုပြီး ကိုတင်မောင် သတိပေးပေမဲ့ လူက ဖီလင်အရမ်းတက်နေတော့ အင်း ဆိုပြီးထွက်သွားတာကို ကိုတင်မောင်က ကျွန်မ လုပ်ခိုင်းတယ်ထင်ပြီး သူ့ဟာကို သာသာလေး ဆွဲထုတ်ပြီး အဆုံးထိ ထိုးချလိုက်တော့တယ်။

“အား . . . .”

အဆုံးထိဝင်သွားတော့မှ ရှည်လွန်းတဲ့ ကိုတင်မောင်လီးက သားအိမ်ကို သွားထောက်ပြီး အတွင်းက တကယ့်ကို နာကျင်တဲ့ခံစားမှုက ဆောက်တက်လာတယ်။ လက်ကလဲအလိုအလျှောက် ကိုတင်မောင်ကိုယ်လုံးကို တွန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အသံပြကြီးနဲ့ နာနာကျင်ကျင် ထအော်တော့ ကိုတင်မောင်ကလဲ လန်ပြီး သူ့ဟာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ “နာလိုက်တာ ကိုမောင်ကလဲ အရမ်းဘဲ အဆုံးထိ ဆောက်ထိုးရသလား” ဆိုပြီး ကျွန်မ နာနာနဲ့ ကိုတင်မောင်ကို ရန်တွေ့မိတယ်။

“ဖြူဖြူဘဲ သွင်းဆို” ကိုတင်မောင်က သူက ကျွန်မ သွင်းခိုင်းလို့ဆိုပြီး ပြောတော့ “ဒီမှာ ဖြူက အရမ်းကောင်းနေတာ ကိုမောင်လုပ်လိုက်တာ ကောင်းတာတောင် ဘယ်ပျောက်သွားလဲ မသိဘူး၊ နာလိုက်တာ အထဲက” ဆိုပြီး ပြောတော့

“ကဲ ကဲ ဒီတခါ ကိုမောင် အဆုံးထိ မသွင်းတော့ဘူးနော်၊ ဟုတ်ပြီလား” လို့ ကျွန်မကို ချော့ရင်း သူ့ဟာကို အပါက်ဝ ထပ်တော့ပြီး အသာထိုးလိုက်တယ်။

တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး တိုးဝင်လာပြီး စိတ်ထဲက တော်တော်ကောင်းတဲ့ နေရာနားရောက်တော့ ကိုတင်မောင်ကို “ရပြီ ရပြီ အဲလောက်အထိဘဲသွင်းနော်” ဆိုပြီးတားလိုက်တယ်။ ကိုတင်မောင်က

“အင်း အင်း သိပြီ” ဆိုပြီး ကျွန်မ ခံနိုင်သလောက်ထိဘဲ သွင်းပြီး လှိုင်းပေးတယ်။ စောစောက အသဲခိုက်အောင်နာတာ ဘယ်ပျောက်သွားလဲမသိ၊ ဖီလင်က တမဟုတ်ချင်း ပြန်တက်လာတယ်။ ကိုတင်မောင်က အချက်ကျကျ လှိုင်းလေ ကျွန်မပါးစပ်က

“အား အင်း ကောင်းလိုက်တာ အား အား ဖြူ ကောင်းလိုက်တာ ကိုမောင်ရယ်၊ အား အား” ဆိုပြီး မနားတမ်း ငြီးတွားနေတော့ ကိုတင်မောင်ကလဲ စိတ်က မထိမ်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပ

“ဖြူဖြူ ကိုမောင် ပီးတော့မယ် ကိုမောင်ပီးတော့မယ်” ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို အရှိန်မြှင့်လိုက်တော့ ကျွန်မကလဲ အင်း အင်း လုပ် လုပ် ပီးအောင်လုပ် ဖြူလဲပီးတော့မယ် ဆိုပြီး လူက ဟိုးအမြင့်ကြီးပေါ်က ကျသွားသလို ခံစားမှုနဲ့အတူ အောက်ပိုင်းတခုလုံ ပူကနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး အတွင်းက အရည်တွေ ပန်းထွက်တဲ့ အရသာတမျိုး ခံစားလိုက်ရတော့တာပါဘဲ။ ကိုတင်မောင်လဲ ကျွန်မကိုယ်ပေါ် ထပ်ပြီး ကျလာတာ ကျွန်မနောက်ဆုံး သတိထားမိပြီး လူက မေ့ကနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် မေ့ကနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်မသိ၊ သတိဝင်လာတော့ ကိုတင်မောင်က ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ် ထပ်လျက်၊ ဒါနဲ့ ကမန်းကတမ်း ကိုတင်မောင်ကို

“ကိုမောင် ကိုမောင် ဖြူ အိပ်ပျော်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တော့

“အင် ခဏလေးပါဘဲ၊ ဘာလဲ ဖြူဖြူက အိပ်ပျော်သွားတာလား”

“အင်း အိပ်ပျော်သွားလား ဘာလားတော့ မသိပါဘူး၊ ပီးလဲ ပီးသွားရော လူက မေ့ကနဲ့ ဖြစ်ပြီး ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား ကိုလဲ မော့ပြီး ဖြူကိုယ်ပေါ်မှာ မလှုတ်ချင်တော့တာနဲ့ မှိန်းနေတာ”

ကိုတင်မောင်ပြောမှ ကျွန်မ သတိထားမိသွားတယ်။ သူ့လီးက ကျွန်မ အဖုတ်ထဲမှာ ခုထိတန်းလန်း၊ ထုတ်တောင်မထုတ်ရသေး၊ ပျော့နေတာတောင် ထွားနေသေးတဲ့ ကိုတင်မောင်လီးကတော့ ခုချိန်ထိ ကျွန်မစိတ်ထဲက ခံလို့ကောင်းတုန်း၊ ချွတ်ကို မချွတ်ချင်။

“ကိုမောင် ဟာကြီးက ကြီးလွန်းအားကြီးလို့ ဖြူ မခံနိုင်ဘဲ သတိတောင် မေ့သွားတာလား မသိဘူး၊ ကိုမောင် သွင်းလိုက်တိုင်း ဖြူကိုယ်ထဲက အားတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး လူက လေထဲ လွင့်နေတာဘဲ ကိုမောင်ရယ်၊

ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ခု မထုတ်နဲ့အုံးနေဘိ၊ ဒီတိုင်း ခဏ ထည့်ထားအုံးနေဘိ”

“အင်း၊ ဒီအတိုင်းဆို ကိုက ဖြူဖြူအပေါ်က ဖိထားသလိုဖြစ်နေတော့ ဖြူဖြူ လေးမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း၊ လေးပစေ၊ ကိုမောင်ကိုယ်ကြီး ဖြူပေါ် ပိနေပြီး အဲလို ဝင်နေတာ ဖြူ နေလို့ကောင်းတယ်” ဆိုရင်း လွတ်သွားမှာ စိုးတဲ့အလား ကိုတင်မောင်ကို လှမ်းဖက်ပြီး ခြေထောက်ကပါ သူ့ပေါင်ကို ခွလိုက်တယ်။ အဲဒါမှ အဖုတ်လေးက အပေါ်ပင့်လာသလိုဖြစ်သွားပြီး သူ့လီးက အထဲပိုစိုက်လာသလိုလေး ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကိုတင်မောင်လဲ သူ့ခေါင်းကို ကျွန်မ ပုခုံးဘေး စိုက်ချရင်း ဖိမိနဲ့ မှိန်းနေတော့တယ်။

“ကိုမောင် မညှိမိကိုရော အဲလိုဘဲ လုပ်တာဘဲလား” ကျွန်မ သိချင်စိတ်ကို မထိမ်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိတယ်။

“အင်း လုပ်တာကတော့ အဲလို လုပ်တာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုတော့ ၂ ခါ ဆက်တိုက်ကြီး မလုပ်ဘူးပေါ့လေ၊ တခါမှလဲ သူ့ကို ဖြူဖြူကို နမ်းပေးသလို မနမ်းဘူးတော့ လုပ်လိုက်ပြီး ခဏဆိုရင် ကိုက ပီးသွားတာပါဘဲ၊ အဲဒါ ကိုပီးသွားပြီဆို သူက မကြေမနပ်နဲ့ ကိုကို အမျိုးမျိုးပြောတော့ ကိုလဲ နောက်ပိုင်း သူ့ကို သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး” “ယူခါစ တုန်းကရော ၂ ခါဆက်တိုက်မလုပ်ဘူးလား”

“ဖြူဖြူကလဲ ယူခါစတုန်းကတော့ ၂ ခါတောင် ဘယ်ကမလဲ တခါတလေ တနေ့ထဲ ၃ - ၄ ခါလောက် တောင် လုပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့ဆန္ဒပြည့်တာပေါ့၊ ပထမတခါ ခဏလေးနဲ့ ပီးသွားပေမဲ့ စိတ်က ထန်နေတော့ မနားဘဲ ဆက်လုပ်တာပေါ့၊ ခုနောက်ပိုင်းမှ မလုပ်ဖြစ်တော့တာ”

“ကိုမောင်တို့ ယောက်ကျားတွေဟာလဲ ဒီလိုဘဲ၊ အသစ်ဆိုရင် နင်းကန်သုံးသလောက် နဲ့နဲ့လေး ဟောင်းသွားရင် မသုံးချင်ကြတော့ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖြူဖြူရော၊ မသုံးချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုဖြူဖြူနဲ့ လုပ်သလို အစပျိုးလေး ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်ရင် သူလဲ ဆန္ဒပြည့်၊ ကိုယ်လဲ ဆန္ဒပြည့်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဆိုလဲ နောက်ဆို သူ့ကိုလဲ ဖြူကို လုပ်သလို လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“အင်း၊ လုပ်တော့လုပ်ပေးချင်ပါတယ် ဖြူဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်က ဒီလို သူ့ကို တခါမှ မလုပ်ဘူးတော့ ခုမှ ထလုပ်ရင် သူတမျိုးမြင်မှာပေါ့”

“ဒါလေးများ ကိုမောင်ရယ်၊ ဖြူသူ့ကို ပြောလိုက်မှာပေါ့၊ နင့်အမွေးတွေ ရိတ်လိုက်လို့၊ ဒါမှ နင့်ယောက်ကျားက နင့်ကို အမြင်သစ်လေးနဲ့ အချစ်ပိုလာမှာပေါ့လို့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုမောင်ကသာ သူက အမွေးရိတ်ထားရင် ဘာညာ မမေးဘဲ၊ ချစ်စရာလေးဆိုပြီး လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့လို့” ကျွန်မ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ခေါင်းထဲက ဒီလို အတွေးတွေ

ဝင်လာပြီး ပြောဖြစ်သွားလဲ မပြောတတ်။

“အင်း ဖြူဖြူ အကြံကောင်းသားဘဲ”

“ကိုမောင်နော်၊ နောက်ပြီး ဖြူကိုလဲ ဒီလို လုပ်ပေးရမှာနော်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်မိန်းမဆီဘဲ ကိုယ်စိတ်ပြန်လည်သွားပြီး ဖြူကို ပြစ်မထားနဲ့အုံး”

“အမလေး၊ မပြစ်ထားပါဘူး ဖြူဖြူရယ်၊ ဖြူဖြူ အတွက်ဆို ကိုက အမြဲအဆင်သင့်၊ ကိုက အဲလို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းလေးကို အမြဲတမ်း လုပ်ချင်နေတာ” ဆိုပြီး သူ့လီးပျော့နဲ့ ကျွန်မကို အတင်းထပ်ဖိနေသေးတယ်။

“တကယ်နော် ကိုမောင်” ဆိုပြီး သူ့ထပ်အဖိုကို ကျွန်မက အောက်က ကော့ခံရင်း ခပ်ညှညလေး မေးလိုက်တယ်။

“တကယ် တကယ် တကယ်” ဆိုရင်း အကယ်တိုင်းကို ဆောင့်ဆောင့်ဖိရင်း ကိုမောင်က ဖြေတယ်၊ ကျွန်မက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း

“သွားပါ သူ့ဟာဖြင့် တောင်လဲမတောင်နိုင်တော့ဘဲနဲ့” လို့ဆိုရင်း သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်မကိုယ်ပေါ်က တွန်းချလိုက်တယ်၊ သူ့ဟာကြီး ကျွန်မ ကိုယ်ထဲက ပြုတ်ကနဲ ကျွတ်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသလိုလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုတင်မောင့် အိမ်ကအပြန် လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်၊ လူက ကွတကွတနဲ့ မို. ဆိုက်ကားတစ်စီး တားစီးလိုက်ရတယ်။

“မမဖြူ ဒါဆို ကိုတင်မောင် လီးက အတော်ကြီးတာပေါ့နော်”

“အင်း မမမြင်ဘူးသမျှထဲမှာတော့ ကိုတင်မောင်က အကြီးဆုံးဘဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ကိုတင်မောင် လိုကြီးရင် ကောင်းမှာဘဲနော်”

“အမလေးလေး မောင်ဇော်ရယ်၊ လီးကြီးတာတော့ ခံလို့ကောင်းပါတယ်၊ မိန်းမတွေ အားလုံးအတွက်တော့ မကောင်းပါဘူး မောင်ဇော်ရယ်၊ သူ့သဘာဝဘဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ မမဖြူ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မမလဲ နောက် မညိုမီနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့တော့ ကိုတင်မောင်ကို ပြောထားသလို အမွှေးရိတ်ဘို့ အကြံပေးလိုက်တာပေါ့၊ မညိုမီကလဲ လိုလိုချင်ချင်ရိတ်လိုက်တာပါဘဲ၊ မမစိတ်ထင် ကိုထင်အောင်ကလဲ မမကို ခိုင်းသလို ရိတ်ခိုင်းတယ် ထင်တာဘဲ၊ သူ့အဖို့ကလဲ တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ်ဆိုသလို ၊ ယောက်စလုံး အကြိုက်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မညိုမီလဲ သူ့ဆန္ဒပြည့်သွားတာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့၊ သူတင်ဘယ်ဟုတ်မှာဘဲ၊ မမလဲ ပြည့်၊ အားလုံးလဲ ပြည့် ပေါ့”

မမပြောစကားကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားတယ်၊ မမကဆက်ပြီး

“မင်းဘဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မညိုမီကလဲ မမကို သူ့ရိုးစားကိုတောင်ပေးပြီး ကူညီတဲ့ သူအဖြစ် ကျေးဇူးတင်လို့၊ ကိုထင်အောင်ကလဲ မမကို မညိုမီနဲ့ ရအောင် ဖန်တီးပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ပြီးအချစ်တွေပိုလို့၊ ကိုတင်မောင်ကလဲ မမကို အခွင့်သင့်တိုင်း လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ ဘာမဆို မမဘက်က၊ ပြီးတော့ ကိုတင်မောင်က သူ့မယား ကိုထင်အောင် ဖောက်ပြန်တာ မသိဘူး၊ ကိုထင်အောင်ကလဲ မမ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ သူတို့လစ်တိုင်း အတူနေနေတာ မသိပြန်ဘူး၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျလဲ”

“အင်း ဟုတ်သားနော်၊ ခုထိ သူတို့မသိကြဘူးလား”

“ဟင်အင်း၊ ကိုထင်အောင်က သူ မညိုမီကို ချိန်းတွေ့ရင် ကိုတင်မောင်ကလဲ သူ့အခွင့်အရေးရပဟဲ့ ဆိုပြီး မမကို ခေါ်ခေါ်ပြီး လုပ်တာဆိုတော့ သူ့မိန်းမ လစ်ပါစေဘဲ အမြဲဆုတောင်းနေတာ၊ ဒီတော့သူ့မိန်းမ ဘယ်သွားသွား တခွန်းမမေးဘူး၊ နောက်ပြီး မမကလဲ ကိုတင်မောင်နဲ့ လုပ်ချင်တိုင်း ကိုထင်အောင်ကို မညိုမီနဲ့ ချိန်းဖြစ်အောင် အကွက်ဖန်ဖန်ပေးတယ်လေ”

“မမကတော့ တကယ်ပိုင်တာဘဲ၊ ကျွန်တော်တောင် မမကို အားကျလာပြီ”

“အားကျရင် မင်း မခိုင်ကို လိုက်လေ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အင်း လိုက်ရမယ်၊ မမဖြူ မပြန်ခင် မခိုင်နဲ့ ရိုးစားဖြစ်အောင် လုပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ မမဖြူကလဲ ကျွန်တော့်ကို အကြံဉာဏ်လေးပေးပေါ့”

“အင်းလေ ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်က တနေ့တနေ့ ကျောင်းမှာ ဘာအကြောင်းထူးလဲဆိုတာ မမကို ပြောမှ မမက အကြံပေးလို့ရမှာပေါ့”

“ပြောမှာပေါ့ မမဖြူကလဲ၊ ခုတော့ မအိပ်ခင် မမကို တခါလောက် လုပ်ချင်သေးတယ် ဟီး ဟီး” ကျွန်တော်

မမဖြူစကားကို နားထောင်ရင်း မမဖြူနဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်နေတော့ စောစောက တခါဝီးထားတဲ့ လီးက ပြန်တောင်လာပြန်တယ်။

“မင်းကတော့လေ လူကသာ ငယ်တယ် တောင်တာကလဲ လွန်ရော” ဆိုရင်း မမဖြူက ဘာမပြောညာမပြော လေးဘက်ထောက်ပြီး ဖင်ဘူးထောင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရုပ်တရက် မမဖြူ ဘာလုပ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး ကြောင်သွားတယ်။ ဖင်ကြီးပြောင်ပြီး အနောက်က ပြုထွက်နေတဲ့ အဖုတ်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ နောက် ကျွန်တော် ဒီလောက်မအ၊ အကောင်ကြီးမြင်နေတော့မှ အရိပ်ကို အပင်ပန်းခံရှာမနေတော့၊ မမဖင်နောက်ကနေ ခူးထောက်ပြီး ကျွန်တော့်လီးကို တွေ့လိုက်တယ်။ မမဖြူက “ဟဲ့ကောင်လေး ဒါမျိုးတော့ တယ်တတ်” ဆိုဘဲ။

“ရော ရော ငါဟာလဲစားအုံး” ဆိုပြီး မခိုင်က သူ့ထမင်းချိုင့်ထဲက ဟင်းတချို့ထည့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မစီကိုလဲ ထည့်ပေးတယ်။ မစီကလဲ သူ့ဟင်းကို ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ကို နဲ့နဲ့ထည့်ပေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ အပြန်အလှန် ကျွန်တော့ ဟင်းကို သူတို့ ၂ ယောက်ကို ခွဲပေးလိုက်တာပေါ့။ ခု ပထမဆုံး သူတို့နဲ့ ကျောင်းမှာ ထမင်းဘူးကို အတူစားဖြစ်တယ်။ ခါတိုင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟိုကောင်တွေနဲ့ စားတာနဲ့မတူ၊ ဟိုကောင်တွေက ကစားမက်ပြီး ထမင်းကို ကသုတ်ကရက် ကမန်းကတန်းစားပြီး ကျောင်းက ဘောကွင်းထဲ တန်းပြေးတော့ ကျွန်တော်လဲ သူတို့နဲ့ အတူကမန်းကတန်းဖြစ်သလိုဘဲ စားဖြစ်နေကြ၊ ဒုတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ရေဘူးနဲ့ ဘာနဲ့ ကျကျနန ပြင်ဆင်ပြီး သူတို့နဲ့ ဟင်းချင်းဖလှယ်လို့ စကားတပြောပြောစားရတာ အဆင်ကိုပြေလို့၊ ငါ့နဲ့နော် အသိနောက်ကျလိုက်လေခြင်းလို့ နောင်တလေးများ တောင်ရမိသလိုလို့။

စားပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း မုန့်စားတန်းဘက်လျှောက်ပြီး အချိုတဲစရာ ဘာညာလေး ဝယ်စားကြပြန်တယ်။

“ဘာလဲ မခိုင်၊ နင် ရေခဲချောင်း စားအုံးမလို့လား” ကျွန်တော်က စကားစတော့

“နင်လဲ ငါစားရင် တဝက်လိုက်စားအုံးမလို့လား” တဲ့

“အေးပေါ့၊ စားရမှာပေါ့၊ နင်ဘဲပြောထားတယ်လေ တယောက်တဝက်ဆို”

“အမယ် နင်ပြောလို့ ငါက ပြောတာပါနော်”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် နင်စားရင်တော့ ငါက တဝက်စားမှာဘဲ”

“ဟဲ့ ဇော်ဦး နင်က မခိုင်က သူ့ဟာသူ ရေခဲချောင်းဝယ်စားတာ နင်က ဘာလို့ တဝက်လိုက်စားရတာလဲ၊

နင်စားချင်ရင် နင့်ဟာနင် ဝယ်စားပေါ့” မစီက ဝင်ပြောတယ်

“နင်မသိပါဘူး မစီရာ၊ သူ့ရေခဲချောင်း ငါတဝက်စားပေးလိုက်တော့ မြန်မြန်ကုန်တာပေါ့”

“မြန်မြန်ကုန်ကုန် မကုန်ကုန် နင့်အပူလား၊ သူ့ရေခဲချောင်း သူ့ဟာသူ စားတာ ဘယ်လောက်ကြာကြာပေါ့”

“နင်ဘာမှ မသိပါဘူး မစီရာ၊ သူ့ရေခဲချောင်းစားတာက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ၊ သူများလို ရိုးရိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ၊ တချောင်းလုံး လျှာနဲ့ ဟိုရက်ဒီရက်၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဟိုပွတ် ဒီပွတ်စားတာ၊ ခလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုစားစားပေါ့၊ နင်က အနေသာကြီး” မစီက မခိုင်ဘက်က

“ကဲပါ၊ ငါရေခဲချောင်း မစားတော့ဘူး၊ ငါစားရင် နင်လိုက်စားမှာ၊ ပြီးတော့ နင်က ရေခဲနဲ့ တဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊

တော်ကြာ ငါ့ရေခဲချောင်း နင်စားပြီး ဖျားရင် ငါတရားခံ ဖြစ်အုံးမယ်၊ ငါ့ဟာငါ တခြားဟာဘဲ ဝယ်စားတော့မယ်” ဆိုပြီး မခိုင်က စစ်ပြေဝင်ငြိမ်းတယ်။

မစီကတော့ ကျေနပ်ဟန်မတူ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းခဲ့တယ်။ မခိုင်ကိုလဲ အလျှော့ပေးရမလားဆိုပြီး တဆက်တည်း မျက်စောင်းက ဝေ့သွားသေးတယ်။

“ဒါဆို နင်ဘာစားမလို့လဲ မခိုင်”

“အင်း ငါလား” မုံ့စားတန်းကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း

“ငှက်ပျောသီး” ဆိုပြီး ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး တွေ ချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်ဘက်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မခိုင်နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကတော့ သောက်ကောင်မ နင် နော် နင်နင် တော်တော်ရွ ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘဲနေတော့မယ် ဆိုပြီးကြိမ်းဝါးမိတယ်။

မစီကလဲ “နင်ဒီလောက် မစားစေချင်တဲ့ ရေခဲချောင်း ငါစားမယ်” ဆိုပြီး ရေခဲချောင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်ဘက်ထွက်သွားပြန်တယ်။

တောက် ငါ့နဲ့နော်၊ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ထဲကမကြေမချမ်းနဲ့ ရွတ်ရင်း မျက်စိက ဈေးတန်းနောက်ဆုံးက မုံ့လင်မယား ဆိုင်ကို မျက်စိရောက်သွားတယ်။ ဒီလောက်ဖြစ်လှ ငါလဲ ဒါဘဲ သွားစားတော့မယ် ဆိုပြီး အဲဒီဆိုင်ကို ခြေဦးလှည့်လိုက်တယ်။

မုန့်စားတန်းက ပြန်တော့ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ဖက်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ မုန့်လင်မယား ကပါလာတယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးက နှစ်ယောက်က အချောင်းကိုယ်စီနဲ့ ကိုက်တဲ့သူကကိုက်၊ လျှက်တဲ့သူကလျှက်။

“ကြိကြိဖန်ဖန် ဘယ်သူက နာမည်ပေးလိုက်လဲ မသိပါဘူး၊ မုံ့လင်မယားတဲ့” ကျွန်တော်က တခုပေါ် တခု မှောက်ထပ်ထားတဲ့ မုံ့လင်မယားကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်ပြီး

“နင်ကလဲ စားမှဖြင့် စားတာမဟုတ်ဘူး၊ အလှူကြည့်နေသေးတယ်” လို့ မခိုင်ကပြောတော့

“အေးဟ၊ နာမည်များ ပေးစရာရှားလို့၊ ခစ် ခစ်” လို့ မစီကပြောရင်း ရီလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်း

“နင် အဲဒီမုံ့စားရင် တခုစီ ခွဲမစားရဘူး သိလား၊ ထပ်ရက်သား ပါးစပ်ထဲ အကုန်ထည့်ပြီး တခါတည်း စားရတယ်”

“ခွဲစားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မုံ့လင်မယားပါဆိုမှ၊ နင်ခွဲစားတော့ ဝဋ်လိုက်ပြီး နင်ရိုးစားရရင် ကွဲမှာပေါ့ဟ”

“အာ နင်ကလဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ၂ ခုလုံး တခါတည်း စားရင် ငါ့ပါးစပ်နဲ့ ဘယ်ဆုံမလဲ”

“ဘာလို့မဆုံရမှာလဲ၊ ငါတောင် ဆုံသေးတယ်၊ ငါဆို အဲဒီမုံ့စားရင် ၂ ခုလုံး တခါတည်း ပါးစပ်ထဲ

သွတ်ထည့်လိုက်တာဘဲ” ဆိုရင်း သူ့လက်ထဲက ရေခဲချောင်းကို ပါးစပ်ထဲ တဝက်ကျော်ထိုးထည့်ရင်း စုတ်တယ်။

“ဒါကတော့ နင်ကတော့ ပါးစပ်ပြီတာကို ဆန့်မှာပေါ့၊ ခုတောင် ရေခဲချောင်း တချောင်းလုံးနီးပါး နင့်ပါးစပ်ထဲ

ဝင်နေတဲ့ဟာ” ကျွန်တော်က သူ့ရေခဲချောင်းစားနေတဲ့ ပုံကြည့်ပြီးပြောတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း

ပါးစပ်လှုတ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ဆဲတယ်။ မခိုင်က ကျွန်တော့် နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။

ကျွန်တော်က တဟားဟားရယ်ရင်း

“ရှေ့ မခိုင် နင်တဝက်စား” ဆိုပြီး ကျွန်တော်လက်ထဲက မုံ့ကို မခိုင်ရှေ့ထိုးပေးတော့ မခိုင်က အပေါ်က တခုကို

ယူပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အောက်က တခုကို ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်တော့

မစီက

“ဟင် နင်တို့ ၂ ယောက် မုံ့လင်မယားကို တခုစီ စားလိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ ကြည့်နေ နောက် နင်တို့ ၂ ယောက်

လင်မယား ဖြစ်လိမ့်မယ်” မစီက အလန့်တကြား ပြောရင်း တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။

ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် မျက်လုံး အပြူးသားနဲ့ တယောက်ကို တယောက်ကြည့်မိကြပြီး နှစ်ယောက်သား မစီကို

“ဟဲ့ မစီ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” ဆိုတော့

“အေးပါ ငါပြောတာ မယုံရင် နင်တို့ စောင့်ကြည့်” ဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားပြီး မိန်းမ အိမ်သာထဲ ဝင်သွားတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ မခိုင် တယောက်နဲ့ တယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားတာကို

ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိထားမိလိုက်ပေမဲ့ မခိုင်ရင်ထဲက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိလိုက်။

နောက်ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ မခိုင် လှစ်ကနဲ လှည့်ပြေးပြီး မစီဝင်သွားတဲ့ မိန်းမအိမ်သာထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒီတော့

ကျွန်တော်လဲ ဒီဘက်က ယောက်ကျားအိမ်သာကို လျှောက်လာခဲ့တော့တယ်။

အင်း ညကြရင်တော့ ဒီအကြောင်း မမဖြူကို ပြောပြအုံးမယ်။

ဒီလိုနဲ့ မမဖြူကလဲ မြောက်ပေး၊ မစီကလဲ တွန်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပါ ဆိုတော့ မခိုင် ခံနိုင်ရိုးလား၊

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရိုးစားဖြစ်ပါလေရော၊ ဖြစ်စကတော့ မခိုင်လဲ ဘုမသိ ဘမသိ၊

ယောင်တောင်ပေါင်တောင်၊ လူလစ်လို့ ချိန်းတွေ့ရင်တောင် ရိုးစားနဲ့ တွေ့ရင် ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုထိုင်၊ ဒီလိုကိုင် ဆိုပြီး

ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလုပ်လို့ မခိုင်ကို ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးမရ ရအောင် တဆင့်ချင်းနဲ့ သူစိတ်ပါလာအောင်

သိမ်းသွင်းလာခဲ့တော့ ခုဆို မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော် ပြောပြီးတီးစရာ တောင်မလိုတော့၊

မမဖြူ က သူပြန်သွားရင် ကျွန်တော် လွမ်းကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ မလွမ်းရအောင် ကျွန်တော့်အတွက် အစားထိုးစရာ

ရှာပေးခဲ့တယ်လို့ဘဲ ဆိုရလေမလား၊ ခုဆို မခိုင်နဲ့ ကျွန်တော်က အချစ်ရွာထဲမှာ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး။

လူကနေပေမဲ့ ကံကမနေတော့ အခွင့်အရေးက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မခိုင်က ကျောင်းက ပြန်လာရင်

မခိုင်အမေက သူ့ယောက်ကျား မခိုင်ရဲ့အဖေ ဆိုင်မှာ ကူတို့ ထွက်သွားပြီး မခိုင်က အိမ်မှာ သူ့အမေကျန်ခဲ့တဲ့

အိမ်အလုပ် တောက်တိုမယ်ရလေးတွေ လုပ်ဘို့ တယောက်ထဲ နေခဲ့တာဆိုတော့ သူ့အမေ အလစ် မှာ ခိုးတွေ့နေကျ။

ပျော်စရာ တော့ကောင်းသား၊ မမဖြူကြောင့် ဒီအတတ်ကို ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်

နည်းပညာကို မခိုင်တယောက် အစွဲကြီး စွဲလို့၊ ခုတလော အမြဲမခိုင်ပြောပြောနေကျစကားက

“ကိုဒီနေ့လုပ်တာ မနေ့ကထက် ပိုကောင်းတယ် သိလား” တဲ့

ဒီတော့ ကျွန်တော်က “မနက်ဖြန်ကျ ဒီထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးအုံးမယ် သိလား” ဆိုပြီး နောက်နေ့အတွက်

စရံရိုက်ခဲ့တာပါဘဲ။

လောကကြီးက လူသားတွေ သူ့ဟာနဲ့သူ အေးအေးဆေးဆေး နေတာ မကြည့်ချင်လို့ဘဲလား၊ ကံကြမ္မာကိုက ဒီအချိန်ကျရင် ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကြောင့်ဘဲလားမသိ၊ မမဖြူ ပြန်သွားပြီး လေး ငါးလ လောက်လဲ ကြာရော၊ ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေမေက “ဟဲ့သား မင်း မမဖြူတို့ မြို့မှာ မီးအကြီးအကျယ်လောင်တယ်တဲ့” ဆိုပြီး သတင်းပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မမဖြူတို့အိမ်ရော ပါသွားသေးလား ဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးတော့ မေမေက “ပါမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ နေတဲ့ အပိုင်း တခုလုံး လောင်သွားတာဘဲ” တဲ့၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း၊ ဘာမှလဲ မလုပ်ပေးနိုင်၊ မမဖြူတယောက် ကံကောင်းပါစေလို့ဘဲ ဆုတောင်းမိတယ်။

တပတ်လောက်ကြာတော့ မမဖြူရဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ပေါက်ချလာပြီး မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြတယ်၊ မီးလောင်တာက အရမ်းမြန်လို့ ဘာမှတောင် မသယ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဝတ်အစား အချို့နဲ့ အတွင်းပစ္စည်း ဘဲ ယူနိုင်တယ် ဆိုဘဲ။ အသက်ကြီးမှ ဘဝ ပြန်စရတော့မယ်ဆိုဘဲ၊ ခု ယာယီ နေစရာ အိမ်ပြန်ဆောက်ဘို့နဲ့ စီးပွားရေး ပြန်လုပ်ဘို့ လက်ဝတ်လက်စား အနည်းငယ်ကို ရောင်းတန်ရောင်း၊ ပေါင်တန်ပေါင်ဘို့ မြို့တက်လာတာ၊ အဖိုးနဲ့ အမေက သူတို့နိုင်သလောက်ကို အတိုးနဲ့နဲ့ ချေးပြီး ကူညီ လိုက်ကြတယ်၊ အဖေကတော့ အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပါလားတဲ့ သူ့ဆီက ပစ္စည်းယူရောင်း၊ ရောင်းပြီးမှ ပိုက်ဆံပေးပေါ့တဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ မမဖြူကို သနားလိုက်တာ၊ ခုနေ့များ ငါ့မှာသာ ပိုက်ဆံအများကြီးရှိရင် မမဖြူကို အိမ်အသစ်တောင် ပြန်ဆောက်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

အသက်ကြီးမှ ဘဝပျက်လို့လား မသိဘူး၊ မမဖြူ အမေလဲ တနေ့ထက် တနေ့ ရှုပ်ရေကျသွားလိုက်တာ၊ တလတခေါက် ပုံမှန်နီးပါးလောက် မြို့တက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာဘဲ တည်းပြီး အဖေဆီက ပိတ်စတွေ ယူယူရောင်းနေတာဆိုတော့၊ လာတိုင်း တခေါက်နဲ့ တခေါက်မတူ ပိန်ကျသွားတာကို အမေတို့က စိတ်ဓါတ်မကျပါနဲ့၊ လောကဓံဆိုတာ ဒီလိုပါဘဲ၊ တရားနဲ့သာ ဖြေပေါ့၊ တဖြေးဖြေးနဲ့ အရင်လို ပြန်ဖြစ်လာမှာပေါ့ ဆိုပြီး နားတော့ချကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဖွားကြီးရုပ်ရည်က ပြန်ဖောင်းမလာ၊ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကျေတာပေါ့။ မြင်ရတာ စိတ်မကောင်း၊ မမဖြူ တယောက်ရော ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီတခေါက်တော့ အဖွားကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ သမီး မင်္ဂလာဆောင်လာဖိတ်ရင်း လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေလာဝယ်တာတဲ့၊ ဟဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ဆောင်မှာလဲလို့ အဖိုးက မေးတော့ ဘယ်သူရှိမလဲ ကိုညွန့်မောင် သားလေ၊ အရင်က တို့မြို့မှာ နေခဲ့တာလေ။ သူတို့ အမေရိကားမှာ နေနေတာ တော်တော်ကြာရောပေါ့၊ ခု သူတို့ မိသားစုလုံး ဒီခဏပြန်လာပြီး သူ့သားအတွက် မိန်းမ လာရှာတာတဲ့။ အဲဒါ သမီးကို သဘောကျလို့တဲ့ တော်ရေ၊ အောင်သွယ်နဲ့ လာပြောတာ၊ သူတို့ ငယ်ငယ်ကလဲ တကျောင်းတည်း အတူနေဘူးတယ် ဆိုဘဲ။ အဲဒါ သမီးက လဲ လက်ခံတော့ ခု ကမန်းကတန်းနဲ့ မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ရမှာ၊ သူတို့ကလဲ တလလောက်ဘဲ ဒီမှာ နေမှာ ဆိုလား၊ လက်ထက်ပြီး ကောင်လေးက နိုင်ငံခြားပြန်မှာတဲ့၊ ဟိုမှာလဲသူ့အလုပ်တဖက်နဲ့ဆိုတော့ အကြာကြီး ဒီမှာ နေလို့ မရဘူးဆိုဘဲ၊ သမီးက နောက် လေးငါးခြောက်လ လောက်နေမှ သံရုံးက ခွင့်ပြုချက်ရမှ လိုက်သွားလို့ရမှာ ဆိုပြီး အဖွားကြီးက ဝမ်းသာအားရ စကားကို ရေပက်မဝင် ပြောတယ်၊ ခုလဲ မင်္ဂလာစရိတ်အားလုံးကို သူတို့က ပေးပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်တဲ့။ နောက်ပြောရအုံးမယ် သမီးကို တင်တောင်းတာလဲ မနဲဘူး တော်ရေ၊ ဆိုပြီး အဖိုးနဲ့ အမေကို အိပ်သွန်ဖာမှောက် ဖောက်သယ်ချလေနေရဲ့။ အဖိုးနဲ့ အမေက တော့ မမဖြူ လိမ်မာတာကို ချီးကျူးမဆုံး။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲကတော့ မမဖြူ သူ့ရိုးစားနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲပေါ့၊ ကျွန်တော်က မမဖြူ အကြောင်း အလုံးစုံ သိထားတာဆိုတော့ ခုလဲ မမဖြူ တို့ ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲပေါ့၊ ကိုထင်အောင်နဲ့များ ပြတ်သွားတာလား၊ ကိုတင်မောင်နဲ့ အကြောင်း ကိုထင်အောင် သိသွားလို့များလား၊ ဒါမှမဟုတ် မညိုမိနဲ့ ကိုထင်အောင် တို့အကြောင်း ကိုတင်မောင် မိသွားလို့ ပြသနာတွေ တက်ကုန်တာလား၊ စိတ်ထဲက ဟိုတွေ ဒီတွေ၊ သိချင်စိတ်က ထိန်းမရ။

မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ အဖိုးဘဲ သွားဖြစ်တယ်။ အဖိုးက သူ့မြို့မို့ သူပြန်ချင်တာကတကြောင်း၊ မီးလောင်ပြီး အခြေအနေ သွားစပ်စုချင်တာကတကြောင်း၊ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာဖြစ်အောင်လာဘို့ သူ့ခမီးခမက်က အတင်းခေါ်တာကတကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းမို့ မသွားမဖြစ် သွားခဲ့တယ်။ အဖိုးပြန်လာတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေအကြောင်း တပုံတခေါင်းကြီး သယ်လာခဲ့ပေမဲ့ မမဖြူနဲ့ ပတ်သက်တာဆိုလို့ သူ့ယောက်ျားက မဆိုးကြောင်း မမဖြူကိုလဲ ချစ်ပုံရကြောင်းလောက်သာ သယ်လာခဲ့တာမို့ ကျွန်တော် သိချင်တာ မပါလာခဲ့။ အင်းလေ ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ အကြောင်းကလဲ မမဖြူကိုယ်တိုင် ပြောပြမှ ရမဲ့ဟာဘဲ၊ တခြား

ဘယ်သူသိမှာမို့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် သိချင်တာ မမဖြူဆီက သိလိုက်ရတယ်။ ဖြစ်ပုံကဒီလို၊ သူ့ယောက်ကျား အမေရိကန် ပြန်သွားပြီး သုံးလလောက်လဲကြာရော၊ သူလိုက်သွားရမှာမို့ ပတ်စပို့ လုပ်ဘို့ ရန်ကုန် တက်ရမှာလေ။ ဒီတော့ ရန်ကုန်တက်ဘို့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို ရောက်လာတယ်။ သူတယောက်တည်း။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာဘဲ တည်းတာပေါ့။ ဒီတခေါက်တော့ မမဖြူကို အိမ်ရှေ့ ဘုရားခန်းမှာ အမေတို့က အိပ်ယာပြင်ပေးတယ်။ ယာယီခဏလာလို့ ဘဲလား၊ ကျွန်တော်ကိုလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီလို့ အမေတို့က သတ်မှတ်လိုက်လို့လား လို့တော့ မသိ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မမဖြူနဲ့ ညနေဘက် အိမ်ရှေ့ ဝရမ်းဒါ လေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်တယ်။ “မမဖြူ ကိုထင်အောင်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ” ကျွန်တော် သိချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်။

မမဖြူက

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီမီးလောင်တာကြီးက မမတို့ ဘဝကို ပြောင်းပြစ်လိုက်တာဘဲ မောင်ဇော်ရယ်၊ ကိုထင်အောင် နေတဲ့ အိမ်လဲ မီးထဲပါသွားတယ်။ ကိုတင်မောင်တို့အိမ်လဲ မီးထဲပါသွားတယ်။ ခုချန်ထိ ကိုထင်အောင်ဆို အိမ်တောင် ပြန်မဆောက်နိုင်သေးဘူး၊ သူ့အမအိမ်မှာ သွားနေ နေရတယ်။ ကိုတင်မောင်တို့ကတော့ သူ့မိဘ၊ သူ့ယောက်ခမ အကူအညီနဲ့ ပြန်တော့ ဆောက်ပြီးပါရဲ့။ အရင်ကလိုတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ။ မမတို့ကလဲ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်တောင် အနိုင်နိုင်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်လဲ သူမကယ်နိုင်၊ သူ့ကိုယ်လဲ ကိုယ်မကယ်နိုင်တဲ့ ဘဝ” “အဲ ဖြစ်ချင်တော့ ခု မမယောက်ကျားက မိန်းမလာရှာတာလေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရင် အပျိုစစ်စစ်လေး လိုချင်လို့ ဒီလာပြန်ယူတာ၊ အဲဒီမှာ အမေ့သူငယ်ချင်းက အောင်သွယ်တော်လေ၊ သူက အရင်ကတည်းက မမအေးအေးဆေးဆေး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေခဲ့တာကို သိနေတာလေ၊ ကိုထင်အောင်နဲ့ ဖြစ်နေတာကို သူ့မှမသိဘဲကိုး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကိုထင်အောင်နဲ့ မမက ဖြစ်သာဖြစ်နေတယ် အပြင်မှာ တွဲသွားတွဲလာ မှ သိပ်မရှိဘဲ၊ များသောအားဖြင့် ကိုတင်မောင်အိမ်မှာဘဲ ချိန်းတွေ့တာဘဲ၊ ဒီတော့ လူသိပ်မသိဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ မမတို့ အကြောင်း အတွင်းသိ သိတဲ့ ကိုတင်မောင်တို့လင်မယားကလဲ မမလူတွေ”

“အဲလို မမနဲ့လဲ စပ်ရော၊ မမလဲ ကိုတင်မောင်တို့ လင်မယားဆီပြေးပြီး တိုင်ပင်ရတာပေါ့၊ မမ ကိုထင်အောင်ကို ချစ်ပါတယ်။ မမအချစ်ဦးဘဲ၊ သူဘဲ မမကို ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာဘဲ၊ သူ့ကြောင့်ဘဲ မမအချစ်ကို နားလည်တာ၊ အဲလို မီးသာမလောင်ခဲ့ရင် သူ့ကိုဘဲ မမလက်ထပ်မှာပါ”

“မမ ငွေမမက်ပါဘူးမောင်ဇော်ရယ်၊ မမ မေမေ့ကို သနားတာပါ။ မီးလောင်ပြီး ပြန်ဆောက်ထားတဲ့ အဲဒီ ဓနိမိုး ကျူထရဲကာ အိမ်လေးမှာ နေရတာ တနေ့မှ မေမေစိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ မမသိတယ်။ ဒီတော့ မမလုပ်သင့်တာ လုပ်ရတော့တာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ မမ သူတို့ဘက်က ကမ်းလှန်းတာကို ငြင်းလိုက်ရင် မမလောက် မိုက်တဲ့သူ ရှိပါတော့မလား မောင်ဇော်ရယ် ပြောပါအုံး”

“ဒီတော့ မမ ကိုတင်မောင်တို့လင်မယား ရှင်းရှင်းဘဲ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူတို့က မမဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ် ဆိုပြီး မမဘက်က၊ ပြီးတော့ ကိုထင်အောင်ကို သူတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးမယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းဘဲ မညှိမိက အဝတ်အစားကောက်လဲပြီး ကိုထင်အောင်ကို ပြောပြဘို့ ထွက်သွားတယ်”

“အဲဒီနေ့က ကိုတင်မောင် နဲ့ မမ နောက်ဆုံး ချစ်မိခဲ့တယ်။ ကောင်းလိုက်တာ မောင်ဇော်ရယ်၊ ကိုတင်မောင်က မမကို နောက်မလုပ်ရတော့ဘူး ဆိုပြီး အားရပါးရ နင်းကန် လုပ်တာ၊ မမကလဲ သူစိတ်ကြိုက် လုပ်ချင်သလောက် လုပ်စမ်း ဆိုပြီး အဆုံးထိသွင်းရင် တအားနာတာတောင် အံကြိတ်ခံပြီး ခံလိုက်တယ် သိလား၊ ကိုတင်မောင်က မမနာတတ်မှန်းသိတော့ ပထမတော့ ညှာသေးတယ်။ နောက်မမက လုပ်သာလုပ် ဆိုပြီး ခွင့်ပေးတော့မှ သူစိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်တာ”

“ပြီးတော့ နောက်နေ့ ကိုထင်အောင်နဲ့ လွမ်းခန်း၊ မညှိမိတို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ တယောက်နဲ့ တယောက် မခွဲနိုင် မခွာရက်ပေါ့၊ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ချစ်သူကောင်းစားဘို့ ကို အနစ်နာခံပေးလိုက်ပါတယ် ဘာညာ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး၊ ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုဖန်တည်းလာတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံး သိနေတာဘဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မမလဲ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ အဲဒီနေ့က ကိုထင်အောင်နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့တာဘဲ၊ ကိုထင်အောင်ကလဲ မမငိုတာကို မငိုပါနဲ့လို့မတားဘူး၊ သူလဲ စိတ်ထဲက ခံစားနေရတာကိုး၊ တယောက်နဲ့ တယောက် မုန်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်လျှက်နဲ့ ခွဲတာဆိုတော့ ချစ်ပြီး ခွဲတာက ပိုကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ဘယ်နှစ်ခါ လုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ မမက မျက်ရည်ကျလိုက် ကိုထင်အောင်က မမမျက်ရည်ကျတာကို ချောတဲ့ အနေနဲ့ မမတကိုယ်လုံး အားရပါးရ နမ်းရင်း ပြန်ချစ်လိုက်နဲ့ပေါ့ မောင်ဇော်ရယ်”

မမဖြူ မျက်ရည် အဝဲသားနဲ့ သူတို့အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြတယ်။

“ဒါဆို မမယောက်ကျားက အပျိုစစ်စစ်လေး လာရှာတာ ဆိုပြီး မမအပျိုမစစ်တာ မသိသွားဘူးလား”
“မသိဘူး ထင်တာဘဲ မောင်ဇော်ရယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မင်္ဂလာဦးညက သူလဲ အရက်တွေ
မူးနေတယ်လေ၊မင်းသိတဲ့ အတိုင်း သူနဲ့မမက အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တာလဲ မဟုတ်တော့ မင်္ဂလာဦး ညမှာ သူက
မမကို မူးမူးနဲ့ လုပ်တော့တာကိုး၊ မမလဲ အဲဒီတုန်းက စိတ်မပါ အရည်မထွက်တော့ အဖုတ်က ပွန်းပြီး
ပြဲတော့တာပေါ့၊ အဲဒါ သူက မမကို သူ့မူးမူးနဲ့ လုပ်လို့ မမအဖုတ်ပြဲသွားတယ်ထင်ပြီး မမကိုတောင်
ပြန်သနားနေသေးတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ မမက အတွေ့အကြုံမရှိတော့ ပြဲသွားတယ် ထင်လို့နေမှာပေါ့”
ကျွန်တော်လဲ ခုမှ ဇော်ရည်လည်သွားတယ်၊ ပြောရရင် မမဖြူ ပြောပြတဲ့ အဖြစ်တွေက ယုံနိုင်စရာကို မရှိ၊ ဒီနေရာမှာ
မမဖြူကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ တခြားတယောက်ယောက်ကသာ မမဖြူ အကြောင်းလာပြောလို့ကတော့ ယုန်ရုပ်ကြီး
ရေးပြတာတောင် ကျွန်တော် ယုန်လို့ ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်။

မမဖြူက “ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ မခိုင်ကရော” ဆိုပြီး မျက်လုံးလေး ဝင့်ပြီးမေးတော့
“မခိုင်က ထိပ်နားမှာ အမွှေးနုနုလေးတွေ နဲ့နဲဘဲ ရှိတော့ ကျွန်တော် မရိတ်ခိုင်းတော့ဘူး မမဖြူ၊ ဒီအတိုင်းလေးက
ချစ်စရာလေး” ဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြုံးပြီးပြောတော့
မမဖြူက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းကို ဒေါက်ကနဲ ခေါက်လိုက်လေသတည်း။

နားပါအုံးမယ်။

မောင်ဇော်ဦး

ဒီဇော်လမ်းကိုတော့ ကျွန်တော်က “သူပြောပြတဲ့ သူ့အကြောင်း” လို့ဘဲ ခပ်လွယ်လွယ်
ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက်တော့မယ်နော်။